

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SEVGİLİ

"Let Me Call You Sweetheart"

MARY HIGGINS CLARK

© 1995, Mary Higgins Clark
Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla
Türkiye'de yayın hakkı

© *İnkılâp Kitabevi Yayın*
Sanayi ve Tic. A.Ş.

Bu kitabın her türlü
yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince
İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret A.Ş.'ye aittir.

Dizgi:
Form Ajans

Düzelti:
Ali E. Ercan

Kapak:
Ömer Küçük

Baskı:
Teknografik
Matbaacılar Sit. No.: 38
Bağcılar - İstanbul

ISBN 975-10-1434-4
99-34-Y-0051-0087

99 00 01 02 03 04 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

 İNKILÂP

Ankara Cad. No.: 95
Sirkeci 34410 İSTANBUL
Tel.: (0 212) 514 06 10 (Pbx)
Fax: (0 212) 514 06 12
Web sayfası : <http://www.inkilap.com>
e-posta: posta@inkilap.com

SEVGİLİ

"Let Me Call You Sweetheart"

MARY HIGGINS CLARK

Çeviren:

DENİZ DÜLGEROĞLU

MARY HIGGINS CLARK'IN KİTAPLARI:

SEVGİLİ
PİYANGO TALİHLİSİ
BENİ HATIRLA
SENİ DÜŞÜNECEĞİM
KASABANIN ŞEYTANLARI
ÖLÜM TANGOSUYLA DANS
ANASTASYA SENDROMU VE DİĞER HİKÂYELER
UYUYAN GÜZEL ÖLME MELİ
ARTIK AĞLAMA
SONSUZ BEKLEYİŞ
GECENİN ÇIĞLIĞI
KIRIK BEŞİK
KUŞKU
ÇOCUKLAR NEREDE?

TEŞEKKÜRLER

Dünyada hiçbir insan yalnız değildir ve hiçbir yazar, en azından bu yazar, yalnız yazmaz. Her zaman kitaplarımın, anafikirden basımına kadar en vazgeçilmez parçası olan editörlerim Michael V. Korda ve Chuck Adams'a çok özel teşekkürler. Özellikle bu kitabımda ve bu süre içinde, harikaydılar.

Ajansım Eugene H. Winick'e ve yayıncım Lisl Cade'e her zaman binlerce teşekkürler. Yardımları ölçülemez.

Bir yazarın, uzman bir danışmana ihtiyacı vardır. Bu kitap plastik cerrahi hakkında. Uzman tıbbi tavsiyelerinde dolayı Livingston, New Jersey'deki Saint Barnabas Hastanesi'nde çalışan Dr. Bennett C. Rothenberg'e teşekkür ederim. New Jersey Düzeltme Departmanı'nda çalışan Kim White'a yardımlarından dolayı saygılarımı sunuyorum. Ve bir kere daha, Ina Winick, hikâyenin psikolojik boyutunda bana yardımcı oldu. Teşekkürler, Ina.

Çocuklarımla beşi de kitabı gelişirken okudular. Onlardan birçok tavsiye aldım ; hukuki: "Jürinin müsadere etmesine izin verme..."; veya konuşmada: "Artık kimse böyle demiyor. Bunu şöyle söyle..." diyerek her zaman cesaret verdiler. Teşekkürler çocuklar.

Sonunda, birçok yönden Robin'e model olan on yaşındaki torunum Liz. Ona, "Liz, bu olsaydı ne derdin?" diye sorardım. Onun önerileri "korkunç" olurdu.

Her birinizi seviyorum.

*Villa Maria Akademisi sınıf arkadaşlarıma
bu özel yılda,
ve özellikle
Joan LaMotte Nye
June Langren Crabtree
Marjorie Lashley Quinlan
Joan Molloy Hoffman'a
sevgilerle*

ve Dorothea Bible Davis'in güzel anısına

Yığmayın bu tepeye
Çok sevdiği güllerden
Güllerle şaşırtmak yarar neye?
O, onları görüp koklayamazken.

Edna St. Vincent Millay
"Mezar Kitabesi"

Suzanne'ı aklına mümkün olduğunca az getirmeye çalışıyordu. Bazen, birkaç saatliğine huzurlu olabiliyor, veya gece boyunca uyumayı bile başarabiliyordu. Bu, günlük işlerini yapabilmesinin tek yolu idi. Onu hâlâ seviyor muydu, yoksa ondan sadece nefret mi ediyordu? Bunu asla bilemeyecekti. Parlak, alaycı gözleri, koyu saçları ve o davetkârca gülümseyebilen veya şekeri elinden alınmış çocuk gibi kolayca bükülebilen dudaklarıyla o kadar güzeldi ki. Aklında, hep hayatının o son anındaki gibi kalmıştı, ona hakaret edip sırtını döndüğü haliyle. Ve şimdi, on bir yıl sonra, Kerry McGrath, Suzanne'ın huzur içinde yatmasına izin vermiyordu. Sorular ve sorular! Buna izin veremezdi. O, durdurulmalıydı.

Ölü ölüyü gömer. Bu eski söz hâlâ doğru diye düşündü. O, ne olursa olsun durdurulmalı.

Çarşamba, 11 Ekim

1

Kerry, koyu yeşil döpiyesinin eteğini düzeltti, boyundaki dar altın zinciri döndürdü ve parmaklarını omuzlarındaki açık kumral saçlarında gezdirdi. Bütün öğleden sonrası çılgın bir koşuşturmacaydı. 14.30' da adliye sarayından ayrılmış, Robin'i okuldan almış, Hohokus'tan Routes 17 ve 4'ün yoğun trafiğine sürmüş, sonra George Washington köprüsünden Washington'a geçmiş, sonunda arabayı park etmiş ve Robin'in saat 16.00'daki randevusu için tam vaktinde doktorun ofisine ulaşmıştı.

Şimdi tüm bu koşuşturmadan sonra Kerry'nin yapabileceği tek şey dikişleri alınırken, Robin'in yanında olmasına izin verilmesini ümit ederek oturup, muayene odasına çağrılmayı beklemektir. Ama hemşire dikbaşlıydı.

"Dr. Smith, muayene boyunca hastanın yanında hemşireden başka kimsenin olmasına izin vermez.

Kerry, "Ama o henüz on yaşında!" diye karşı çıktı,

sonra çenesini kapattı ve kendisine Dr. Smith'in kazadan sonra çağırılan kişi olduğu için minnettar olması gerektiğini hatırlattı. St. Luke's;Roosevelt'teki hemşireler onun mükemmel bir plastik cerrah olduğuna garanti vermişlerdi. Acil servisin doktoru onu bir mucize yaratıcısı diye adlandırmıştı.

Kerry bir hafta önceki o günü hatırlayarak, o telefon görüşmesinin şokunu hâlâ atlatamadığını fark etti. Eski kocası Bob Kinellen, New York City'nin Big Apple Sirki'ni görmesi ve akşam yemeği için kızları Robin'i davet etmişti. Kerry, bundan yararlanarak yürüteceği cinayet davasına hazırlanacağı için Hackensack'taki adliye sarayının ofisinde gecenin geç saatlerine kadar çalışmaya karar vermişti.

Saat 18.30'da telefonu çalmıştı. Arayan Bob'du. Bir kaza olmuştu. Park yerinden çıkarken bir kamyon hızla Jaguar'ına çarpmıştı. Fırlayan camlar Robin'in yüzünü kesmişti. Çocuk hemen St. Luke's-Roosevelt'e kaldırılmıştı ve bir plastik cerrah çağırılmıştı. Robin, iyi görünmesine rağmen iç kanama riskine karşı muayene oluyordu.

Bu berbat geceyi hatırlayarak irkildi. New York'a giderken duyduğu acıyı kafasından atmaya çalıştı. Kuru hıçkırıklar vücudunu sallamış, aklından durmadan aynı duayı geçirmişti. "Lütfen Tanrım, onun ölmesine izin verme, o benim her şeyim. Lütfen, o sadece bir bebek. Onu benden alma..." "Ama dudaklarından çıkan tek kelime "lütfen" idi.

Kerry hastaneye ulaştığında Robin ameliyattaydı, böylece bekleme odasında Bob ile birlikte, ama aslında yapayalnız oturmuştu. Bob'un bir karısı ve iki çocuğu daha vardı. Sonunda Doktor Smith görünmüş, resmi ve küçümseyen bir tavırla, "Neyse ki yaralar derinin diple-

rine işlememiş. Robin'in yüzünde yara izi kalmayacak. Bir hafta sonra onu ofisimde görmek istiyorum." dedi. Kerry o an duyduğu huzuru hâlâ hissedebiliyordu.

Robin, kazayı yalnızca kesiklerle atlatmıştı ve iki gün okulu kaçırdıktan sonra kazanın şokundan sıyrıldı. Bandajlarından az çok gurur duyuyor gibiydi. Sadece, bugün New York'a randevuya giderken "Anne, iyi olacağım, değil mi? Yani, suratım berbat olmayacak, değil mi?" diye sorduğunda korkmuş gibiydi.

İri mavi gözleri, oval yüzü, geniş alnı ve elle çizilmiş gibi yüz hatlarıyla Robin güzel bir çocuktur. Ve babasının kopyasıydı. Kerry umut ettiğinin gerçek olacağını söyleyerek kızının içini rahatlatmış. Şimdi kendisini oyalamak için bekleme odasına bakınıyordu. Oda birkaç kanepeli ve küçük floral baskı dizaynıyla kaplanmış sandalyelerle zevkli döşenmişti. Işıklar loş ve halılar çok güzeldi. İçeriye çağırılmak için bekleyenler arasında kırk yaşında görünen, burnu bandajlı bir kadın vardı. Biraz endişeli görünen bir başkası güzel arkadaşına imrendi: "Şimdi buradayım ve beni getirdiğin için çok mutluyum. Sen, inanılmaz görünüyorsun."

Öyle, diye düşündü Kerry, sıkılarak çantasındaki pudraya uzanırken. Pudrayı açıp aynada kendini inceledi ve bugün, otuz altı yaşının her anını gösterdiğine karar verdi. Birçok insanın kendisini çekici bulduğunun farkındaydı ama, o hâlâ görünüşünden endişeliydi. Yüzüne dağılmış olan berbat çilleri kapatmak için pudra ponponunu burnunun köprüsüne sürdü, gözlerini inceledi ve bugünkü gibi yorgun olduğu zamanlarda, gözlerinin elâsının yeşilden, soluk bir kahverengine döndüğüne karar verdi. Saçından bir tutamı kulağının arkasına attı, sonra, aynaya son bir kez bakarak pudrayı kapattı ve dağınık perçemlerini düzeltti.

Gözlerini endişeyle muayene odalarına açılan kapıya dikti. Robin'in dikişlerini almak niye bu kadar uzun sürdü, diye merak etti. Bir komplikasyon olmuş olabilir miydi?

Bir dakika sonra kapı açıldı. Kerry umutla baktı. Ama, Robin'in yerine, koyu saçları yüzünün hırçın güzelliğini çerçeveleyen, yirmilerini yarılarmış gözüken genç bir kadın belirdi.

Her zaman böyle mi görünüyordu, merak ediyorum, diye düşündü Kerry, kadının, çıkık elmacık kemiklerine, düzgün burnuna harika dudaklarına, parlak gözlerine ve yay gibi kaşlarına bakarken. Bakışını sezmış olacak ki yanından geçerken kadın da Kerry'ye baktı.

Kerry'nin boğazı düğümlendi. Seni tanıyorum, diye düşündü. Ama nereden? Ağzı aniden kurumuştı, yutkundu. O yüz - onu daha önce gördüm.

Kadın gider gitmez, Kerry resepsiyonistin yanına gitti ve biraz önce doktorun ofisinden çıkan bayanı tanıyor olabileceğini düşündüğünü söyledi. O kimdi?

Ama, Barbara Tompkins adı ona hiçbir şey ifade etmedi. Yanılmış olmalıydı. Yine de, tekrar oturduğunda, artan bir *deja vu* hissi beynini kapladı. Etki o kadar soğuktu ki, Kerry titredi.

2

Kate Carpenter, doktorun bekleme odasındaki hastalara sıkıntıyla baktı. Dört yıldır, ameliyathane hemşiresi olarak Dr. Charles Smith ile birlikteydi ve ofisinde yap-

tığı operasyonlarda onunla çalışıyordu. Onun bir dâhi olduğunu düşünüyordu.

Carpenter, doktorun kendisine estetik ameliyat yapmasına hiç heveslenmemişti. Ellilerinde, hoş yüzü ve beyazlayan saçlarıyla iri yarı bir kadın olarak, kendini arkadaşlarına bir plastik cerrahi karşıtı diye tanımlıyordu: "Gördüğünüzü alırsınız."

Gerçek problemleri olan hastalara ilgi duyar, fiziksel kusursuzluğun peşinde ameliyat üstüne ameliyat olmak için gelen kadın ve erkekleri küçük görürdü."Diğer taraftan," derdi kocasına, "maaşımı onlar ödüyor."

Kate Carpenter bazen neden Dr. Smith'le kaldığını düşünüyordu. Herkese, çalışanlara olduğu kadar hastalara da karşı o kadar sertti ki, çoğunlukla kaba oluyordu. Nadiren över, ama en küçük hatayı alay ederek gösterme fırsatını asla kaçırmazdı. Ama Carpenter yine, maaş ve avantajların harika olduğuna karar verdi. Ve Dr. Smith'i çalışırken seyretmek gerçek bir heyecandı.

Ama son zamanlarda doktorun giderek daha da huysuzlaştığını fark etmişti, onun harika ünü yüzünden gelmiş olan potansiye hastalar, hareketlerinden alınıyor ve alınmış randevularını gittikçe daha da sık iptal ediyorlardı. Doktor, sadece özel 'görünüş' müşterileri ile ilgileniyor görünüyordu ve bu da Carpenter'ı rahatsız eden başka bir şeydi.

Çabuk öfkelenmesinin yanı sıra, son aylarda doktorun kopuk, hatta uzak olduğunu fark etmişti. Bazen onunla konuştuğunda, kendisine, sanki aklı uzaklardaymış gibi boş gözlerle bakıyordu. Carpenter saatine baktı. Tahmin ettiği gibi, Dr. Smith, son 'görünüş' müşterisi olan Barbara Tompkins'in muayenesini bitirdikten sonra özel ofisine gitmiş ve kapıyı kapatmıştı.

Orada ne yapıyor? diye merak etti. Geç kaldığını

fark etmesi gerekiyordu. O küçük kız, Robin, yarım saat, 3 numaralı muayene odasında yalnız başına oturuyordu ve bekleme odasında başka hastalar da vardı. Ama doktorun özel hastalarından birini gördükten sonra, kendine ayıracak zamana ihtiyaç duyduğunu fark etmişti.

"Bayan Carpenter..."

Hemşire şaşkınlıkla başını masasından kaldırarak baktı. Dr. Smith ona bakıyordu. "Sanırım Robin Kinnele'i yeterince beklettik" dedi suçlayarak. Çerçevesiz gözlüklerinin arkasındaki gözleri donuktu.

3

"Dr. Smith'ten hoşlanmıyorum." dedi Robin, Kerry arabayı Dokuzuncu Sokak'taki otoparktan, Beşinci Cadd'e'ye gitmek için çağırırken.

Kerry, hemen ona baktı. "Niye?"

"O korkunç biri. Dr. Wilson'a gittiğimde, o her zaman şakalar yapıyor. Ama Dr. Smith gülümsemedi bile. Sanki bana çok kızgınmış gibi davrandı. Bazılarına güzellik doğuştan verilmişken, diğerlerinin nasıl ona erişmeye çalıştıkları, ama iki durumda da güzelliğin harcanmaması gerektiği gibi şeyler söyledi." Robin, babasının mükemmel hatlarını almıştı ve gerçekten çok güzeldi. Bu güzelliğin bir gün yük olabileceği doğrudu, ama doktor bir çocuğa neden böyle garip bir şey söylesin ki, diye merak etti Kerry.

"Kamyon babamın arabasına çarptığında emniyet kemerimi tam bağlamamış olduğumu ona söylediğim

için pişmanım," diye ekledi Robin. "Dr. Smith ondan sonra nutuk çekmeye başladı."

Kerry kızına baktı. Robin her zaman emniyet kemelerini bağlardı. Bu kez takmaması, Bob'un ona bu fırsatı tanımadan yola çıkmış olduğu anlamına geliyordu. Kerry, "Baban herhalde garajdan aceleyle çıktı," derken sesindeki kızgınlığı gizlemeye çalışıyordu.

"Sadece, takmadığımı fark etmedi," dedi Robin, annesinin sesindeki tonu anladığı için babasını koruyarak.

Kerry kızı için üzüldü. Bob Kinellen, o daha bebekken ikisini de terk etmişti. Şimdi, büyük hisseli ortağının kızı ile evliydi ve beş yaşında bir kızı ile üç yaşında bir oğlu vardı. Robin babası için deli oluyordu ve birlikteyken babası da onun üstüne titriyordu. Ama randevularını son anda iptal ederek, onu çok sık hayal kırıklığına uğrattı. İkinci karısı, onun bir çocuğu daha olduğunu hatırlamak istemediği için, Robin evlerine hiç davet edilmemişti. Bu nedenle üvey kardeşlerini neredeyse tanıımıyordu.

Kırk yılda bir gelip onu dışarı çıkarıyor ve şu olana bak, diye düşündü Kerry. Konuyu kapatmaya karar verip, sinirine hâkim olmaya çalıştı. "Niye Jonathan Amca ve Grace Teyze'lere varana kadar kestirmeyi denemiyorsun?" dedi.

"Tamam." Robin gözlerini kapattı. "Benim için bir hediye aldıklarına bahse girerim."

4

Jonathan ve Grace, Kerry ve Robin'in gelmesini beklerken, Tappan Gölü'ne bakan Old Tappan'daki ev-

lerinin oturma odasında, her zamanki akşam üstü martinilerini içiyorlardı. Batan güneş sakin suyun üzerinde uzun gölgeler meydana getiriyordu. Gölün manzarasını kapatmaması için dikkatle dikilmiş ağaçlar, yakında düşecek olan parlak yaprakları ile göz alıyorlardı.

Jonathan yılın ilk ateşini yakmış ve Grace de yılın ilk donunun bu gece olacağı tahmini üzerine yorumda bulunmuştu.

Birbirlerine yakışan altmışlarının başındaki çift, neredeyse kırk yıldır evliydim ve birbirlerine sevgi ve alışkanlıktan daha da öte olan duygularla ve ihtiyaçlarla bağlanmışlardı. Birbirlerine çok benziyorlardı: İkisinin de aristokrat yüz hatları, Jonathan'ın dalgalı ve beyaz, Grace'in de hâlâ kahverengi izleri olan kısa ve kıvrıkcık, çok güzel saçları vardı.

Ama, vücutları çok farklıydı. Jonathan, uzun ve dik vücuduyla bir sandalyede otururken, Grace, onun karşısında işe yaramaz bacaklarını örttüğü battaniyesi, kucağına kavuşturulmuş hareketsiz elleri ve yanı başındaki tekerlekli sandalyesi ile bir kanepeye uzanırdı. Romatizmal artritinin kurbanıydı ve giderek daha da kötüye gidiyordu.

Jonathan bütün bu yıllar boyunca ona bağlı kalmıştı. New Jersey'nin en prestijli hukuk firmalarından birinin büyük hisseli ortağı ve yirmi yıldır eyalet senatörü idi ama vali olma fırsatından birçok kez yararlanamamıştı. "Senatoda da yeterince yarar veya zarar verebilirim," derdi sık sık, "ve ayrıca, kazanacağımı da sanmıyorum."

Onu iyi tanıyan hiç kimse itirazlarına inanmıyordu. Herkes, valiliğin gerektirdiği yaşamı Grace yüzünden istemediğini biliyordu ve içten içe, Grace'in durumu yüzünden geri planda kaldığı için ona kin duyup duy-

madığını merak ediyordu. Duysa bile bunu hiç belli etmiyordu.

Şimdi, Grace martinisini yudumlarken dışarı baktı. "Bence yılın en güzel zamanı," dedi. "Çok güzel, öyle değil mi? Böyle günler bana, futbol maçları için trenle Bryn Mawr'dan Princeton'a gelip, seni izlememi ve sonra akşam yemeği için Nassau Inn'e gitmemizi hatırlatıyor..."

"Ve teyzenin evinde kalmanı ve onun da sen sağ salim gelmeden önce yatmamasını," diye güldü Jonathan. "O yaşlı yarasa erken uyusun diye dua ederdim, ama harika bir rekoru vardı."

Grace gülümsedi. "Evin önüne varır varmaz, verandanın ışığını yakardı." Sonra endişeyle, rafın üzerindeki saate baktı. "Geç kalmadılar mı? Kerry ve Robin'i bu trafiğin tam ortasında düşünmekten nefret ediyorum. Özellikle de geçen hafta olandan sonra."

"Kerry iyi bir sürücüdür" dedi Jonathan. "Endişelenme. Her an burada olabilirler."

"Biliyorum: Sadece..." Cümleyi bitirmesine gerek yoktu. Jonathan anlamıştı. Kerry, yirmi bir yaşında hukuk okuluna başladığından ve onların kahyalığını yaptığından beri, onu gerçek kızları yerine koymuşlardı. Bu onbeş yıl önceydi ve bu zaman içinde Jonathan, Kerry'ye yol göstermede ve kariyerini şekillendirmede çok yardımcı olmuş ve valinin yargıç adayları listesinde adının yer almasında etkisini kullanmıştı.

On dakika sonra, kapı zili, Kerry ve Robin'in geldiklerini haber verdi. Robin'in tahmin ettiği gibi, onu bekleyen bir hediye vardı, bir kitap ve bilgisayar için bir oyun. Yemekten sonra, yetişkinler kahve içerken, Robin kitabını aldı, kütüphaneye gitti ve bir koltuğa kıvrıldı.

Robin'in duymayacağından emin olunca Grace sessizce sordu. "Kerry, Robin'in yüzünde yara izi kalmayacak, değil mi?"

"Onları görünce ben de Dr. Smith'e aynı şeyi sordum. Sadece izlerinin kalmayacağını garanti etmekle kalmadı, ayrıca, bana endişelenerek onu aşağıladığımı hissettirdi. Bu doktorun büyük bir egosu var. Yine de, geçen hafta acil servis doktoru, bana onun çok iyi bir plastik cerrahı olduğu hakkında teminat verdi. Hatta, onu bir mucize yaratıcısı olarak adlandırdı."

Kerry, kahvesinden son bir yudum alırken, Dr. Smith'in ofisinde gördüğü kadını düşündü. Masanın diğer tarafındaki Jonathan ve Grace'e baktı. "Bugün Robin'i beklerken garip bir şey oldu. Dr. Smith'in ofisinde tanıdığımı düşündüğüm biri vardı" dedi. "Resepsiyoniste adını bile sordum. Onu tanımadığıma eminim, ama yine de daha önce karşılaşmış olduğumuz hissinden kurtulamadım. Tüylerimi ürpertti. Ne kadar garip, değil mi?"

"Neye benziyordu?" diye sordu Grace.

"Baştan çıkarıcı ve insanı şaşırtan bir tipi var" dedi Kerry. "Sanırım, bu görüntüyü veren şey dudakları. Dolgun ve bükükler. Biliyorum; belki de sadece Bob'un eski bir kız arkadaşı ve ben de ordan hatırlıyorum." Omuzlarını silkti. "Kim olduğunu bulana kadar kafamı kurcalayacak."

5

Sen hayatımı değiştirdin, Dr. Smith... Barbara Tompkins, bir gün önce doktorun ofisinden çıkarken ona böyle demişti. Ve o da bunun doğru olduğunu biliyor-

du. Onu değiştirmiş ve bunun sonucu olarak hayatını da değiştirmişti. Kendisini yirmi altıdan çok daha yaşlı gösteren, sade, hatta fare gibi bir kadından, bir güzelliğe çevirmişti. Aslında, güzelden de öte. şimdi, ruhu vardı. Bir yıl önce gelen güvensiz kadın değildi artık.

O zamanlar, Albany'deki küçük bir halkla ilişkiler şirketinde çalışıyordu. "Müşterilerimizden birine yaptığınızı gördüm" demişti, doktorun ofisine geldiği ilk gün. "Teyzemden biraz para kaldı. Beni hoş yapabilir misiniz?"

Bundan fazlasını yapmıştı ; onu tamamen değiştirmişti. Onu güzel yapmıştı. şimdi, Manhattan'da büyük bir halkla ilişkiler şirketinde çalışıyordu. Her zaman zeki olmuştu, ama zekâsını bu özel güzelliğiyle birleştirince hayatı değişmişti.

Dr. Smith, saat 16.30'daki son hastasını gördü. Daha sonra, Manhattan Mews'teki karavandan dönüştürülmüş evine gitmek için Beşinci Cadde'de üç blok yürüdü.

Her gün evine yürüyüp, akşam haberlerini seyrederken burbon ve sodasını yudumlayıp rahatlamak, sonra da akşam yemeğini nerede yiyeceğine karar vermek alışkanlığıydı. Yalnız yaşıyordu ve genelde evde yemezdi.

Bu gece, içinde, alışık olmadığı bir huzursuzluk vardı. Bütün kadınların içinde, ona en çok benzeyeni Barbara Tompkins'di. Onu sadece görmek, heyecan verici, hatta rahatlatıcı bir duyguydu. Barbara'nın Bayan Carpenter'la konuşurken, bu gece bir müşteriyle Plaza Otel'deki Oak Room'da akşam yemeği yiyeceğini söylediğini duymuştu.

İstemeyerek ayağa kalktı. Bundan sonra olacaklar şey kaçınılmazdı. Oak Bar'a gidecek, Oak Room'un res-

toranına bakacak ve yemek yerken Barbara'yı seyredebileceği küçük bir masa olup olmadığını görecekti. Şanslıysa, Barbara onu fark etmezdi. Fark etse, onu görse bile, ona selam verirdi. Kendisini takip ettiğini düşünmesi için hiçbir sebep yoktu.

6

Kerry, Jonathan ve Grace ile yemek yiyip eve geldikten ve Robin uyuduktan sonra, çalışmaya devam etti. Ofisi, Bob onları terk ettikten ve beraber aldıkları evi sattıktan sonra taşındığı evin çalışma odasındaydı. Bu evi, gayrimenkul piyasası düşüken çok iyi bir fiyata almıştı ve aldığına memnundu; burayı seviyordu. Çatısında pencereleri olan, Cape Cod stili, geniş ve elli yıllık olan ev, iki dönümlük, ağaçlı bir arazi üzerindeydi. Burayı sevmediği tek mevsim, tonlarca yaprağın dökülmeye başladığı zamandı. Yakında dökülmeye başlarlar diye düşündü içini çekerek.

Bir gün sonra, yürüttüğü cinayet davasının sanığını sorgulayacaktı. Adam iyi rol yapıyordu. Bu durumda, amirinin ölümüne neden olan olaylar akla yakın geliyordu. Amirinin onu her zaman aşağıladığını iddia ediyordu. O kadar ki, bir gün dayanamamış ve kadını öldürmüştü. Avukatı, cinayetin taammüden olmadığını savunacaktı.

Kerry'nin işi, sanığın hikâyesini bir tarafa koyup, bunun, haklı nedenlerden dolayı kendisini terfi ettirmeyen patronundan öç almak için planlanmış bir cinayet olduğunu göstermektir. Onu terfi ettirmemesi patronunun canına mal olmuştu. Şimdi bunu ödemeli, diye düşündü Kerry.

Soracağı bütün soruları, değineceği bütün noktaları hazırladığına inandığında, saat 01.00 olmuştu. Yorgun argın, ikinci kata çıktı. Huzur içinde uyuyan Robin'e baktı, üstünü örttü ve koridorun karşısındaki odasına gitti.

Beş dakika sonra yüzünü yıkamış, dişlerini fırçalamış, en sevdiği pijamasını giymiş ve Bob onu terk ettikten sonra, büyük bir mağazanın indiriminden aldığı büyük yatağına yerleşmişti. Yatak odasındaki bütün eşyaları değiştirmişti. Bütün o eski şeylerle, Bob'un dolabına, masasına bakarak ve yatağın ona ait tarafındaki boş yastığı görerek yaşamak imkânsızdı.

Perdenin yarısı açıktı ve sokak lambasının soluk ışığından yağmurun başladığını görebiliyordu. İyi havalar sonsuza dek süremezdi, diye düşündü, hiç değilse tahmin edildiği kadar soğuk olmadığına şükrederek. Kendisini niye bu kadar huzursuz hissettiğini merak ederek gözlerini kapattı.

Saat beşte uyandı, sonra altıya kadar uyumayı başardı. Rüya'yı ilk defa o zaman gördü. Doktorun ofisinin bekleme odasındaydı. Yerde, büyük gözleri ile boş boş bakan bir kadın yatıyordu. Koyu bir saç bulutu yüzünün hırçın güzelliğini çerçeveliyordu. Boynunda düğümlemiş bir ip vardı.

Sonra, Kerry bakarken, kadın ayağa kalktı, boynundaki ipi çıkarttı ve bir randevu almak için resepsiyoniste gitti.

7

Akşam, Robet Kinellen, arayıp Robin'in doktorda ne yaptığını sormayı düşündü, ama bunu yapmaya fir-

sat bulamadan unuttu. Kayınpederi ve hukuk firmasının ortağı, Anthony Bartlett, hiç de olağan olmayan bir şekilde, akşam yemeğinden sonra çıkıp gelmiş ve firmasının en önemli -ve en zorlu- müşterisi olan James Forrest Weeks'in vergi kaçırma davasındaki stratejilerini tartışmak istediğini söylemişti.

Milyonlarca dolar değerinde gayrimenkul sahibi ve bir girişimci olan Weeks, son otuz yıldır, New York ve New Jersey'de herkes tarafından tanınmıştı. Politik kampanyalara destek vermesi ve birçok hayır kuruluşuna yardım etmesiyle tanınmasının yanı sıra, içişlerine karıştığı ve tanınmış gangsterlerle bağlantıları olduğu yolunda rivayetler vardı.

Birleşik Devletler başsavcılığı, yıllardır Weeks'i köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu ve bütün bu geçmiş araştırmalar boyunca, onu temsil etmeleri Bartlett ve Kinellen'e çok para kazandırmıştı. Şimdiye kadar Federaller, delil yetersizliğinden dolayı onu mahkemeye verememişlerdi.

"Bu sefer Jimmy'nin başı gerçekten belada," diye hatırlattı Anthony Bartlett damadına, Kinellen'ların Englewood Cliffs'teki evlerinin oturma odasında karşılıklı oturuyorlardı. Brendisinden bir yudum aldı. "Tabii bu, onunla birlikte bizim de başımızın belada olduğu anlamına geliyor."

Bob firmaya girdiğinden beri geçen on yılda, firmasının neredeyse Weeks Şirketi'nin bir uzantısı haline geldiğini görmüştü. Aslında, Jimmy'nin iş imparatorluğu olmasa, birkaç küçük müvekkille kalır ve firmanın masraflarını bile ödeyemezlerdi. İkisi de Jimmy'nin suçlu bulunması halinde, Bartlett ve Kinellen Hukuk Firması'nın işinin biteceğini biliyorlardı.

"Beni endişelendiren Barney," dedi Bob yavaşça.

Barney Haskell, Jimmy Weeksin baş muhasebecisiydi ve bu davada ona tanıklık edecekti. İkisi de, hükümetin Barney'e anlaşma yapmayı kabul etmesi için yoğun bir baskı yaptığını biliyorlardı.

Anthony Bartlett başını salladı. "Katılıyorum."

"Ve bir neden daha var," diye devam etti Bob. "Sana New York'taki kazadan bahsetmiştim. Ve Robin'in bir plastik cerrah tarafından tedavi edildiğinden."

"Evet. O nasıl?"

"Şükürler olsun ki, iyileşecek. Ama sana doktorun adını söylemedim. Adı Charles Smith."

Charles Smith. Anthony Bartlett ismi düşünürken kaşlarını çattı. Sonra kaşlarını kaldırdı ve ayağa fırladı. "Yoksa o?.."

"Kesinlikle," dedi Bob. "Ve eski karım, savcı yardımcısı olan eski karım, kızımı düzenli olarak ona muayeneye götürüyor. Kerry'yi tanıdığım kadarıyla, bir bağlantı kurması an meselesidir."

"Tanrım," dedi Bartlett acıyla.

Perşembe, 12 Ekim

8

Bergen eyalet savcısının ofisi, mahkeme binasının batı kanadının ikinci katındaydı. Savcı Frank Green haricinde, otuz beş savcı asistanı, yedi dedektif ve yirmi beş sekreter de burada çalışıyordu. Yoğun iş temposuna ve yaptıkları işin ciddi, çoğu zaman da ürpertici olmasına rağmen ofiste bir dostluk havası vardı. Kerry burada çalışmayı seviyordu. Onunla çalışmak isteyen hukuk firmalarından cazip teklifler geldiği halde, maddi olanaksızlıklara rağmen burada kalmayı tercih etmiş ve şimdi de dava şefliğine yükselmişti. Bu süre içinde, zeki, zorlu ve dürüst bir avukat olarak ünlenmişti.

Zorunlu emeklilik yaşı olan yetmiş yaşına gelen iki hâkim, kürsülerini boşaltmışlardı ve şimdi iki açık vardı. Eyalet senatörü olarak, Jonathan Hoover, yerlerden biri için Kerry'nin adını önermişti. Kerry, bunu ne kadar istediğini kendisine bile itiraf etmemişti. Büyük hukuk firmaları daha fazla para önermişlerdi, ama yargıçlık, hiçbir paranın yarışamayacağı bir başarıyı temsil

ediyordu. Kerry, anahtarını kilide sokup, dış kapıyı omuzuyla iterek açarken bu sabahki olası işlerini düşünüyordu. Santral operatörüne selam vererek hızla dava şefi için düzenlenmiş ofise yürüdü. Yeni asistanların, penceresiz küçük odalarıyla kıyaslandığında, Kerry'nin ofisi yeterince büyüktü. Kurtların kemirdiği masanın üstü, her zaman dosyalarla o kadar kaplıydı ki, ne durumda olduğu hiç fark etmiyordu. Uzun arkalıklı sandalyeler buraya hiç uymuyor, ama iş görüyorlardı. Dosya dolabının en üst çekmecesini açmak için kuvvetle çekmek gerekiyordu, ama bu Kerry'yi pek de rahatsız etmiyordu.

İçeriye hem ışık hem de hava girmesini sağlayan pencereler sayesinde, ofisin havalandırması da vardı. Kerry, pencere kenarına yeşil bitkiler ve Robin'in çektiği fotoğrafları yerleştirerek, buraya kişiliğini yansıtmıştı. Bu da, işe yarayan bir konfor sağlamıştı ve Kerry, burasının kendi ofisi olmasından mutluydu.

Sabah, yılın ilk donunu yapmış ve Kerry'ye evden çıkarken Bruberry'sini alması gerektiğini hissettirmişti. Paltosunu dikkatle astı. Bunu indirimden almıştı ve de uzun süre kullanmaya niyetliydi. Masasına otururken, bir gece önceki kötü rüyanın son izlerini de kafasından attı. Elindeki iş, bir saat sonra başlayacak olan davaydı.

Öldürülen kadının kendi başına yetiştirdiği, iki tane genç oğlu vardı. Şimdi onlarla kim ilgilenecekti? Bana bir şey olursa, diye düşündü Kerry, Robin nereye giderdi? Tabii ki babasına değil: Orada, babasının yeni karısıyla mutlu olmaz. Zaten sıcak karşılanmaz da. Ama Kerry, şimdi Colorado'da yaşayan, ikisi de yetmişin üstünde olan annesini ve üvey babasını da on yaşında bir çocuğu yetiştirirken, düşünemiyordu. Lütfen Tanrım, hiç değilse, Robin büyüyene kadar buralarda olmama

izin ver, diye düşündü, dikkatini önündeki dosyaya verirken.

09.10'da telefonu çaldı. Arayan Savcı Frank Green'di. "Kerry, biliyorum, mahkemeye gidiyorsun ama lütfen bir dakikalığına bana uğra."

"Tabii." Ve en fazla bir dakika olabilir, diye düşündü Kerry. Frank, Yargıç Kafka'nın bekletilmekten nefret ettiğini bilirdi.

Kerry, Savcı Frank Green'i masasında otururken buldu. Cin gibi gözleri ve sert suratıyla, elli iki yaşındaki Frank, onu kolejde bir futbol yıldızı yapan fiziğini korumayı başarmıştı. Gülümsemesi sıcak ama garip, dişe düşündü Kerry. Dişlerini yaptırmış mı? diye merak etti. Eğer öyleyse, bu çok zekice. İyi görünüyorlar ve Haziran'da aday olduğunda fotoğraflarda da iyi çıkacaklar.

Green'in şimdiden valilik kampanyasına başladığına şüphe yoktu. Medyanın ona olan ilgisi artıyordu ve kıyafetlerine gösterdiği özen kimsenin gözünden kaçmıyordu. Bir makalede, şimdiki valinin iki dönem boyunca çok iyi çalıştığına ve Green de onun varisi olduğuna göre, eyaleti yönetmek için onun seçilmesinin büyük bir olasılık olduğu yazıyordu.

Bu makale yayınlandığından beri çalışanlar arasında Green'e "Liderimiz" deniyordu.

Kerry, onun hukuki beceri ve etkisine hayran idi. Ofisini sert yönetirdi. Kerry, on yıl içinde, onun ciddi hatalar yapan asistanları kovduğunu birçok kez görmüştü. Green, önce kendine karşı dürüsttü. Kerry, olası yargıç adaylığının kendisini Frank'ın gözünde yükselttiğini biliyordu. "İkimiz daha büyük işlerde olacağız gibi görünüyor," demişti Frank, nadir olan coşku ve dostluk anlarından birinde.

"İçeri gir Kerry," dedi. "Robin'in nasıl olduğunu bizzat senden duymak istedim. Yargıçtan dünkü davayı ertelemesini istediğini duyunca endişelendim."

Kerry, her şeyin yolunda olduğuna onu ikna ederek, muayeneyi kısaca anlattı.

"Robin kaza sırasında babasıyla birlikteydi, değil mi?" diye sordu Frank Green.

"Evet. Arabayı Bob kullanıyordu."

"Eski kocan bu aralar şanssız olmalı. Bu sefer Weeks'i kurtarabileceğini hiç sanmıyorum. Onu çivileyecekler ve umarım bunu yaparlar. O bir dolandırıcı ve belki daha da kötüsü." Boşver anlamında bir hareket yaptı. "Robin'in iyi olduğuna sevindim ve işinin başından aşkın olduğunu biliyorum. Bugün sanığı sorguluyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Seni yeterince tanıdıysam, onun için üzgünüm. İyi şanslar."

Pazartesi, 23 Ekim

9

İki hafta geçmişti ve Kerry, hâlâ bitirdiği davanın memnuniyetini yaşıyordu. Cinayeti kanıtlamıştı. En azından öldürülen kadının oğulları, annelerinin katilinin beş altı yıl sonra sokaklarda özgürce yürüyemeyeceğini bilerek büyüyeceklerdi. Eğer jüri suçun taammüden olmadığına inansaydı bu olabilirdi. Ama cinayet, şartlı tahliye olmadan en az otuz yıl demekti.

Şimdi, bir kere daha Dr. Smith'in bekleme odasında otururken, her zaman kullandığı evrak çantasını açtı ve içinden bir gazete çıkarttı. Bu, Robin'in ikinci kontrolü idi ve sadece bir rutindi. Rahatlayabilirdi. Ayrıca, Jimmy Weeks davası hakkındaki son haberleri okumak için sabırsızlanıyordu. Frank Green'in de tahmin ettiği gibi, genel görüş, davalı için işlerin pek de iyi gitmeyeceği yolundaydı. Daha önceki, rüşvet, hayali ihracat ve para aklama davaları, delil yetersizliğinden dolayı düşmüştü. Ama bu sefer, savcının çok sıkı bir dava yürüteceği söyleniyordu. Tabii, eğer dava açılabilirse. Jüri seçimi haftalardır devam ediyordu ve bitecek gibi de görünmüyordu. Bu, şüphesiz ki geçen vakti faturalarına ekleyen Bartlett ve Kinellen'i mutlu ediyordur diye düşündü Kerry.

Kerry, bir keresinde, onlara bir restoranda rastladığında, Bob, kendisini Jimmy Weeks ile tanıştırmıştı. Kerry, onun savunma masasında eski kocasıyla otururken çekilmiş pozunu inceledi. Özel dikilmiş o takımı ve sahte, sofistike havasını çıkart, geriye sadece bir haydut kalır, diye düşündü.

Fotoğrafta, Bob kolunu koruyucu bir şekilde, Weeks'in sandalyesinin arkasına koymuştu. Başları birbirine yakındı. Kerry, Bob'ın bu hareketi çalışmasını hatırladı.

Makaleyi gözden geçirdi, sonra gazeteyi tekrar çantasına koydu. Başını sallayarak, Robin doğduktan kısa bir süre sonra Bob'ın Bartlett firmasındaki işi kabul ettiğini söylediğinde nasıl dehşete düştüğünü hatırladı.

"Bütün müvekkillerinin bir ayakları hapisanede" diye karşı çıkmıştı. "Ve diğer ayakları da orada olmalı."

"Ve faturalarını zamanında ödüyorlar" diye cevap

vermişti Bob. "Kerry, istiyorsan sen savcılık ofisinde kal. Benim başka planlarım var."

Bir yıl sonra, bu planların, Alice Bartlett'le evlenmeyi de kapsadığı ortaya çıkmıştı.

Geçmiş gün, dedi Kerry kendi kendine, bekleme odasına bakarken. Bugün diğer hastalar, burnunda bandaj olan, atletik yapılı bir genç ve buraya geliş nedenini belli eden kırışiklarla dolu bir yüzü olan yaşlı bir kadındı.

Kerry saatine baktı. Robin, geçen hafta, muayene odasında yarım saat tek başına beklediğini söylemişti. "Keşke yanıma kitap alsaydım" demişti. Ve bu sefer bir tane almıştı. Kerry, muayene odalarının açılmakta olan kapısına bakarken, umarım Dr. Smith daha gerçekçi randevu saatleri verir, diye düşündü.

Kerry aniden, dondu ve gözleri faltaşı gibi açıldı. Kapıda beliren genç kadının, düzgün bir burnu, harika dudakları, büyük gözleri ve yay gibi kaşları olan suratını çerçeveleyen koyu saçları vardı. Kerry, göğsünün daraldığını hissetti. Bu, ilk gördüğü kadın değildi - ama aynı onun gibi görünüyordu. İkisinin bir bağlantısı olabilir miydi? Eğer onlar hastalarıysa, Dr. Smith ikisini birbirine benzetmeye çalışıyor olamaz, diye düşündü Kerry.

Ve bu yüz, niye ona bir kâbus da görmesine neden olan birini hatırlıyordu? Cevabı bulamadığı için başını salladı.

Kafasını kaldırıp, tekrar bekleme odasındakilere baktı. Genç oğlan, herhalde bir kaza geçirip burnunu kırmış olmalıydı. Ama, yaşlı kadın basit bir yüz gerdirmeye ameliyatı gibi sıradan bir şey için mi gelmişti, yoksa tamamen değişik bir görünüşe mi sahip olmak istiyordu?

Aynaya bakıp da bir yabancıyı görmek nasıl olurdu acaba, diye merak etti Kerry. İstediyiñ bir görünüŖe sahip olabilir miydin? Bu kadar kolay mıydı?

"Bayan McGrath."

Kerry, Bayan Carpenter'in muayene odasına gelmesini iŖaret ettiğini gördü.

Onu hızla takip etti. Geçen ziyaretinde resepsiyoniste burada gördüğü kadının adını sormuş ve Barbara Tompkins olduğunu öğrenmişti. Ŗimdi de hemŖireye diğerk kadını sorabilirdi. "Biraz önce çıkan kadın, çok tanıdık geldi," dedi Kerry. "Adı nedir?"

"Pamela Worth," dedi Bayan Carpenter kısaca. "İşte burası."

Robin'i, doktorun karşısında, elleri kucığında ve hiçbir zaman durmadığı kadar dik otururken buldu. Kerry, içeri girdiğinde kızının suratındaki rahatlamayı fark etti. Birbirlerine baktılar.

Doktor, Kerry'ye başıyla selam verdi ve Robin'in yanındaki sandalyeye oturmasını iŖaret etti. "Robin'e iyileşmesini engelleyecek herhangi bir davranıştan kaçınması gerektiğini söyledim. Futbol oynamaya devam etmek istediğini söylüyor, ama bu sezon boyunca bir yüz maskesi takmaya söz vermesi gerekiyor. Yaraların tekrar açılması riskini göze alamayız. Altı ay sonunda izlerinin bile kalmayacağını umuyorum."

İfadesi sertleşti. "Robin'e, onun sahip olduğu güzelliği elde etmek için bir sürü insanın geldiğini söyledim. Bu güzelliği korumak onun görevi. Dosyanızdan boşanmış olduğunuzu görüyorum. Robin, bana, kaza sırasında arabayı babasının kullandığını söyledi. Size, onu kızına daha iyi bakması konusunda uyarmanızı tavsiye ederim. Onun yeri doldurulamaz."

Eve dönerken, Robin'in isteği üzerine, Park Ridge'deki Valentino'da akşam yemeği yemek için durdular. "Oranın karideslerini seviyorum," diye açıklamıştı Robin. Ama masaya oturduklarında, etrafına baktı ve "Bir keresinde babam beni buraya getirmişti" dedi. "Buranın en iyisi olduğunu söylüyor." Sesi arzuluymdu.

Demek bu yüzden bu restoranı seçti diye düşündü Kerry. Kazadan beri Bob, Robin'i sadece bir kere aramıştı ve o da okul saatleri içindeydi. Telesekretere, okulda olduğuna göre iyi olduğunu düşündüğünü söylemişti. Kendisini aramasını da söylememişti. Adil ol, dedi Kerry kendi kendine. Beni ofisten aradı ve Dr. Smith'in onun iyi olduğunu söylediğini de biliyordu. Ama bu iki hafta önceydi. O zamandan beri bir ses çıkmamıştı.

Garson siparişlerini almaya geldi. Tekrar yalnız kaldıklarında, Robin, "Anne," dedi. "Artık Dr. Smith'e gitmek istemiyorum. O çok korkunç."

Kerry'nin kalbi üzüntüyle doldu. O da tamamen aynı şeyi düşünüyordu. Ve bir sonraki düşüncesi de, Robin'in suratındaki kırmızı çizgilerin geçeceğine dair bir tek ondan görüş aldığı oldu. Robin'i bir başkasına daha kontrol ettirmeliyim, diye düşündü. Sesini korumaya çalışarak, "Oh, bence Dr. Smith gayet, iyi" dedi, "soğuk nevale olsa da." Robin, sırtarak onu ödüllendirmişti.

"Ayrıca," diye devam etti, "Seni bir ay daha görmek istemiyor ve ondan sonra belki bir daha da görmek istemeyecek. Bu yüzden onun için endişelenme. Cazibeli doğmamış olması onun hatası değil."

Robin güldü. "Ne cazibesi? O gerçek bir sürüngen."

Siparişleri geldiğinde, birbirlerinin yemeklerinden tattılar ve dedikodu yaptılar. Robin fotoğrafçılıkla ilgili-

niyordu ve teknik bir kurs alıyordu. Şimdiki ödevi, değişmekte olan sonbahar yapraklarını çekmekti. "Değişmeye başladıklarında çektiğim harika resimleri sana göstermiştim anne. Bu hafta, renklerinin en güzel olduğu dönemde çektiğim fotoğrafların da korkunç olduğunu biliyorum."

"Daha görmedin mi?" dedi Kerry.

"İhh. Şimdi, yaprakların kuruyup, büyük bir fırtınanın her şeyi dağıtması için sabırsızlanıyorum. Ne kadar harika, değil mi?"

"Her şeyi dağıtan büyük bir fırtına gibisi yoktur" diye onayladı Kerry.

Tatlı yememeye karar verdiler. Garson, Kerry'nin kredi kartını getirdiğinde, Robin derin bir soluk aldı.

"Ne oldu, Rob?"

"Babam burada. Bizi görüyor."

Robin ayağa fırladı.

"Bekle Robin, bırak da o senin yanına gelsin," dedi Kerry sessizce. Arkasını döndü. Şef garsonun arkasından gelen Bob'ın yanında bir adam daha vardı. Kerry'nin gözleri açıldı. Adam Jimmy Weeks idi.

Bob her zamanki gibi, mükemmel görünüyordu. Mahkemede geçen uzun bir günden sonra bile yakışıklı yüzünde yorgunluk belirtisi yoktu. Nasıl olduğunu hiç göstermezsin, diye düşündü Kerry, Bob'ın varlığında her zaman makyajını kontrol etmek, saçını, ceketini düzeltmek ihtiyacı hissettiğinin farkında olarak.

Diğer bir taraftan, Robin çok mutlu görünüyordu. Bob'a sarıldı. "Aradığımda evde olmadığım için üzgünüm, baba."

Oh, Robin, dedi Kerry içinden. Sonra Jimmy Weeks'in kendisine bakmakta olduğunu fark etti. "Sizinle geçen yıl burada tanışmıştık" dedi Jimmy. "Birkaç yar-

gıçla birlikte yemek yiyordunuz. Sizi tekrar görmek güzel, Bayan Kinellen."

"O ismi uzun süre önce bıraktım. Tekrar McGrath'ı kullanıyorum. Ama iyi bir hafızanız var, Bay Weeks." Kerry'nin ses tonu soğuktu. Adamı gördüğüne memnun olduğunu söylemeye niyeti yoktu.

"Tabii ki iyi bir hafızam var," dedi. Weeks, espri yaptığını düşünerek sırtarak. "Çekici kadınları hatırlamamı sağlıyor."

Ben hariç diye düşündü Kerry, zoraki olarak gülümserken, Bob, Robin'i bırakınca, o tarafa döndü.

Bob, Kerry'ye elini uzatmıştı.

"Kerry, ne güzel bir sürpriz."

"Seni görmek her zaman bir sürpriz, Bob."

"Anne," dedi Robin.

Kerry dudağını ısırды. Kızının önünde Bob'la böyle konuşunca kendinden nefret ediyordu. Zorla gülümse-di. "Biz de gidiyorduk."

Masaya oturup içkilerini ısmarladıklarında, Jimmy Weeks, "Eski karın senden pek hoşlanmıyor galiba, Bobby" dedi.

Kinellen omuzlarını silkti. "Kerry rahatlamalı. Herşeyi çok ciddiye alıyor. Çok genç evlendik. Ve boşandık. Böyle şeyler her gün oluyor. Umarım kendine yeni birisini bulur."

"Kızının suratına ne oldu?"

"Arabanın kırılan camı kesti. İyileşecek."

"İyi bir plastik cerraha gittiğinden emin misin?"

"Evet, özellikle tavsiye ettiler. Ne yiyeceksin Jimmy?"

"Doktorun adı ne? Belki karımın gittiği doktordur."

Bob Kinellen sinirlenmişti. Kerry ve Robin'le karşı-

laşıp Jimmy'nin kaza hakkında soru sormasına neden olan kötü şansına lanet ediyordu. "Charles Smith," dedi sonunda.

"Charles Smith mi?" Weeks çok şaşırılmıştı. "Dalga geçiyor olmalısın."

"Keşke geçseydim."

"Neyse, yakında emekliye ayrılacağını duydum. Ciddi sağlık problemleri varmış."

Kinellen şaşırılmıştı. "Sen nereden biliyorsun?"

Jimmy Weeks soğukça ona baktı. "Onu izletiyorum. Nedenini sen bul. Bu, çok uzun sürmemeli."

10

O gece rüyayı bir kere daha gördü. Kerry, yine doktorun ofisindeydi. Yerde boynunda bir ip olan, koyu saçlı, iri gözlü ve açık ağzından pembe dili fırlamış olan genç bir kadın yatıyordu.

Kerry, rüyasında çığlık atmaya çalıştı ama ağzından sadece bir inilti çıktı. Bir dakika sonra, Robin, uyanması için onu sallıyordu. "Anne, Anne, uyan. Ne oldu?"

Kerry gözlerini açtı. "Ne? Oh, Tanrım, Rob, ne kötü bir rüyaydı. Teşekkürler."

Ama Robin odasına döndüğünde, Kerry rüyayı düşündüğü için uyuyamadı. Bu rüyaya neden olan şey ne? diye merak etti. Niye geçen seferkinden farklıydı?

Bu sefer kadının vücudunun çevresine saçılmış çiçekler vardı. Güller. Hem de bir sevgilinin göndereceği türden.

Aniden yatağında dikildi. İşte buydu! Hatırlamaya çalıştığı şey buydu! Dr. Smith'in ofisinde bugün ve bir-

kaç hafta önce gördüğü, birbirlerine çok benzeyen kadınlar. Niye bu kadar tanıdık geldiklerini bulmuştu. Ki-me benzediklerini bulmuştu.

Suzanne Reardon'a, "Sevgili" Cinayet Davası'nın kurbanına benziyorlardı. Kocasını tarafından öldürüleli neredeyse on bir yıl oluyordu. Bu tutku cinayeti ve güzel kurbanın etrafına saçılmış güller, medyanın çok ilgisini çekmişti.

Savcının ofisinde çalışmaya başladığım gün, kadının kocasını suçlu bulmuşlardı, diye düşündü Kerry. Gazeteler Suzanne'ın resimleriyle doluydu. Yanılmadığıma eminim, dedi kendi kendine. Ceza verildiği sırada mahkeme salonundaydım. Beni etkilemişti. Ama niye Dr. Smith'in iki hastası bir cinayet kurbanına benzesin ki?

11

Pamela Worth, bir hataydı. Bu düşünce, Dr. Smith'i bütün Pazartesi gecesi boyunca uyutmamıştı. Yeni yüzünün güzelliği bile, çirkin vücudunu ve kulakları tırmalayan sesini telafi edememişti. Bunu o zaman bilmiydim, diye düşündü. Ve, aslında biliyordu. Ama kendine hâkim olamamıştı. Kadının kemik yapısı böyle bir değişime çok müsaitti. Ve, böyle bir operasyonu yapabileceğini bilmek, ilk defasında duyduğu heyecanı yatıştırmaya yardımcı olmuştu.

Peki ya artık operasyon yapamayacağım zaman ne olacak? diye düşündü. O zaman hızla yaklaşıyordu. Şimdi onu rahatsız eden hafif el titremesi, ilerleyecekti. Rahatsızlık yetersizliğe yol açacaktı.

Başucundaki yerine, karşı duvardaki resmi aydınla-

tan ışığı saçtı. Her gece uyumadan önce ona bakıyordu. O kadar güzeldik ki. Ama şimdi, resimdeki kadın, göz-lükleri yokken, bozulmuş ve çirkinleşmiş görünüyordu, öldüğünde görüldüğü gibi.

"Suzanne," diye mırıldandı. Korkunç hatıranın ver-diği acıyı hafifletebilmek için gözlerini kapattı. O an na-sıl görüldüğünü hatırlamaya dayanamıyordu; güzelliği çalınmış, gözleri fırlamış, gevşemiş dudağından çıkmış dili ve sarkmış çenesiyle...

Salı, 24 Ekim

12

Salı sabahı ofise vardığında, Kerry'nin yaptığı ilk şey Jonathan Hoover'ı aramak olmuştı.

Her zamanki gibi, onun sesini duymak rahatlatıcıydı. Kerry, hemen konuya girdi. "Jonathan, dün Robin New York'taki kontrolünü yaptırdı ve her şey yolunda, ama Dr. Smith'in yaraların izinin kalmayacağı görüşüne katılıp katılmadığını söyleyecek ikinci bir plastik cerrah-tan da görüş alırsam çok daha rahat olacağım. İyi bir doktor tanıyor musun?"

Jonathan'ın sesinden gülümsediği belli oluyordu. "Kendi doktorum olarak değil."

"Tabii ki hiçbir zaman ihtiyacın olmamıştır."

"Teşekkürler, Kerry. Bir soruşturayım. Grace de, ben de ikinci bir görüş alman gerektiğini düşünüyorduk, ama karışmak istemedik. Bu kararı vermene dün olan bir şey mi neden oldu?"

"Evet ve hayır. Biraz sonra bir görüşmem var. Bir sonraki konuşmamızda anlatırım."

"Seni bu öğleden sonra ararım."

"Sağol, Jonathan."

"Önemli değil, Sayın Yargıç."

"Jonathan, öyle söyleme. Uğursuzluk getireceksin."

Kerry, telefonu kapattığı anda, Jonathan'ın kendi kendine güleceğini biliyordu.

Sabahki ilk görüşmesi, dava şefi olarak trafik kazası davasıyla görevlendirdiği asistan Corinne Banks'teydi. Dava gelecek Pazartesiydi ve Corinne davayı gözden geçirmek istemişti.

Yirmi yedi yaşındaki zenci Corinne, iyi bir avukat olacak özelliklere sahip, diye düşündü Kerry. Kapı çaldı ve Corinne, koltuğunun altında kalın bir dosya ile içeri girdi. Gülümsüyordu. "Bil bakalım Joe ne buldu?" dedi sevinçle.

Joe Palumbo en iyi araştırmacılarından biriydi.

Kerry sırtıttı. "Duyamak için sabırsızlanıyorum."

"Daha önce hiçbir trafik kazasına karışmadığını söyleyen çok masum sanığımızın gerçek bir sorunu var. Sahte ehliyetle bir dizi trafik suçu işlemiş ve bunlara on beş yıl önce olan ölüme sebebiyet vermek de dahil. O adamı çivilemek için sabırsızlanıyorum ve şimdi bunu yapabileceğimizi biliyorum." Dosyayı masaya koydu ve açtı. "Neyse, asıl konuşmak istediğim..."

Yirmi dakika sonra, Corinne odadan çıktığında, Kerry telefona uzandı. Corinne'in araştırmacıdan bahsetmesi ona bir fikir vermişti.

Joe Palumbo, her zamanki gibi "Evet?" diyerek telefonu açtığında, Kerry, "Joe, öğle yemeği için bir planın var mı?" diye sordu.

"Yok, Kerry. Bana Solari'de yemek ısmarlamak mı istiyorsun?"

Kerry güldü. "Bunu isterdim, ama ben başka bir şey düşünmüştüm. Ne kadar zamandır buradasın?"

"Yirmi yıldır."

"Medyanın "Sevgili Cinayeti" dediği, Reardon cinayetiyle ilgilenmiş miydin?"

"Büyük bir olaydı. Hayır, o olayda çalışmadım, ama davanın çok kısa sürdüğünü hatırlıyorum. Liderimiz, ismini o davayla duyurmuştu."

Kerry, Joe Palumbo'nun Frank Green'den hoşlanmadığını biliyordu. "Birkaç başvuru olmuştu, değil mi?" diye sordu.

"Oh, evet. Devamlı yeni teorilerle geldiler. Sanki bu sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu." diye cevap verdi Palumbo.

"Sanırım son başvuru birkaç yıl önce geri çevrilmişti." dedi Kerry, "ama benim bu dava ile ilgili merak ettiğim bir şey var. Her neyse, senden The Record'un dosyalarını araştırıp, bu dava hakkında yazdıkları her şeyi bulmanı rica ediyorum."

Kerry, Joe'nun gözlerini etrafta dolaştırdığını tahmin edebiliyordu.

"Senin için, Kerry, tabii her şeyi yaparım. Ama niye? Bu dava uzun süre önce kapandı."

"Sonra anlatırım."

Kerry'nin öğle yemeği, masasında yediği bir sandviç ile kahveydi. 13.30'da Palumbo, elinde kocaman bir zarafla geldi. "İstedığınız gibi."

Kerry, minnettarlıkla ona baktı. Kısa beyaz saçları, on kilo fazlası ve yüzünde her zaman bir gülümsemesi olan Joe, önemsiz görünen detayları ortaya çıkartmaktaki yeteneğini hiç de yansıtmayan, aldatıcı bir tipe sahipti. Kerry, yürüttüğü davaların çoğunda onunla çalışmıştı, "Sana borçluyum," dedi. "Unut gitsin, ama merak

ettiğimi itiraf ediyorum. Reardon davasıyla neden ilgileniyorsun, Kerry?"

Kerry tereddüt etti. Bu noktada, Dr. Smith'in yaptığından bahsetmek doğru görünmedi.

Palumbo, onun cevap vermeye isteksiz olduğunu fark etti. "Boşver. Anlatabileceğin zaman anlatırsın. Sonra görüşürüz."

Kerry, dosyayı eve götürüp akşam yemeğinden sonra okumayı planlıyordu. Ama kapağını açmaktan kendini alamadı. Haklıyım, diye düşündü. Sadece birkaç yıl önceydi.

The Record'un 32. sayfasında, Skip Reardon'un yeni bir dava için yaptığı beşinci başvurunun New Jersey Yüksek Mahkemesi tarafından reddedildiğini ve avukatı Geoffrey Dorso'nun başka bir başvuru için yeni noktalar bulacağına yemin ettiğini konu alan kısa bir yazı vardı.

Dorso, "Skip Reardon hapisneden özgür olarak çıkana kadar uğraşacağım. O masum bir adam." demişti.

Tabii, diye düşündü Kerry, bütün avukatlar böyle söyler.

13

Bob Kinellen, müvekkili Jimmy Weeks ile arka arkaya iki gecedir akşam yemeği yiyordu. Bugün, mahkeme pek de iyi geçmemişti. Jüri seçimi hâlâ devam ediyordu. İtirazlarından sekizini kabul etmişlerdi. Ama jüri seçiminde bu kadar dikkatli olmalarından, federal savcının güçlü bir dava yürüteceği belli oluyordu. Haskell'in de anlaşma yapacağı neredeyse kesindi.

İki adam da yemek boyunca suskunlardı.

Kinellen "Haskell anlaşma yapsa bile, tanık sandal-yesinde onu mahvedebileceğini düşünüyorum," diye güven verdi Jimmy'ye.

"Onu mahvedebileceğini düşünüyorsun. Bu yeterince iyi değil."

"Ne olacağını göreceğiz."

Jimmy neşesizce gülümsedi. "Senin için endişelenmeye başlıyorum, Bob. Kendine bir savunma planı yapmanın zamanı geldi."

Bob Kinellen, uyarıyı anlamamazlığa geldi. Menüyu açtı. "Daha sonra Arnott'larda Alice ile buluşacağım. Gelmeyi düşünüyor musun?"

"Tanrım, hayır. Artık, onun beni başkalarıyla tanıştırmasını istemiyorum. Bunu bilmeliydin. Bana zaten yeterince zararı dokundu."

14

Kerry ve Robin, oturma odasında sessizce oturuyorlardı. Çok soğuk olduğu için yılın ilk ateşini yakmaya karar vermişlerdi. Tabii, bu onlar için, havagazını açıp, yapma odunları aydınlatan düğmeye basmak anlamına geliyordu.

Kerry, bunu misafirlerine açıklardı. "Dumana alerjim var. Bu ateş gerçek gibi görünüyor ve ısı veriyor. Aslında, o kadar gerçek görünüyor ki, temizlikçi kadın, sahte külleri gerçek sanıp süpürdüğü için, gidip yenilerini almak zorunda kaldım."

Robin, mevsim değişimini konu alan fotoğraflarını sehpanın üzerine yaymıştı. "Ne korkunç bir gece," dedi

memnuniyetle, "soğuk ve rüzgârlı. Fotoğrafların geri kalanını bir an önce çekmeliyim. Çıplak ağaçlar ve yerlerde bir yığın yaprak."

Kerry, en sevdiği geniş koltuğa ve oturmuş ve ayaklarını da uzatmıştı. Başını kaldırıp baktı. "Bana o yaprakları hatırlatma. Yoruluyorum."

"Niye bir yaprak toplayıcı almıyorsun?"

"Noel'de sana bir tane alırım."

"Çok komik. Ne okuyorsun, anne?"

"Buraya gel, Rob." Kerry, ona Suzanne Reardon'ın resmi olan bir gazete gösterdi.

"Dün, Dr. Smith'in ofisindeydi."

"Çok dikkatlisin, ama bu aynı kişi değil." Kerry, Suzanne Reardon cinayetinin raporunu okumaya daha yeni başlamıştı. Kadının cesedi, gece yarısı, başarılı bir müteahhit ve bir milyoner olan kocası Skip Reardon tarafından bulunmuştu. Onu, Alpine'daki lüks evlerinin girişinde, yerde yatarken bulmuştu. Kadın boğulmuştu. Sevgilisinden gelen güller, vücuduna yayılmıştı.

Bunu o zaman okumuş olmalıyım, diye düşündü Kerry. Beni etkilemiş olacak ki o rüyaları gördüm. Yirmi dakika sonra, okuduğu haber Kerry'nin nefesini kesti. Skip Reardon, kayınpederi Dr. Charles Smith'in polise, kocasının delice kıskançlık ataklarından dolayı kızının korkuyla yaşadığını söylediği ifadesinden sonra cinayete suçlanmıştı.

Dr. Smith, Suzanne Reardon'ın babasıymış! Aman Tanrım, diye düşündü Kerry. Bu yüzden mi onun yüzünü başka kadınlara veriyor? Ne kadar garip! Acaba bunu kaç kişiye yapmıştı? Robin ve bana, güzelliği korumak hakkındaki konuşmasını da bu yüzden mi yaptı?

"Ne oldu anne? Garip görünüyorsun" dedi Robin.

"Hiçbir şey olmadı. Sadece bir dava ile ilgileniyο-

rum." Kerry, raftaki saate baktı. "21.00, Rob. Artık, onları toplasan iyi olur. Biraz sonra yukarı gelip sana iyi geceler dilerim."

Robin fotoğrafları toplarken, Kerry okuduğu gazete-yi kucağına bıraktı. Ailelerin, çocuklarının ölümünden sonra kendilerini toparlayamadıkları ve çocuğun odasını aynen onun bıraktığı gibi koruduklarını duymuştu. Ama, onu yeniden yaratmak ve bunu tekrar tekrar yapmak? Bu, acıdan farklıydı tabii.

Yavaşça kalktı ve Robin'in arkasından yukarı çıktı. Kızına iyi geceler deyip öptükten sonra, kendi odasına geçti, pijamalarını ve sabahlığını giydi, tekrar aşağıya indi, kendine bir fincan kakao yaptı ve okumaya devam etti.

Skip Reardon'a karşı olan dava, açılıp hemen kapanmış gibi görünüyordu. Skip, Suzanne'ın öldüğü günün sabahı, kahvaltı sırasında tartışıklarını itiraf etmişti. Aslında, daha sonraki günlerde, neredeyse her zaman kavga ettiklerini de kabul etmişti. Skip, o akşam saat 18.00'de eve geldiğinde, Suzanne'ı bir vazodaki gülleri düzeltirken bulmuştu. Güllerin nereden çıktığını sorduğunda, Suzanne, onları kimin gönderdiğinin kendisini hiç ilgilendirmediğini söylemişti. Bunun üzerine, o da, gülleri gönderen kişinin isterse gelebileceğini, çünkü kendisinin gitmek üzere olduğunu söylemişti. İddia ettiğine göre, bundan sonra, ofisine geri dönmüş, birkaç kadeh içki içmiş, kanepede uyuyakalmış ve geceyarısı eve döndüğünde de karısını ölü bulmuştu.

Ama, söyledilerini kanıtlayabilecek kimse yoktu. Dosyada, Skip'in ifadesini de kapsayan dava tutanakları vardı. Savcı, kafasını karıştırıp kendi kendini yalanlayana kadar Skip'i sıkıştırmıştı. Aslına bakılırsa, pek de ikna edici bir tanık olmamıştı.

Avukatı, Skip'in ifadesini ne kadar kötü hazırlamış, diye düşündü Kerry. Skip, Reardon'ın, Suzanne'ı öldürdüğünü reddetmek için tanık kürsüsüne çıktığına emindi. Ama, Frank Green'in başarılı sorgulaması, cesaretini kırmış olmalıydı. Reardon'ın kendi mezarını kazdığına şüphe yok dedi Kerry kendi kendine.

Ceza, dava bittikten altı hafta sonra verilmişti. Kerry de oradaydı. Çizgili takım elbisesinin içinde hiç de rahat görünmeyen, iri, yakışıklı ve kızıl saçlı Reardon'ı gayet iyi hatırlıyordu. Yargıç, cezası verilmeden önce söyleyecek son bir sözü olup olmadığını sorduğunda, bir kez daha masum olduğunu iddia etmişti.

O gün, Reardon'ın savunma avukatına asistanlık yapan Geoff Dorso da oradaydı. Kerry onu pek tanııyordu. O zamandan beri geçen on yıl içinde, Geoff'un, cinayet davalarında savunma avukatı olarak sağlam bir ün edinmesine rağmen, onunla mahkemede hiç karşı karşıya gelmemiştir. Kerry, ceza hakkındaki gazete kupürünü okuyordu. Burada, Skip Reardon'ın bir sözü de yazıyordu: "Ben masumum. Karımı asla incitmedim. Onu hiç tehdit etmedim. Babası Dr.Charles Smith bir yalancıdır. Tanrının ve bu mahkemenin huzurunda yemin ediyorum ki o bir yalancıdır." Kerry, odada yanan ateşe rağmen titredi.

Herkes, Jason Arnott'un parasının ailesinden kaldığını biliyordu veya bildiklerini sanıyorlardı. Arnott, Plaisades Interstate Park'ının harika manzarasına bakan, bir tepe üstüne kurulu, yirmi odalı, eski Halliday konağını aldığından beri, yani on beş yıldır, Alpine'de yaşıyordu.

Jason, ellilerinde, orta boylu, dökük kahverengi saçlı, açık renk gözlü ve ince yapılı biriydi. Çok seyahat eder, Doğu'ya yapılan yatırımlar hakkında konuşur ve güzel şeyleri severdi. Nefis İran halıları, antika mobilyalar, tablolar ve sanat eserleri ile dolu olan evi, gözler için tam bir ziyafetti. Harika bir ev sahibi olan Jason, insanları eğlendirmeyi çok iyi bilir ve karşılığında da zenginlerden bol bol davet alırdı.

Bilgili ve zeki olan Jason, İngiliz Astor'larla akraba olduğunu iddia ederdi, ama çoğunluk, bunun kendi hayal ürünü olduğunu düşünürdü. Onun, renkli, biraz gizemli ve çok hoş biri olduğunu bilirlerdi. Bilmedikleri şey ise, Jason'ın bir hırsız olduğu idi. Hiç kimse, onun gittiği evlerin, bir süre sonra güvenlikleri aşılarak soyulduğu bağlantısını kuramamıştı. Jason, kaçarken taşıyabileceklerini seçerdi. Resim, biblo, mücevher ve örtüler en sevdiği parçalar idi. Uzun meslek yaşamında sadece, birkaç kere, bir evi tamamen soymuştu. O tür işler için, özel kıyafet ve şimdi Catskills'deki gizli evinin garajında duran kamyonu yüklemek için hamal gerekiyordu.

Catskills'de, sosyal olmaya niyetli olmayan komşularının bildiği sahte bir kimlik kullanıyordu. Gizli sığı-

nağının kapılarından içeri, temizlikçi kadın ve düzenli olarak gelen tamirciden başka kimse girmemişti ve ne temizlikçi kadının ne de tamircinin, evin içindeki eşyaların değerleri hakkında en ufak bir fikirleri vardı.

Eğer Alpine'daki evi etkileyici idiyse, Catskills'deki nefes kesiciydi, çünkü Jason kopmaya kıyamadığı çalıntı parçaları orada saklıyordu. Her bir mobilya bir servetti. Yemek odasının duvarını kaplayan Frederic Remington'ın hemen altında, üzerinde Peachblow bir vazonun parladığı bir Sheraton büfe vardı.

Alpine'daki her şey, Jason'ın sattığı çalıntı malların parasıyla alınmıştı, burada, çaldığı şeyleri herhangi birine hatırlatacak en küçük bir şey bile yoktu. Jason rahatça ve güvenle, "Evet, güzel değil mi?" diyordu, "Geçen yıl Sotheby müzayedesinden aldım" veya "Parker malikânesi kapalıyken Bucks County'ye gittim."

Jason sadece on yıl önce, Cuma günleri temizlikçi kadın cebindeki defterinin içindekileri düşürdüğü zaman bir hata yapmıştı. Kadın dökülenleri toplarken, Alpine'da gittiği dört evin güvenlik kodlarını yazılı olduğu bir kâğıdı görmemişti. Jason, kodları yazmış kadın yokluğunu fark etmeden önce kâğıdı yerine koymuş ve kendine hâkim olamayarak dört evi de soymuştu: Elliot'ların Ashton'ların, Donatelli'lerin evini. Ve de Reardon'ları Jason, o korkunç geceyi hatırladığında hala titriyordu.

Ama bu yıllar önceydi ve Skip Reardon da hapisteydi ve başvuruları reddediliyordu. Bu geceki parti harika gidiyordu. Jason, Alice Bartlett Kinellen'in iltifatlarını gülümseyerek kabul etti.

"Umarım Bob da gelebilir" dedi Jason kadına.

"Oh, birazdan burada olur. Beni hayal kırıklığına uğratmaz."

Alice, Grace Kelly tipi, güzel bir sarışındı. Ne yazık ki, prensesin cazibe ve sıcaklığına sahip değildi. Alice Kinellen buz gibi soğuktu. Ayrıca sıkıcı ve bencil de, diye düşündü Jason. "Kinellen ona nasıl tahammül ediyor?"

"Jimmy Weeks ile yemek yiyor" dedi Alice, şampanyasından bir yudum alırken, "Burasına kadar bu davaya batmış durumda." Eliyle boğazını gösterdi.

"Umarım Jimmy de gelir," dedi Jason içtenlikle. "Onu severim." Ama Jimmy'nin gelmeyeceğini biliyordu. Yıllardır verdiği partilerden birine bile gelmemişti. Aslında, Suzanne Reardon cinayetinden beri Alpine'dan uzak durmuştu. On bir yıl önce, Jimmy Weeks, Suzanne'la Jason Arnott'un evindeki bir partide tanışmıştı.

Çarşamba, 25 Ekim

16

Frank Green'in çok sinirli olduğu belliydi. Masasının arkasından Kerry'ye bakarken, yeni yaptırdığı dişlerini göstermek için her zaman hazır olan gülümsemesinden eser yoktu.

Bu tepkiyi bekliyordum, diye düşündü Kerry. Bunu bilmeliyim. Frank, kimsenin kendisini yaratan davayı sorguladığını duymak istemezdi, özellikle de şimdi, valilik için adaylığını koymuşken.

"Sevgili" Cinayeti Davası hakkındaki gazete yazısını okuduktan sonra, Kerry yatağına giderek, Dr. Smith

hakkında ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışmıştı. Onun karşısına geçip, doğrudan, kızını ve onu niye başka kadınların suratlarında tekrar yarattığını mı sormalıydı? Doktorun, kendisini ofisinden dışarı atıp her şeyi inkâr edeceği kesindi. Skip Reardon, doktoru, kızı hakkında ifade verirken yalan söylemekle suçlamıştı. Eğer yalan söylediyse bile, Smith yıllar sonra bunu Kery'ye itiraf etmezdi herhalde. Ve yalan söylediyse, en önemli soru şu idi: Neden?

Kerry uykuya dalarken, soru sormaya başlamak için en uygun kişinin, o zaman davayı yürütmüş olan Frank Green olduğuna karar vermişti. Green'e Reardon davasını incelemesinin nedenini anlatmıştı ve, "Dr. Smith'in, Skip Reardon'a karşı ifade verirken yalan söylemiş olma ihtimali var mı?" sorusuna, yardımcı veya dostça bir cevap alamayacağı belliydi.

"Kerry," dedi Green, "Skip Reardon karısını öldürdü. Onun etrafta oynadığını biliyordu. Onu öldürdüğü gün, muhasebecisini aramış ve boşanmanın ona ne kadar mal olacağını sormuştu ve bunun çok pahalıya çıkacağını öğrendiğinde de delirmişti. Zengin bir adamdı ve Suzanne, onun karısı olmak için bol kazançlı modellik kariyerini bırakmıştı. Bunun karşılığını ödemesi gerekiyordu. Bu yüzden, bu noktada Dr. Smith'in inanırlılığını sorgulamak, sadece zaman ve vergi verenlerin paralarının ziyanı gibi görünüyor."

"Ama Dr. Smith'te garip bir şey var" dedi Kerry yavaşça. "Frank, sorun çıkarmak istemiyorum ve bir katili demir parmaklıklar arkasında görmeyi kimse benden çok isteyemez ama sana, Dr. Smith'in acı çeken bir babadan çok bir deliye benzediğine yemin ederim. Robin ve bana, güzelliğin korunması gerektiğini, bazı kişilerin

doğuştan güzelken, diğerlerinin buna ulaşması gerektiğini anlatırken yüzündeki ifadeyi görmeliydin."

Green saatine baktı. "Kerry, büyük bir davayı yeni bitirdin. Bir başkasına başlamak üzeresin. Yargıçlığa adaysın. Robin'in, Suzanne Reardon'ın babası tarafından tedavi edilmiş olması çok kötü. Ayrıca, ideal bir tanık da değildi. Kızından bahsederken, sesinde bir damla bile duygu yoktu. Gerçeği söylemek gerekirse, o kadar soğuktu ki, jürinin onu ifadesine inanmasına şükrettim. Kendine bir iyilik yap ve bunu unut."

Görüşmenin bittiği belliydi. Ayağa kalkarken, "Yapacağım şey, Dr. Smith'in Robin'e yaptığını, Jonathan'ın önerdiği bir başka plastik cerraha kontrol ettirmek olacak." dedi.

Ofisine geri dönünce, sekreterine telefon bağlamasını söyledi Kerry ve boşluğa bakarak uzun süre oturdu. Frank Green'in, Sevgili Cinayeti Davası'nın yıldız tanığı hakkında sorular sorulmasına sinirlenme nedenini anlayabiliyordu. Adaletin yerine getirilmediği hakkındaki en ufak bir şüphe, halkın negatif tepkisine yol açar ve Frank'ın potansiyel vali imajını lekelerdi.

Dr. Smith, büyük bir olasılıkla yeteneğini, kızını tekrar yaratmak için kullanan, acı çeken takıntılı bir baba, dedi kendi kendine ve Skip Reardon da, "Ben masumum," diyen sayısız katillerden biri. Öyle olsa bile, Kerry bunu böyle bırakamayacağını biliyordu. Cumartesi günü, Robin'i, Jonathan'ın tavsiye ettiği plastik cerraha götürdüğünde, kendi alanındaki kaç cerrahın, bir çok kadına aynı suratı vermeyi düşünebileceğini soracaktı.

O akşam saat altı buçukta, Geoff Dorso, kendisi mahkemedeyken gelen mesajları isteksizce inceliyordu. Sonra onları masasına bıraktı. Newark'taki ofisinin, davada geçen uzun bir günden sonra bile etkileyici olan, harika bir New York City manzarası vardı.

Geoff bir şehir çocuğuydu. Manhattan'da doğmuş, on bir yaşına kadar orada yaşamıştı ve sonra ailesi New Jersey'e taşınmıştı. Bunun sayesinde, Hudson'ın her iki tarafında da bir ayağı olmuştu ve bunu seviyordu.

Otuz sekiz yaşındaki Geoff'un, tatlılara bayıldığını hiç de belli etmeyen uzun ve ince bir yapısı vardı. Simsiyah saçları ve esmer teni İtalyan atalarından mirastı. Masmavi gözlerini ise İrlandalı olan anneannesinden almıştı.

Geoff'un hâlâ bekâr olduğu kıyafetlerinden anlaşıyordu. Kravatları uyumsuz ve takımları da genelde buruştu. Ama, masasındaki mesajlar, onun bir savunma avukatı olarak yaptığı harika ünü ve yasal çevrede kazandığı saygıyı gösteriyordu.

Mesajlara bakarken önemlileri aldı ve diğerlerini bir kenara ayırdı. Aniden kaşlarını kaldırdı. Kerry McGrath, kendisini aramasını rica etmişti. İki telefon numarası bırakmıştı, biri ofisinin diğeri de evinin. Acaba ne hakkında diye merak etti Geoff. Onun alanı olan Bergen County'de süren bir davası yoktu.

Bu yıllar boyunca, Kerry'yi baro yemeklerinde görmüştü ve onun yargıçlığa aday olduğunu biliyordu, ama gerçekte onu tanımıyordu. Meraklanmıştı. Onu

ofiste bulmak için saat çok geç olmuştu. Evinden aramaya karar verdi.

"Ben açarım" dedi Robin, telefon çaldığında.

Nasıl olsa onun içindir diye düşündü Kerry, spagetiyi kontrol ederken. Sonra, Robin'in telefona gelmesi için kendisine bağırıldığını duydu.

Hızla, mutfak duvarındaki telefona gitti. Tanıdık olmayan bir ses, "Kerry" dedi.

"Evet."

"Ben, Geoff Dorso."

Kerry, ona mesaj bırakmaya bir anda karar vermişti. Daha sonra ise bunu yaptığı için huzursuz olmuştu. Frank Green'in, Skip Reardon'un avukatıyla görüştüğünü duyarsa, daha önceki gibi nazik olmayacağını biliyordu. Ama olan olmuştu.

"Geoff, bunun herhalde bir ilgisi yoktur ama..." Durdu. Söyle, dedi kendi kendine. "Geoff, kızım bir süre önce bir kaza geçirdi ve Dr. Charles Smith tarafından tedavi edildi."

"Charles Smith" dedi Dorso, "Suzanne Reardon'un babası."

"Evet. Konu bu. Onda çok garip bir şey var." Konuşmak şimdi daha kolaydı. Suzanne'a benzeyen iki kadını anlattı.

"Smith'in onlara kızının yüzünü verdiğini mi söylüyorsun?" dedi Dorso. "Bu da ne demek?"

"Beni rahatsız eden de bu. Cumartesi günü Robin'i bir başka plastik cerraha götüreceğim. Ona, bir surati tekrar yaratmak hakkındaki cerrahi görüşlerini soracağım. Ve, Dr. Smith'le konuşmayı da deneyeceğim, ama, eğer bundan önce bütün dava dosyasını okursam, ona daha iyi yaklaşabileceğimi düşündüm. Bunu ofisten

de alabileceğimi, depoda bir yerde olduğunu biliyorum, ama bu uzun sürer, ve bunu araştırdığının duyulmasını da istemiyorum."

"Sana yarın bir kopyasını gönderirim," diye söz verdi Dorso. "Ofisine yollarım."

"Hayır, buraya yollaman daha iyi olur. Sana adresi vereyim."

"Kendim getirip seninle konuşmak isterdim. Yarın akşam, altı veya altı buçuk uygun mu? Yarın saatten fazla kalmayacağıma söz veriyorum."

"Sanırım bu olabilir."

"O zaman yarın görüşürüz. Ve teşekkürler Kerry." Telefon kapanmıştı.

Kerry, ahizeye baktı. Acaba kendimi neyin içine atıyorum, diye merak etti. Dorso'nun sesindeki heyecan gözünden kaçmamıştı. "Garip" kelimesini kullanmamalıydım, diye düşündü. Belki de bitiremeyeceğim bir şeye başlamış olabilirim.

Ocaktan gelen ses üzerine döndü. Spagettinin kaynayan suyu taşmıştı ve ocağa akıyordu. Bakmadan da, yapışmaması gereken spagettinin, tek bir kütle haline döndüğünü biliyordu.

18

Dr. Charles Smith, çarşamba öğleden sonraları ofisinde çalışmıyordu. Bu zamanlarda, genelde, ameliyat yapar veya hastaneye giderdi. Ama bugün, Dr. Smith'in hiçbir işi yoktu. Barbara Tompkins'in çalıştığı halkla ilişkiler firmasının bulunduğu Doğu Altmış Sekizinci Cadde'de ilerlerken, şansı için şükretti. Barba-

ra'nın çalıştığı binanın girişinin karşısında boş bir park yeri vardı: Orada oturabilir ve onun binadan çıkışını seyredebilirdi.

Sonunda, Barbara kapıda belirince, isteksizce gülümsedi. Çok güzel görünüyor diye düşündü. Tahmin ettiği gibi, saçlarını açık bırakmıştı; aynen ona, yeni yüz hatlarına en çok yakışan modelin bu olduğunu söylediği gibi. Dar, kırmızı bir ceket, uzun siyah bir etek ve düz ayakkabılar giymişti. Uzaktan, zeki ve başarılı görünüyordu. Doktor, yakından nasıl görüldüğünü en ufak detayına kadar biliyordu.

Barbara bir taksi durdurunca, on iki yıllık Mercedesi'nin kontağını çevirdi ve onu takip etmeye başladı. Her zaman olduğu gibi, Park Avenue'daki trafik çok yoğun olmasına rağmen, taksiyi takip etmek zor değildi.

Taksi, sonunda Doğu Ellinci Cadde'deki Four Seasons'da durana kadar güneye doğru gittiler. Barbara içki içmek için birisiyle buluşacak olsa gerek, diye düşündü. Bar şimdi kalabalık olmalıydı. Orada fark edilmeden oturmak zor olmayacaktı.

Onun yerine, başını sallayarak, eve gitmeye karar verdi. Onu görmek yeterli olmuştu. Hatta daha da fazla. Bir an için onun gerçekten Suzanne olduğuna inanmıştı. Şimdi sadece yalnız olmak istiyordu. Boğazına bir hıçkırık düğümlendi. Trafik ağır ağır ilerlerken, aynı şeyi tekrar edip durdu; "Üzgünüm, Suzanne. Üzgünüm, Suzanne."

19

Jonathan Hoover, Hackensack'ta olduğu zamanlar, Kerry'yi, kendisiyle kısa bir öğle yemeğine çıkınaya ikna etmeye çalışırdı. "Bir insan, kaç kase kafeterya çorbası içebilir?" diye sorardı onu kandırmak için. Bugün, mahkeme binasının köşesindeki Solari'de bir hamburger yerken, Kerry, ona Suzanne Reardon'un benzerlerini ve Geoff Dorso ile yaptığı konuşmayı anlattı. Ayrıca, patronun bu eski cinayet davasını araştıma teklifini hiç de iyi karşılamadığını da söyledi.

Jonathan, endişelenmişti. "Kerry, o dava ile ilgili, kocanın suçlu olduğuna emin olduğumdan başka bir şey hatırlamıyorum. Özellikle de, Frank Green'in mahkûmiyeti garantilemedeki rolünü göz önünde bulundurarak, bundan uzak durman gerektiğini düşünüyorum. Şu gerçeklere bir bak. Vali Marshall, hâlâ genç bir adam. İki dönem boyunca çalıştı ve üçüncüye aday olmuyor ama işini seviyor. Frank Green'in yerini almasını istiyor. Aramızda alsın, bir anlaşma yaptılar. Green, dört yıl boyunca valilik yapacak, sonra da Marshall'ın desteği ile senatoya girecek."

"Ve Marshall da eski işine geri dönecek."

"Kesinlikle. Valilik konutunda yaşamayı seviyor. Daha şimdiden, Green'in seçileceği belli. İyi görünüyor, iyi konuşuyor. Reardon davasının önemli bir bölümünü oluşturduğu, çok iyi bir sicili var. Ve ilginç bir tesadüf olarak, gerçekten de zeki. Marshall'ın yönetim politikasını izlemeye niyetli. Eğer bu güzel tablo bozulursa, se-

çilemeyebilir. Aday olmaya hevesli birkaç kişi daha var."

"Jonathan, ben sadece, bir cinayet davasının en önemli tanığının ifadesini etkileyebilecek ciddi bir problemi olup olmadığına bakmaktan söz ediyordum. Demek istiyorum ki, babalar kızları ölünce acı çekerler, ama Dr. Smith'in yaptığı şey acıdan öte."

"Kerry, Frank Green adını bu dava ile duyurdu. Bu, ona ihtiyacı olan medya ilgisini sağladı. Dudakis başkanlık için adaylığını koyduğu sırada, onun daha sonra suç işleyen bir katili serbest bıraktığını söyleyen bir reklam, seçilememesinde büyük bir etken oldu. Green'in masum bir adamı hayat boyu orada kalması için hapse attığı ileri sürülse, medya ne yapardı düşünebiliyor musun?"

"Jonathan, benden daha ileriye gidiyorsun. Böyle bir şüphem yok. Ben, sadece, Smith'in büyük bir problemi olduğunu ve bunun ifadesini etkilemiş olabileceğini düşünüyorum. O, savunmanın asıl tanığıydı ve eğer yalan söylediye, bu Reardon'un suçlu olduğu konusunda şüphe duymama neden olur."

Elinde bir demlik kahve olan bir garson yanlarına geldi. "Bir kahve daha alır mısınız, senatör?" diye sordu.

Jonathan başını salladı. Kerry, elini fincanının üstüne kapatarak, "Ben istemiyorum," dedi.

Jonathan gülümsedi. "Kerry, bizde kâhyalık yaptığın ve bahçe mimarının, plandaki kadar çok çalı ve fidan koymadığını düşündüğün zamanı hatırlıyor musun?"

Kerry sıkılarak baktı. "Hatırlıyorum."

"O gün, gidip hepsini saymış, doğru söylediğini ka-

nıtladığını düşünmüş ve adamı bütün çalışanlarının önünde azarlamıştın. Değil mi?"

Kerry kahvesine bakıyordu. "Hı hı."

"Ne olduğunu sen anlat."

"Bazı fidanların duruşunu beğenmemiş sen ve Grace'i Florida'dan aramış ve daha sonra yeniden dikmek üzere onları sökmüştü."

"Ve?"

"Ve, o Grace'in kuzeninin kocasıydı."

"Demek istediğimi anladın mı?" Gözleri parlıyordu. Sonra ifadesi ciddileşti "Kerry, eğer Frank Green'i rahatsız eder ve adaylığını tehlikeye sokarsan, büyük bir ihtimalle yargıçlığa veda edersin. Adın, Vali Marshall'ın masasındaki dosyalardan birine gömülür ve benden yeni bir aday göstermemi isterler." Durdu ve Kerry'nin elini tuttu. "Bir şey yapmadan önce, bunları bir düşün. Doğru kararı vereceğine inanıyorum."

20

O akşam, saat tam altı buçukta kapı zili çaldığında, Robin, Geoff Dorso'yu karşılamak için koştu. Kerry, ona Geoff'un geleceğini ve yarım saat kadar bir dava üzerinde çalışacaklarını söylemişti. Robin yemeğini erken yemeye karar vermiş ve Kerry meşgulken, odasında ödevini bitireceğine söz vermişti. Bunun karşılığında, hafta içinde her zaman seyrettiğinden bir saat fazla televizyon seyredecekti. Robin, Dorso'yu inceledi ve onu oturma odasına aldı. "Annem şimdi iner," dedi. "Ben Robin."

"Ben Geoff Dorso. Diğer çocuk ne halde?" diye sor-

du Geoff. Gülümseyerek, Robin'in yüzündeki yaraları gösterdi.

Robin sırttı. "Onu mahvettim. Aslında o sadece uçan bir camdı."

"İyileşiyor gibi görünüyor."

"Dr. Smith, plastik cerrah, öyle söylüyor. Annem onu tanıdığını söyledi. Bence o bir sürüngen."

"Robin!" Kerry merdivenlerden iniyordu.

"Çocuktan, al haberi," dedi Dorso gülümseyerek. "Kerry, seni görmek güzel."

"Seni de öyle, Geoff." Umarım gerçekten öyledir diye düşündü Kerry. Dorso'nun elindeki ağzına kadar dolu olan çantayı görünce. "Robin..."

"Biliyorum. Ev ödevi," dedi Robin neşeyle. "Dünyadaki en düzenli insan değilim" diye açıkladı Dorso'ya. "Son karnemde, ev ödevi bölümünde, çalışmalısın, yazıyordu."

"Ayrıca, 'zamanı iyi kullanıyor' da yazıyordu" diye hatırlattı Kerry.

"Bazen okulda ödevimi bitirince, unutup arkadaşlarımdan biriyle konuşmaya başladığım için öyle yazıyor. Tamam." Robin el sallayarak merdivenlere yöneldi.

Geoff Dorso arkasından gülümsedi. "Şirin çocuk, Kerry ve de çok güzel. Beş altı yıl sonra kapıda kuyruklar oluşacak."

"Korkunç bir manzara. Geoff, kahve, şarap veya başka bir şey alır mısın?"

"Hayır, teşekkürler. Çok fazla vaktini almamaya söz verdim." Çantasını sehpaye koydu. "Burada incelemek ister misin?"

"Tabii." Geoff çantasından iki kalın cilt çıkarırken kanepede onun yanına oturdu. "Dava tutanakları", dedi Geoff, "neredeyse bin sayfa. Eğer neler olduğunu ger-

çekten anlamak istiyorsan, hepsini okumanı tavsiye ederim. Gerçeği söylemek gerekirse, baştan sona, yaptığımız savunmadan utanıyorum. Skip'in tanık sandalyesine çıkmak zorunda kalacağını biliyordum ama buna hazır değildi. Savcının tanıkları yeterince sorgulanmadı. Yirmi tane bulabileceğimiz yerde, Skip'in lehine tanıklık etmesi için sadece iki tanık çağrıldı."

"Niye böyle yapıldı?" diye sordu Kerry.

"Ben, Farrell ve Straus tarafından daha yeni tutulmuş en yeni danışmandım. Bir zamanlar, Farrell'in çok iyi bir savunma avukatı olduğuna şüphe yok. Ama Skip Reardon onu kiraladığı zaman, yaşlanmıştı ve işi bitmek üzereydi. Bir başka cinayet davasıyla ilgilenmiyordu. Skip, daha az tecrübeli ve daha hevesli bir avukatla daha iyi olabilirdi diye düşünüyorum."

"Peki sen bir şey yapamaz mıydın?"

"Hayır, maalesef. Hukuk okulundan daha yeni mezun olmuştum ve söyleyecek pek fazla bir sözüm yoktu. Aslında, davaya katılımım çok azdı. Sadece, Farrell'e refakat ediyordum. Hiç tecrübem olmamasına rağmen, ben bile davanın çok kötü ele alındığını fark etmiştim."

"Ve Frank Green de sorgulamada onu mahvetti."

"Senin de okuduğun gibi, Skip'in o sabah karısıyla tartıştığını, muhasebecisinden boşanmanın neye mal olacağını öğrendiğini sonra da eve gidip Suzanne'la tekrar tartıştığını kabul etmesini sağladı. Ölüm saatinin 18.00 ile 20.00 arasında olduğu belirlenmişti ve Skip, kendi ifadesiyle, cinayet saatinde orada olduğunu olmasının mümkün olduğunu düşündürmüştü."

"Okuduğum kadarıyla, Skip Reardon, ofisine geri döndüğünü, birkaç kadeh içki içip uyuyakaldığını iddia

etmiş. Bu pek gerçekçi değil," diye yorumda bulundu Kerry.

"Ama gerçek. Skip'in çok başarılı bir işi vardı, arasıra alışveriş merkezleri yapmasına rağmen genelde kaliteli evler inşa ederdi. Zamanının çoğunu, bürosunda işini yaparak geçirirdi, ama iş kıyafetleri giyip, çalışanlarıyla birlikte olmayı tercih ederdi. O gün, ofise geri dönmeden önce de bunu yapmıştı. Ve çok yorgundu."

İlk cildi açtı. "Skip'in ifadesinin yanı sıra, Smith'inkini de inceledim. En önemli nokta ise, bir başkasının daha bu olaya karıştığını düşünmemiz, ve bunun bir erkek olduğuna inanmak için de nedenlerimiz var. Aslında, Skip, Suzanne'in bir erkekle, hatta birden çok erkekle ilişkisi olduğunu kabul etmişti. Ofisten eve geldikten sonra çıkan ikinci tartışmanın nedeni, Skip'in Suzanne'ı kendisinin göndermediği, bir buket kırmızı gülü ; sanırım medya 'sevgili gülü' demişti; vazoya yerleştirirken bulmuş olmasıydı. Savcılık, onun öfkeden deliye döndüğünü, kadını boğup, gülleri de vücuduna saçtığını iddia etti. Ama o, tabii ki, böyle bir şey yapmadığına, kendisi çıktığında, Suzanne'ın hâlâ neşeyle çiçeklerle uğraştığına yemin ediyor."

"Gülleri kimin yolladığını tespit etmek için çevredeki çiçekler kontrol edildi mi? Eğer, onları Skip getirmediyse, biri ısmarlamış olmalı."

"Farrell en azından bunu yaptı. Bergen County'de kontrol edilmedik çiçekçi kalmadı. Hiçbir şey çıkmadı."

"Anlıyorum."

Geoff ayağa kalktı. "Kerry, bunun çok fazla olduğunu biliyorum, ama senden bunları okumanı istiyorum. Dr. Smith'in ifadesine özellikle dikkat et. Daha sonra, Dr. Smith'le, kızının suratını başka kadınlara verme konusunu konuşurken seninle birlikte olmama izin ver-

meni düşünmeni isterim." Kerry, Geoff'la kapıya doğru yürüdü. "Seni birkaç gün içinde ararım" diye söz verdi. Kapıya geldiklerinde Geoff durdu ve Kerry'ye döndü. "Senden istediğim bir şey daha var. Benimle Trenton Devlet Hapishanesi'ne gel. Skip'le kendin konuş. Anneannemin mezarı üzerine yemin ediyorum ki, o zavallı adam sana hikâyesini anlattığında gerçekleri duyacaksın."

21

Trenton Devlet Hapishanesi'nde, Skip Reardon, hücreindeki yatağına uzanmış, 16.30 buçuk haberlerini seyrediyordu. Akşam yemeği saati, çirkin menüsü ile gelmiş ve geçmişti. Daha çok dava açıldıkça, kendini o kadar huzursuz ve rahatsız hissediyordu. Geçen on yıldan sonra, kendini buraya alıştırmıştı. İlk başta, her yeni başvuruyla büyük umutlara kapılıyor ve başvuruların her reddedilişinde, hayal kırıklığı yaşıyordu.

Artık bunlardan usanmıştı. Geoff Dorso'nun başvuru yapmak için yeni zeminler aramayı bırakmayacağını biliyordu ama ülkenin havası değişiyordu. Haberlerde, mahkûm edilmiş suçluların birçok başvuru yapmasının mahkemeleri bağladığı ve bunun durdurulması gerektiği hakkında yapılan eleştiriler gün geçtikçe artıyordu. Eğer Geoff, Skip'in özgürlüğünü sağlayacak bir başvuru nedeni bulamazsa, bu burada geçen yirmi yıl daha demekti.

En ümitsiz olduğu zamanlarda, Skip, cinayetten önceki yılları düşünüyor ve ne kadar da deli olduğunun farkına varıyordu. O ve Beth nişanlıydılar. Sonra

Beth'in ısrarıyla, kızkardeşinin ve bir cerrah olan kocasının verdiği bir partiye tek başına gitmişti. Beth'in son anda bir işi çıkmıştı, ve onun eğlenceyi kaçırmamasını istemişti.

Evet, eğlence diye düşündü Skip alayla o geceyi hatırlarken. Suzanne ve babası oradaydılar. Şimdi bile, ilk karşılaştıklarında, Suzanne'ın nasıl görüldüğünü unutamıyordu. Daha o an, onun bela demek olduğunu anlamıştı, ama bir aptal gibi peşine düşmüştü.

Skip, sabırsızca ayağa kalktı, televizyonu kapattı ve tuvaletin üzerindeki rafta duran dava tutanaklarına baktı. Her satırını ezbere biliyordu. Ait olduğu yer tuvaletin üstü diye düşündü acıyla. Hiç değilse bir işime yarar, yırtar da kullanırım.

Gerindi. İşinde çalışarak ve düzenli olarak jimnastik salonuna giderek formunu korurdu. Şimdi ise sadece, her gece, şnav ve mekik yapabiliyordu. Duvardaki plastik aynadan, kızıl saçlarının beyazladığını ve dışarıda çalışmaktan yanık olan yüzünün uçuk bir hapishane solgunluğunda olduğunu görebiliyordu.

Kendi kendine kurmasına izin verdiği tek hayal, bir gün özgür olup tekrar binalar inşa etmesiydi. Buradaki boğucu sınırlar ve hiç bitmeyen gürültü, ona, yalnız kalılabilecek ve pencereleriyle dışarıyı da içeriye taşıyan orta sınıf evleri hatırlatıyordu. Çizimlerle doldurduğu bir defteri vardı. Beth onu görmeye geldiğinde, yaptığı son çizimleri ona gösterir ve sanki bir gün dışarı çıkacak ve sevdiği işine, bina yapmaya geri dönecekmiş gibi konuşurlardı.

Ama şimdi sadece bu korkunç yerden çıktığında dünyanın nasıl olacağını, insanların neler yaşayacağını merak etmekle yetinmek zorundaydı.

Kerry, bunun da geç yatacağı bir gece olacağını biliyordu. Geoff gider gitmez dosyayı okumaya başlamış ve Robin yattıktan sonra da devam etmişti.

21.30'da Grace aradı. "Jonathan bir toplantı için dışarı çıktı. Yatakta uzanıyorum ve belki biraz konuşuruz dedim. Kötü bir zamanda aramadım, değil mi?"

"Sen aradığında hiçbir zaman kötü değildir, Grace." Kerry gerçekten böyle düşünüyordu. On beş yıl boyunca, Jonathan ve Grace'i tanımış, Grace'in fiziksel çöküşünü görmüştü. Koltuk değneklerinden tekerlekli sandalyeye ve sosyal bir hayattan eve bağımlılığa geçmişti. Arkadaşlarıyla görüşmeye ve yemekler vermeye devam etmişti ama Kerry'ye, "Dışarı çıkmak çok yorucu oluyor" demişti. Kerry, Grace'in şikâyet ettiğini hiç duymamıştı. "Yapman gerekeni yaparsın" demişti, bir gün Kerry ona cesaretine imrendiğini söylediğinde.

Ama, birkaç dakika süren her zamanki dedikodularından sonra, Grace'in bu gece aramasının bir nedeni olduğu belli olmuştu. "Kerry, bu gün Jonathan ile yemek yemişsin ve dürüst olacağım. Senin için endişeleniyor."

Kerry dinlerken, Grace Jonathan'ın endişelerini tekrarladı ve ekledi: "Kerry, senatoda geçen yirmi yıldan sonra, Jonathan'ın çok gücü var, ama varisini utandırma rağmen, valinin seni yargıç listesine sokmasını sağlayacak kadar değil. Bu arada," dedi, "Jonathan seni aradığımı bilmiyor."

Demek Jonathan, Grace'e bunları anlattı, diye dü-

şündü Kerry. Eğer şimdi ne yaptığımı görseydi, Grace'in ne yapacağını merak ediyordu. Her zaman kaçamak cevaplar veren Kerry, Grace'i, ortalığı karıştıracak bir şey yapmaya niyeti olmadığına inandırmak için elinden geleni yaptı. "Ama, Grace, eğer Dr. Smith'in ifadesinin yanlış olduğu ortaya çıkarsa, Reardon'a yeni bir dava şansı verdiği için Frank Green'e saygı duyulacak. Halkın, doktorun ifadesine inanmasını onun aleyhinde kullanacağını sanmıyorum. Ondan şüphelenmesi için hiçbir neden yoktu."

"Ve unutma," diye ekledi. "Reardon davasında adaletin yerini bulmadığını da söylemiyorum. Buna tesadüfen karıştım, ve ne olduğunu bulmazsam rahat edemem."

Konuşma bitince Kerry, dosyaya geri döndü. Sonunda, dosyayı bir kenara bıraktığında, birçok sayfayı not ve sorularla doldurmuştu.

Sevgili gülleri: Skip Reardon onları getirmediğini veya yollamadığını söylerken yalan mı söylüyordu? Eğer doğru söylüyorsa, onları göndermediyse, kim gönderdi?

Cinayet gecesi, Reardon'ların sokağının karşı tarafındaki evde bebek bakıcılığı yapan Dolly Bowles, O gece Reardon'ların evinin önünde, saat 21.00'de bir araba gördüğünü iddia etmişti. Ama, komşuları parti veriyordu ve misafirlerinin çoğu caddeye park etmişti. Dolly, mahkemede hiç de iyi bir tanık olmamıştı. Frank Green, onun bu yıl içinde altı kere 'şüpheli' görünen insanları ihbar ettiğini söylemişti. Her seferinde şüphelinin bir postacı olduğu ortaya çıkmıştı. Bunun sonucunda, Dolly tamamen güvenilir bir tanık olmuştu. Kerry, jürinin onun ifadesini ciddiye almadığına emindi. Skip Reardon'un asla yasalara karşı gelmemiş olan çok iyi bir

vatandaş olmasına rağmen, sadece iki tane tanık çağırılmıştı. Niye?

Suzanne Reardon'un öldüğü zaman içinde, Alpine'daki hırsızlık oranı artmıştı. Skip, Reardon, Suzanne'in birkaç mücevherinin kaybolduğunu ve yatak odasının karıştırılmış olduğunu ileri sürmüştü. Ama, bir kutu dolusu değerli mücevher etajerin üzerinde bulunmuştu ve Reardon'larda çalışan bir hizmetçi, Suzanne'in odayı her zaman çok dağınık bıraktığını söylemişti. "Üç-dört kıyafet dener, giymekten vazgeçince onları yere atardı. Masasına pudra dökülür, ıslak havlular yerde kalırdı. Birçok kere istifa etmeyi düşündüm."

Kerry, o gece üzerini değiştirirken, okuduklarını aklından geçirdi ve yapması gereken iki şey olduğunu not etti: Dr. Smith'ten bir randevu almak ve Skip Reardon'u Trenton'daki Devlet Hapishanesi'nde ziyaret etmek.

Cuma, 27 Ekim

23

Boşanmasının üzerinden geçen dokuz yıl içinde, Kerry birkaç kişiyle çıkmış, ama özel biri hiç olmamıştı. En yakın arkadaşı, Boston Koleji'nde aynı odada kaldığı Margaret Mann'dı. Margaret, sarışın ve minyondu ve kolejde Kerry ve o, uzun ile kısa olarak adlandırılırlardı. Şimdi, bir yatırım bankeri olan ve Doğu Seksen Altıncı Cadde'de bir dairesi olan Margaret bir sırdaş ve çok iyi bir dosttu. Kerry, her Cuma akşamı Robin için bir bakıcı ayarlar ve Manhattan'a giderdi. O ve Margaret, akşam yemeği yer ve Broadway'de bir şov veya film seyreder ya da yemekten sonra saatlerce dolaşır ve dedikodu yaparlardı.

Geoff Dorson'un dosyayı getirmesinden sonraki cuma, Kerry Margaret'in dairesine girdi ve kendini, önünde peynir ve üzüm dolu bir tabak olan kanapeye attı.

Margaret, ona bir kadeh şarap uzattı. "Şerefe. Harika görünüyorun."

Kerry, uzun bir etek ve ceketten oluşan yeni, koyu

yeşil bir takım giyinmişti. Üzerine baktı ve omuzlarını silkti. "Sağol. Sonunda kendime yeni kıyafetler almak için fırsat buldum ve hafta boyunca onları giydim."

Margaret güldü. "Annenin, rujunu sürüp, 'Aşkın nerde olduğu bilinmez' demesini hatırlıyor musun? Haklıydı, değil mi?"

"Sanırım. O ve Sam, on beş yıldır evliler ve ne zaman doğuya gelseler veya Robin ve ben onları ziyarete gitsek, el eleler."

Margaret sırttı. "Çok şanslı olmalıyız." Sonra ifadesi ciddileşti. "Robin nasıl? Yüzü iyileşiyordur umarım."

"İyi gibi görünüyor. Onu yarın başka bir plastik ceraha götüreceğim. Sadece bir konsültasyon için."

Margaret bir an tereddüt etti, sonra da, "Ben de sana bunu söylemenin bir yolunu arıyordum" dedi.

"Ofiste, kaza hakkında konuşuyordum ve Dr. Smith'in de adı geçti. Çalışanlardan biri olan Stuart Grant hemen konuşmaya başladı. Karısının, Dr. Smith'e gittiğini söyledi. Gözlerinin altındaki torbalar için bir şeyler yaptırmak istiyormuş, ama ilk görüşmeden sonra bir daha ona gitmemiş. Onda garip bir şeyler olduğunu düşünüyormuş."

Kerry dikildi. "Ne gibi?"

"Kadının adı Susan, ama doktor ona hep Suzanne demiş. Gözlerini yapabileceğini ama bütün yüzünü yapmayı tercih edeceğini, çünkü mükemmel güzellik için gerekli olan yapının onda olduğunu ve bunu kullanmayarak hayatını boşa harcadığını söylemiş."

"Bu ne kadar önce olmuş?"

"Sanırım, üç veya dört yıl önce. Oh, ve bir şey daha var. Smith, Susan'a güzelliğin sorumluluk gerektirdiğinden ve bazı insanların güzelliklerini kötü kullana-

rak, nasıl kıskançlık ve şiddete neden olduklarından bahsetmiş."

Durdu ve "Kerry, ne oldu?" diye sordu. "Yüzünde garip bir ifade var."

"Marg, bu çok önemli. Smith'in, kıskançlık ve şiddete neden olan kadınlardan bahsettiğine emin misin?"

"Stuart'ın bana böyle söylediğinden eminim."

"Stuart'ın telefonu var mı? Karısıyla konuşmak istiyorum."

"Ofiste.Greenwich'te yaşıyorlar, ama numaralarının rehberde olmadığını biliyorum. Bu da Pazartesiye kadar beklemek zorunda olduğumuz anlamına geliyor. Neler oluyor?"

"Yemekte anlatırım" dedi. Bütün dava dosyası Kerry'nin gözünün önünden geçiyordu. Dr. Smith, kızının, Skip Reardon'un sebepsiz kıskançlıkları yüzünden korkuyla yaşadığına yemin etmişti. Yalan mı söylemişti? Suzanne, Skip'in kıskanması için ne yapmıştı? Ve eğer öyleyse, kiminle?..

Cumartesi, 28 Ekim

24

Cumartesi sabahı, saat 08.00'de, Geoff Dorso, Kerry'yi aradı. "Ofisi aradım ve mesajını aldım" dedi.

Geoff. "Bu öğlen, Skip'i görmek için Trenton'a gidiyorum. Gelebilir misin?" Saat 15.00'deki ziyarete girebilmeleri için en geç 13.45'te orada olmaları gerektiğini söyledi.

Kerry, kendini, neredeyse bilinçsizce, "Sanırım gelebilirim," derken buldu. "Robin için ayarlamalar yapmam gerek ama seninle orada buluşurum."

İki saat sonra, Kerry ve sabırsız olan Robin, plastik cerrah Dr. Ben Roth'un Livingston, New Jersey'deki muayenesindeydiler.

"Futbol maçını kaçıracağım," diye şikâyet etti Robin.

"Sadece biraz geç kalacaksın o kadar," diye düzeltti Kerry. "Endişelenme."

"Çok geç kalacağım," diye karşı çıktı Robin. "Beni niye maçtan sonra göremiyor ki?"

"Eğer, doktora programını söyleseydin, emnim ki bir şeyler yapabilirdi," diye dalga geçti Kerry.

"Oh, anne."

"Robin'i içeriye getirebilirsiniz, Bayan McGrath," dedi resepsiyonist.

Otuzlarını yarılamış olan, sıcak ve nazik Dr. Roth, Dr. Smith'ten sonra hoş bir değişiklikti. "Yaralar, muhtemelen kazadan hemen sonra daha kötü görünüyordı, ama bizim sahte dediğimiz türdenler. Çok derin değiller. Bir probleminiz yok."

Robin rahatlamıştı. "Çok iyi. Teşekkürler, doktor. Hadi gidelim anne."

"Beni girişte bekle, Robin. Bir dakika sonra geleceğim. Doktorla konuşmak istiyorum." Robin, Kerry'nin sesinden, bunun "ve itiraz duymak istemiyorum," anlamına da geldiğini anlamıştı.

"Tamam," dedi Robin, içini çekerek odadan çıkarken.

"Bekleyen hastalarınızın olduğunu biliyorum, bu yüzden kısa keseceğim. Doktor, ama size sormam gereken bir şey var," dedi Kerry.

"Zamanım var. Konu nedir, Bayan McGrath?"

Kerry, Dr. Smith'in ofisinde gördüğü şeyi bir iki cümleyle özetledi. "Sanırım, iki sorum var," diye tamamladı Kerry. "Bir yüzü, basitçe bir başkasına benzetebilir misiniz, yoksa, aynı kemik yapısı gibi belli etkeler gerekir mi? Ve birini bir başkasına benzetmek, yani tamamen onun gibi görünmesini sağlamak, plastik cerrahların yaptığı bir şey midir?"

Yirmi dakika sonra Kerry, Robin'in yanına geldi ve hızla futbol sahasına doğru yola çıktılar. Kerry'nin tersine Robin doğuştan bir atlet değildi ve Kerry uzun saatler boyunca onu çalıştırmıştı, çünkü Robin gerçekten iyi

bir oyuncu olmak istiyordu. Şimdi, Robin'in kaleciyi geçen topa güvenle vuruşunu seyrederken, Dr. Roth'un söylediklerini düşünüyordu. "Bazı doktorların herkese aynı burnu veya çeneyi veya gözleri yaptığı bir gerçek, ama bir cerrahın hastalarına aynı yüzü vermesini çok garip buluyorum."

11.30'da, Kerry, Robin ile gözgöze geldi ve ona güle güle anlamında el salladı. Robin, oyundan sonra en iyi arkadaşı Cassie ile dönecek ve öğleden sonrayı onun evinde geçirecekti.

Birkaç dakika sonra, Kerry, Trenton'a gitmek üzere yola çıkmıştı.

Devlet hapishanesini birçok kez ziyaret etmişti ve her zaman buranın, dikenli telleri ve nöbetçi kuleleri ile çok itici bir yer olduğunu düşünmüştü. Burası, tekrar görmek isteyeceği bir yer değildi.

25

Kerry, Geoff'u ziyaretçilerin kaydedildiği yerde kendisini beklerken buldu. "Gelebildiğine gerçekten sevindim," dedi Geoff. Görüşmelerini beklerken konuştular. Geoff, Kerry'nin bu sefer, onun kendisiyle birlikte gelmesini istemediğini anlamıştı.

Saat tam 15.00'te, bir nöbetçi yanlarına gelip, kendisini takip etmelerini söyledi.

Kerry, Skip Reardon'un şimdi nasıl görüldüğünü tahmin edemiyordu. Hüküm giymesinin üzerinden on yıl geçmişti. Ondan aklında kalanlar, uzun, yakışıklı, geniş omuzlu ve kızıl saçlı genç bir adam olduğuydu. Ama Kerry'nin aklına görünüşünden çok söyledikleri

kazınmıştı. "Dr. Smith bir yalancıdır. Tanrının ve bu mahkemenin önünde yemin ediyorum ki, o bir yalancıdır."

"Skip Reardon'a benim hakkımda ne söyledin?" diye sordu Kerry, Geoff'a, mahkûmun ziyaret salonuna getirilmesini beklerken.

"Senin bu davayla resmi olarak ilgilenmediğini, sadece kendisiyle tanışmak istediğini söyledim. İnan bana Kerry, 'resmi değil' dedim."

"Bu iyi. Sana güveniyorum."

"İşte geliyor."

Hapishane kıyafetleri içindeki Skip Reardon, göründü. Kızıl saçları beyazlamaya başlamıştı ve gözlerinin çevresindeki çizgiler hariç, aynı Kerry'nin hatırladığı gibiydi. Geoff, onu Kerry'yle tanıştırınca yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı.

Kerry, bunun umut dolu bir gülümseme olduğunu fark etti ve bu ziyareti bu kadar erken yapmadan önce, merakına teslim olmayıp, dava hakkında daha fazla şey öğrenmediği için üzüldü.

Geoff doğrudan konuya girdi. "Skip, sana söylediğim gibi Bayan McGrath birkaç soru sormak istiyor."

"Anlıyorum. Ve ne sorarsanız sorun cevaplayacağım." Sesinde umutsuzluk olsa da bunun doğru olduğu belli oluyordu. "Eski deyişi bilirsiniz, saklayacak bir şeyim yok."

Kerry gülümsedi ve kendisine göre en önemli nokta olan soruyu sorarak konuya girdi. "İfadesinde, Dr. Smith kızının, yani karınızın, sizden korktuğuna ve sizin onu tehdit ettiğinize yemin etti. Siz ise onun yalan söylediğini iddia ettiniz, ama doktorun yalan söylemekteki amacı ne olabilir?"

Reardon ellerini masanın üzerinde kavuşturmuştu.

"Bayan McGrath, eğer Dr. Smith'in davranışları için bir açıklamam olsaydı, şimdi burada olmayabilirdim. Suzanne ve ben dört yıllık evliydik ve bu süre içinde, Smith'i fazla görmedim. Suzanne, arasıra New York'a gider ve onunla yemek yedi veya o evimize gelirdi ama bu, genellikle ben iş seyahatindeyken olurdu. O sıralarda, inşaat işlerim çok yoğundu. Eyaletin her tarafında bina inşa ediyor ve gelecek için Pennsylvania'da arsa yatırımı yapıyordum. Düzenli olarak birkaç günlüğüne yolculuklara çıkıyordum. Dr. Smith'le birlikte olduğum zamanlarda, benimle pek konuşmazdı ama beni sevmediğini belli edecek bir şey de yapmazdı. Ve kesinlikle, kızının hayatının tehlikede olduğunu düşünüyormuş gibi de davranmıyordu."

"Onlarla birlikteyken, Suzanne'a karşı tavrının nasıl olduğunu düşünüyordunuz?"

Reardon, Dorso'ya baktı. "Süslü sözleri olan sensin, Geoff. Bunu nasıl anlatabilirim? Bir dakika, sanırım anlatabilirim. Kilise okulundayken, kilisede konuştuğumuz için rahibeler bize deli olurdu ve bize, kutsal yerlere ve kutsal şeylere saygı duymamız gerektiğini söylerlerdi. İşte, Dr. Smith de böyle davranırdı. O, Suzanne'a bu tür bir 'saygı' duyardı."

Bir babanın kızına karşı olan tavrını anlatmak için ne garip bir kelime, diye düşündü Kerry.

"Ve ona karşı koruyucuydu" diye ekledi Reardon. "Bir gece, üçümüz, akşam yemeği için yoldaydık ve o, Suzanne'ın emniyet kemerini takmadığını fark etti. Ve, kendini koruma sorumluluğu hakkında Suzanne'a bir nutuk çekti. Aslında, bu konuda biraz heyecanlı, hatta sinirliydi."

Aynı Robin ve bana nutuk çektiği gibi, diye düşün-

dü Kerry. Skip Reardon'un, samimi ve dürüst görünüşünü kendine istemeyerek itiraf etti.

"Peki ya Suzanne ona karşı nasıl davranıyordu?"

"Çoğu zaman saygılı idi. Hatta, öldürülmeden önceki son birkaç görüşmelerinde, ondan rahatsız oluyormuş gibi görünmesine rağmen."

Bundan sonra Kerry, davanın başka yönlerine geçti ve Skip'e cinayetden önce, Suzanne'ın kendisinin vermediği pahalı mücevherler taktığını fark ettiğini söylediği yeminli ifadesi hakkında sorular sordu. "Bayan McGrath, annemle konuşmanızı isterdim. O size anlatabilirdi. Onda, Suzanne'ın bir hayır işinde çekilmiş ve gazetelerden birinde yayımlanmış olan bir fotoğrafı var. O fotoğrafta, elbisesinin yakasında, eski moda elmas bir iğne görülüyor. Resim, öldürülmeden sadece birkaç hafta önce çekilmiş. Size yemin ederim ki, benim vermediğim o iğne ve birkaç değerli parça daha, o sabah mücevher kutusunda idi. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü bu, tartıştığımız konulardan biriydi. O parçalar o sabah oradaydı ve bir sonraki gün yoktular."

"Birinin onları aldığını mı söylemeye çalışıyorsunuz?"

Reardon rahatsız görünüyordu. "Biri onları aldı mı, yoksa Suzanne, onları birine geri mi verdi bilmiyorum, ama size bir sonraki sabah o mücevherlerin orada olmadığını söylüyorum. Bütün bunları polisler de anlatmaya ve onların araya bakmasını sağlamaya çalıştım, ama daha en başından bana inanmadıkları belliydi. Benim, bunu Suzanne'ı bir hırsız tarafından soyulmuş ve sonra da öldürülmüş gibi göstermeye çalıştığımı düşünüyordlardı."

"Ve bir şey daha var" diye devam etti. "Babam İkinci Dünya Savaşı'na katılmış ve savaş bittikten sonra iki

yıl Almanya'da kalmıştı. Oradan, nişanlandıklarında an-neme verdiği küçük bir resim çerçevesi almıştı. Suzanne ve ben evlendiğimizde annem o çerçeveyi bize ver-mişti. Suzanne, içine kendisinin en sevdiğim fotoğrafını yerleştirdiği çerçeveyi odamızdaki makyaj masasının üzerine koymuştu. Ben tutuklanmadan önce, annem ile birlikte Suzanne'ın eşyalarını ayırırken, annem çerçeve-nin kayıp olduğunu fark etti. Ama ben onun bir sabah önce orada olduğunu biliyorum."

"Suzanne'ın öldüğü gece, birinin içeri girip bazı mücevherler ve bir çerçeve çaldığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu Kerry.

"Size kaybolduğunu bildiğim şeyleri söylüyorum. Nereye gittiklerini bilmiyorum ve tabii, bunun Suzanne'ın öldürülmesiyle bir ilgisi olduğundan da emin de-ğilim. Tek bildiğim şey, onların aniden ortadan kaybol-duğu ve polisin de bununla hiç ilgilenmediği."

Kerry başını notlarından kaldırdı ve karşısındaki adamın gözlerinin içine baktı.

"Skip, karınla ilişkin nasıldı?"

Reardon içini çekti. "Onunla tanıştığım zaman, çar-pılmıştım. Çok güzeldi. Zekiydi. Komikti. Bir erkeğin aradığı her şeye sahip olan bir kadındı. Evlendikten sonra..." Durdu. "Hep kavga ederdik, Bayan McGrath. Ben, evliliğini sürdürmek için elinden geleni yapmak ge-rektiğine ve boşanmanın son çare olduğuna inandırıla-rak yetiştirildim. İyi zamanlarımız da vardı tabii. Ama ben mutlu ve tatmin olmuş muydum? Hayır. Ama son-ra, şirketimi kurarken o kadar meşguldüm ki, ofiste git-tikçe daha çok vakit geçirmeye başladım. Bu şekilde bu-nunla uğraşmaktan kurtuluyordum.

"Ve Suzanne'a gelince, o her istediğine sahip gibi görünüyordu. Para avucuna akıyordu. Ona, sahip ol-

mayı düşlediğini söylediği evi inşa etmiştim. Her gün kulübe gidip golf veya tenis oynuyordu. Evi istediği şekilde dekore etmek iki yılını aldı. Alpine'da yaşayan ve antikalarından anlayan Jason Arnott adında bir adam var. Suzanne'ı müzayedelere götürür ve ne alması gerektiğini söylerdi. Özel koleksiyon kıyafetler giyinmeye başlamıştı. Suzanne, her gününün Noel olmasını isteyen bir çocuk gibiydi. Çok fazla çalıştığım için, istediği her şeyi yapmaya yetecek kadar çok vakti vardı. Gazetelerde resmi yayınlanacağı için, medyanın ilgisini çeken olaylara katılmayı severdi. Uzun bir zaman boyunca, onun mutlu olduğunu sandım, ama şimdi düşününce eminim ki sırf daha iyi bir enayi bulamadığı için benimle kaldı."

"Ta ki..." diye araya girdi Geoff.

"Ta ki, tanıdığı önemli bir kişi olana kadar," diye devam etti Reardon. "Bu, daha önce görmediğim mücevherleri fark ettiğim zamandı. Mücevherlerin bazıları antika idi, diğerleri ise oldukça modern. Bana, onları kendisine babasının verdiğini iddia etti, ama yalan söylediğine eminim. Şimdi, bütün mücevherler, benim aldıklarım da dahil olmak üzere babasındalar."

Nöbetçi zamanlarının dolduğunu işaret ettiğinde Reardon ayağa kalktı ve içtenlikle Kerry'ye baktı.

"Bayan McGrath, burada olmamam gerekiyordu. Suzanne'ı öldüren adam dışarıda bir yerlerde. Ve bunu kanıtlayacak bir şey mutlaka olmalı."

* * *

Geoff ve Kerry, birlikte otoparka yürüdüler. "Öğle yemeğinde hiçbir şey yemediğine iddiaya girerim." dedi Geoff. "Niye bir şeyler yemiyoruz?"

"Olmaz, geri dönmem gerekiyor. Geoff, bugün duyduklarımı göz önüne alarak söylemeliyim ki, Dr. Smith'in, Skip Reardon hakkında yalan söylemesi için

bir neden göremiyorum. Reardon, ilişkilerinin ne derece samimi olduğunu söyledi. Sen de duydun, Suzanne, mücevherleri babasının verdiğini söylediğinde ona inanmamış. Eğer o mücevherler yüzünden kıskanç olmaya başladyrsa, şey..." Cümlesini bitirmedi.

Pazar, 29 Ekim

26

Robin Pazar ayininde tepsiyi taşıyordu. Kerry, alayın papaz kabininden mihraba yürüyüşünü seyrederke, çocukken tepsiyi taşımayı ne kadar çok istediğini, ama kendisine, erkek olmadığı için bunun imkânsız olduğunu söylendiğini hatırladı.

Her şey değişiyor, diye düşündü Kerry. Kızımı bir gün, mihrabta göreceğimi asla düşünemezdim. Boşanacağımı asla düşünemezdim. Yargıç olacağımı düşünemezdim. Yargıç olabileceğimi diye düzeltti kendini. Jonathan'ın haklı olduğunu biliyordu. Şu an, Frank Green'i utandırmak, valiyi utandırmakla aynı şeydi. Bu, ataması için ölümcül bir darbe olabilirdi. Bir önceki gün, Skip Reardon'a yapmış olduğu ziyaret büyük bir hata olabilirdi. Hayatını neden tekrar karıştıracaktı ki? Bunu zaten bir kere yapmıştı.

Bob Kinellen'e karşı olan duyguları yavaş yavaş değişmişti; ilk önce, onu sevmişti, sonra kendisini terk edince kalbi kırılmış, ona kızmış ve onun nasıl bir fırsatçı olduğunu anlayamadığı için kendini de aşağılamıştı. Şimdiyse, Robin'le ilgili bir şey olduğu zamanlar ha-

riç, ona karşı genel tutumu kayıtsızlıktı. Yine de, kilise-
de, kendi yaşında, kendinden genç veya yaşlı - hiç fark
etmez - çiftleri görmek ona acı veriyordu. Keşke, Bob,
olduğuna inandığım kişi olsaydı, diye düşündü Kerry.
Keşke, kendisinin olduğunu düşündüğü insan olsaydı.
Şimdi on bir yıllık evli olacaklardı. Şimdiye kadar başka
çocukları da olmuş olurdu. O, her zaman üç çocuk iste-
mişti.

Robin'in elinde su testisi ve kase ile, kutsama için
mihraba çıkışını seyrederken, kızı kafasını kaldırdı ve
Kerry ile göz göze geldi. Onun kısa gülümseyişi,
Kerry'nin kalbini doldurdu. Ben neden şikâyet ediyor-
um, diye sordu kendi kendine. Ne olursa olsun, ona
sahibim. Birlikteliğimiz mükemmelden çok uzak olmuş
olabilir, ama hiç değilse sonucunda iyi bir şey meydana
geldi. Ben ve Bob Kinellen dışında hiç kimse bu harika
çocuğa sahip olamazdı, diye düşündü.

Seyretmeye devam ederken, akıllı bir başka aileye
gitti. Dr. Smith ve kızı Suzanne'a. Suzanne, onun ve
eski karısının genlerinin tek ürünüydü. Dr. Smith ifade-
sinde, boşandıktan sonra karısının California'ya taşındı-
ğını ve tekrar evlendiğini, kendisinin de, Suzanne için
en iyisi olacağını düşündüğü için onun, eski karısının
ikinci kocası tarafından yetiştirilmesine izin verdiğini
söylemişti.

"Ama annesi öldükten sonra bana geldi," demişti.
"Bana ihtiyacı vardı."

Skip Reardon, Dr. Smith'in kızına olan tutumunun
saygı olduğunu söylemişti. Bunu duyduğunda,
Kerry'nin soluğunu kesen bir soru aklını kurcalamıştı.
Dr. Smith, diğer kadınları kendi kızına benzetmişti.
Ama kimse, onun Suzanne'ı ameliyat edip etmediğini
sormamıştı.

Bob arayıp, Robin'i o gece yemeğe götürmeyi önerdiğinde, Kerry ve Robin öğle yemeklerini henüz yemişlerdi. Alice'in çocukları bir haftalığına Florida'ya götürdüğünü ve kendisinin de almayı düşündükleri bir dağ evini görmek için Catskills'e gideceğini söylemişti. Aca-ba Robin, ona eşlik etmek ister miydi? "Ona hâlâ bir akşam yemeği borcum var ve söz veriyorum, onu 21.00'de getireceğim."

Robin'in bunu heyecanla kabul etmesi üzerine, Bob bir saat sonra gelip onu almıştı.

Bu, beklenmedik boş saatler, Kerry'ye Reardon davasının tutanaklarını incelemesi için daha çok vakit kazandırmıştı. Tutanakları okumak Kerry'nin bir fikir edinmesini sağlamıştı, ama bunları okumakla, tanıkları ifade verirken, seyretmek arasında büyük fark olduğunu biliyordu. Onların, seslerini, duymamış, yüzlerini ve sorulara verdikleri fiziksel tepkileri görmemişti. Tanıkların tutumlarının, jürinin kararını etkilediğini biliyordu. Jüri, Dr. Smith'i izlemiş ve değerlendirmişti. Ona inandıkları ortadaydı.

27

Geoff Dorso, futbolu seviyordu ve koyu bir Giant taraftarıydı. Ama, Meadowlands'deki dairesini bu yüzden değil, fiyatı çok uygun olduğu için aldığını itiraf etmişti. Buna rağmen, bugün Giant Stadyumu'nda otururken, aklı, biraz sonra başlayacak, Dallas Cowboys'a karşı olan maçtan çok, Skip Reardon'a bir gün önce yaptıkları ziyarette ve Kery McGrath'ın Skip'e ve dava tutanaklarına verdiği tepkide idi.

Dosyayı ona Perşembe günü vermişti. Acaba okudu mu, diye merak etti. Skip'i görmek için beklerken bundan bahsedeceğini sanmıştı ama Kerry hiçbir şey söylememişti. Geoff, bunun Kerry'nin yöntemi olduğuna, Skip'i ziyaret ettikten sonraki olumsuz tavrının, bu davadan vazgeçmiş olduğu anlamına gelmediğine kendini inandırmaya çalıştı.

Giants, dördüncü çeyreğin sonunda, bir son dakika golüyle maçı kazanınca, coşkulu tezahüratlara Geoff da katıldı, ama arkadaşlarının onlarla birlikte bira içme tek-lifini geri çevirdi. Bunun yerine eve gidip Kerry'yi aradı.

Kerry dosyayı okuduğunu ve bazı soruları olduğunu söyleyince çok sevindi. "Tekrar görüşmek isterim" dedi. Birden aklına bir fikir geldi. En fazla hayır diyebilir, diye düşündü ve sordu. "Bu akşam yemekte boş olma ihtimalin var mı?"

28

Dolly Bowles, kızıyla Alpine'a taşındığında altmış yaşındaydı. Bu on iki yıl önce, ilk dul kaldığı zamandı. Kimseye yük olmak istememişti ama yalnız kalmaktan korkuyordu ve kocasıyla bilikte yaşadığı o büyük evde yaşamaya devam edebileceğini de sanmıyordu.

Ve ayrıca, korkusunun bir de nedeni vardı. Yıllar önce, henüz bir çocukken, postacı kılığındaki bir hırsız kapıyı açmıştı. Hâlâ, hırsızın onu ve annesini bağlayıp evi soymasıyla ilgili kâbuslar görüyordu. Bunun sonucu olarak, şimdi her gördüğü yabancidan şüpheleniyordu ve evde yalnız kaldığı zamanlarda garip sesler duyduğu

veya sokakta tanımadığı birini gördüğü birçok kez, alarm sistemini çalıştırarak damadını rahatsız etmişti.

Kızı Dorothy ve damadı Lou çok sık seyahat ediyorlardı. Dolly, onların yanına taşındığında, çocuklar hâlâ aileleriyle yaşıyordu ve o, çocukların bakımında onlara yardım etmişti. Ama son birkaç yıldır, çocuklar da kendi başlarına yaşıyorlardı ve Dolly'nin yapacak bir şeyi kalmamıştı. Ev işi yapmaya kalkmıştı ama evin yatılı kâhyası, onun yardım etmesini istememişti.

Çok fazla zamanı olan Dolly, mahallede bebek bakıcılığı yapmaya başlamıştı ve bu, mükemmel yürüyordu. Küçük çocukları çok seviyor ve onlara kitap okuyup, birlikte oyun oynayarak, saatler geçirmek onu çok mutlu ediyordu. Neredeyse herkes onu seviyordu. İnsanların ona kızdıkları tek şey, şüpheli birini gördüğünü söyleyerek sık sık polisi aradığı zamanlardı. Ve Dolly de bunu on yıldır, Reardon cinayetinde tanıklık yaptığından beri yapmamıştı. Savcı onunla dalga geçmişti. Dorothy ve Lou küçük düşmüşlerdi. Dorothy, "Anne, sana polisle konuşmaman için yalvarmıştım" diyerek kızmıştı.

Ama Dolly, kendini bunu yapmak zorunda hissetmişti. Skip Reardon'u tanır ve severdi, ve ona yardım etmeye çalışması gerektiğini düşünmüştü. Ayrıca, o arabayı görmüştü. O gece baktığı, öğrenme problemleri olan beş yaşındaki Michael da görmüştü. Ama Skip'in avukatı bundan bahsetmesini istememişti.

"Bu sadece davaya zarar verir" demişti Bay Farrell. "Sizden bütün istediğimiz, gördüklerinizi söylemeniz. Yani, koyu renk bir arabanın, saat dokuzda Reardon'ların evinin önüne park ettiğini ve birkaç dakika sonra ayrıldığını söyleyin, yeter."

Dolly, plakada bir 3 rakamı ve bir L harfi olduğuna

emindi. Ama savcı, mahkeme salonunun arkasına gide-
rek bir plaka tutmuş ve Dolly bunu okuyamamıştı. Ve
savcı, ona Skip Reardon'u, bir gece kara saplanan ara-
basını kurtardığı için sevdiğini itiraf ettirmişti.

Dolly, Skip Reardon'un sırf kendisine iyi davrandı
diye katil olmamasının mümkün olmadığını biliyordu,
ama kalbiden, onun masum olduğunu hissediyor ve
her gece onun için dua ediyordu. Şimdi bile, bazen
Reardon'ların evinin karşısında bebek bakıcılığı yaparken
dışarı bakar ve Suzanne'ın öldürüldüğü geceyi düşü-
nürdü. Ve ailesi yıllar önce taşınan, şimdi on beş yaşı-
nda olması gereken Michael'in garip, siyah arabayı gös-
terip, "Poppa'nın arabası" dediğini hatırlardı.

Dolly, o pazar gecesi, bir zamanlar Reardon'ların
olan eve bakarken, on mil ötede, Hillsdale'daki Villa
Cesare'da, Geoff Dorso ve Kerry McGrath'ın kendisin-
den bahsettiklerini bilemezdi.

29

Sessiz bir anlaşmayla, Kerry ve Geoff, kahveleri ge-
lene kadar Skip Reardon davası ile ilgili herhangi bir
tartışmadan kaçınmışlardı.

Yemeğin başlarında, Geoff, New York'da geçirdiği
gençlik yıllarından bahsetmişti. "New Jersey'deki ku-
zenlerimin birçok şeyden mahrum yaşadığını düşünür-
düm" dedi. "Biz de oraya taşınıp, orada büyüyünce,
kalmaya karar verdim."

Kerry'ye dört tane kızkardeşi olduğunu söyledi.

"Seni kıskanıyorum" dedi Kerry. "Ben tek çocuğum
ve küçükken, kalabalık bir ailesi olan arkadaşlarımın ev-

lerine gitmeyi çok severdim. Etrafta koşuşan çocukların ne kadar güzel olacağını düşünürdüm. On dokuz yaşındayken babam öldü ve iki yıl sonra, annem tekrar evlenip Colorado'ya yerleşti. Onu yılda iki kez görüyorum."

Geoff, onun için üzüldü. "Bu da sana pek aile desteği vermiyor" dedi.

"Evet öyle, ama Jonathan ve Grace Hoover, bu boşluğu doldurmama yardım ettiler. Bana çok iyi davrandılar, neredeyse ailem gibi."

Hukuk okulundan konuşup, o korkunç ilk yılı tekrar yaşamaktan nefret edecekleri konusunda anlaştılar. "Seni bir savunma avukatı yapan şey neydi?" diye sordu Kerry.

"Sanırım bunun nedeni çocukluğuma uzanıyor. Apartmanımızda oturan Anna Owens, tanıdığım en iyi insanlardan biriydi. Sekiz yaşındayken, lobide koşup asansöre yetişmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Ona çarpıp yere düşürdüm. Onun yerinde bir başkası olsa bağırırdı, ama o ayağa kalktı ve dedi ki, 'Geoff, biliyorsun ki asansör geri gelecek.' Sonra da güldü. Ne kadar üzül-düğümü anlamıştı."

Kerry gülümsedi. "Bu yüzden mi savunma avukatı oldun?"

"Hayır. Ama, üç ay sonra, kocası kendisini aldatınca, Anna onu kız arkadaşının evine kadar takip edip vurdu. Ben bunun bir anlık bir cinnet olduğuna inanmıştım. Avukatı da bunu savunmuştu ama o yine de yirmi yıl hapse mahkûm edildi. Sanırım anahtar kelime, 'hafifletici nedenler'. Bu nedenlerin bulunduğu veya sanığın masum olduğuna inanırsam, aynı Skip Rardon'da olduğu gibi, davayı alırım." Durdu. "Peki seni bir savcı yapan şey nedir?"

"Kurban ve kurbanın ailesi," dedi Kerry kısaca. "Senin teorine göre, Bob Kinellen'i vurur ve sonra da hafifletici nedenleri ileri sürebilirim."

Geoff bir an sinirlendi, sonra güldü. "Nedense, seni birini vururken düşünemiyorum Kerry."

"Ben de ama..." Kerry bir anlık tereddütten sonra devam etti., "ama Robin'in tehlikede olacağı bir zaman hariç. O zaman onu kurtarmak için her şeyi yapardım. Buna eminim."

Yemekten sonra, Kerry, kendini babasının ölümünden bahsederken buldu. "Boston Koleji'ndeki ikinci yılımdı. O bir Pan Am pilotuydu, sonra emekliye ayrıldı ve onu genel müdür yardımcısı yaptılar. Üç yaşımдан beri beni ve annemi her tarafa götürmüştü. O, benim için dünyadaki en harika adamdı." Yutkundu. "Ve sonra, kolejden eve geldiğim bir hafta sonu, kendini iyi hissetmediğini söyledi. Ama doktora gitmedi çünkü yıllık kontrolünü daha yeni olmuştü. Sabaha bir şeyi kalmayacağını söyledi. Ama bir sonraki sabah, uyanamadı."

"Ve annen iki yıl sonra evlendi, öyle mi?" diye sordu Geoff yavaşça.

"Evet, ben kolejden mezun olmadan hemen önce. Sam bir duldu ve babamın arkadaşlarından biriydi. Babam öldüğünde, emekli olup Vail'e yerleşmek üzereydi. Orada güzel bir yeri var. Bu, her ikisi için de iyi oldu."

"Baban Bob Kinellen hakkında ne düşünürdü?"

Kerry güldü. "Çok zekisin, Geoff Dorso. Sanırım, bunun üstesinden gelebilirdi."

Kahveden sonra, sonunda Reardon davasından konuşmaya başladılar. Kerry açıkça konuşarak söze başladı. "On yıl önce, karar verildiği sırada, mahkemedeydim ve onun söyledikleri ve yüzü beynime kazındı. Ma-

sum olduğuna yemin eden birçok suçlu insan gördüm, yani kaybedecek neleri var ki? ama onun sözlerinde beni etkileyen bir şey vardı."

"Çünkü o gerçeği söylüyordu."

Kerry ona baktı. "Seni uyarıyorum, Geoff, iyi avukatı oynamaya niyetim yok ve dava tutanaklarını okurken aklıma takılan bir çok soru oluyor. Bu da benim, Reardon'un masum bir adam olduğuna inanmamı zorlaştırıyor. Dün yaptığımız ziyaret de inandırmadı. Ya o ya da Dr. Smith yalan söylüyor. Skip Reardon'un yalan söylemek için çok geçerli nedenleri var. Smith'in ise yok. Hâlâ, Suzanne'in öldüğü gün, Reardon'un boşanma hakkında konuşmasını ve bunun ona ne kadara mal olacağını öğrendiğinde öfkeden deliye dönmesinin onun aleyhine olduğunu düşünüyorum."

"Kerry, Skip Reardon kendi kendini yetiştirmiş bir adam. Çok yoksuldu ama çok başarılı oldu. Suzanne ona neredeyse bir servete mal olmuştu. Onu duydun. Suzanne, hoşuna giden her şeyi alan bir alışveriş delisiydi." Durdu. "Hayır. Buna sinirlenmek ayrı bir şey. Ama bağırıp çağırmakla cinayet arasında dağlar kadar fark var. Başka bir fark ise, boşanma ne kadara mal olursa olsun, bu sahte evliliği bitirip, hayatına devam edebileceği için Skip'in rahatlamış olacağıdır."

Sevgili güllerinden bahsettiler. "Skip'in onları yollamadığına veya getirmediğine kesinlikle inanıyorum" dedi Geoff, espressosundan bir yudum alırken. "Eğer bunu kabul edersek, karşımıza başka birinin olduğu gerçeği çıkıyor."

Geoff hesabı öderken, ikisi de Skip Reardon'un mahkûm olmasında, Dr. Smith'in ifadesinin büyük rol oynadığında anlaşmışlardı. "Kendine şunu sor" dedi Geoff. "Dr. Smith, Suzanne'in, Skip'ten ve onun kıs-

kançlıklarından korktuğunu iddia etmişti. Madem ondan bu kadar çok korkuyordu, nasıl bu kadar rahat, orada durup başka bir adamın gönderdiği gülleri düzeltiyor, hatta Skip'in dediğine göre neredeyse bunlarla gösteriş yapabiliyordu? Sence bu anlamlı mı?"

"Eğer Skip doğruyu söylüyorsa tabii... Ama bunun gerçek olup olmadığını bilemeyiz, değil mi?"

"Şey, ben kendi adıma ona inanıyorum" dedi Geoff tutkuyla. "Ayrıca, kimse Dr. Smith'in ifadesini doğrulamadı. Eğer Skip ona gerçekten kötü davranıyor olsaydı, birileri çıkıp bunu söylerdi."

"Sanırım," diye itiraf etti Kerry, "ama peki niye onun çok kıskanç olmadığını söyleyen savunma tanıkları yoktu? Niye sadece iki tane tanık çağırılmıştı? Hayır Geoff, korkarım ki jüriye verilen bilgilere göre, Dr. Smith'e güvenmeyip inanmamaları için bir neden yokmuş. Ayrıca biz de genelde, bir doktora inanmaya koşullanmış değ il miyiz?"

Eve giderken ikisi de sessizdi. Geoff, Kerry'yi kapıya kadar geçirirken, elinden anahtarı aldı. "Annem, her zaman bir bayana kapıyı aç, derdi. Sanırım bu ayrımcılık değil."

"Hayır, değil. En azından benim için. Belki de ben çok eski kafalıyım."

Üstlerindeki gökyüzü lacivert ve yıldızlıydı. Keskin bir rüzgâr esiyordu. Kerry titredi.

Geoff onun üşüdüğünü hemen fark etti ve hızla anahtarı çevirdi, sonra da kapıyı itti. "Soğuk bir gece için uygun giyinmemişsin. İçeri girsen iyi olur."

Kerry içeri girerken, o verandada durdu ama onu içeri davet etmesini beklediğini düşündürecek hiçbir harekette bulunmadı. Onun yerine, "Gitmeden önce sormam gerekiyor" dedi. "Bundan sonra ne yapacağız?"

"Bana bir randevu verir vermez, Dr. Smith'le görüşeceğim. Ama yalnız gitmem daha iyi olur."

"O zaman birkaç gün sonra görüşürüz," dedi Geoff. Gülümsedi ve verandanın merdivenlerinden indi. Kerry, kapıyı kapatıp oturma odasına yürüdü, ama ışığı hemen açmadı. Hâlâ, Geoff'un anahtarı elinden alıp onun için kapıyı açtığı anın keyfini çıkarttığını fark etti. Pencereye doğru yürüdü ve onun, arabasını çıkarıp caddede gözden kaybolmasını seyretti.

Babam çok eğlenceli, diye düşündü Robin. Jaguarda onun yanında otururken. Birlikte, Bob Kinellen'in almayı düşündüğü dağ evini incelemişlerdi. O, buranın çok güzel olduğunu düşünüyordu ama Bob hayal kırıklığına uğradığını söylemişti. "Kapıya kadar kayabileceğim bir yer istiyorum." demiş ve sonra da gülmüştü. "Aramaya devam edeceğiz."

Robin fotoğraf makinesini getirmişti ve babası onun iki makara filmi bitirmesini beklemişti. Tepelerde çok az kar olmasına rağmen, Robin dağların üstündeki ışığın harika olduğunu düşünüyordu. Batmakta olan güneşin son ışınlarını çekti ve sonra geri döndüler. Babası, çok güzel karides yiyebilecekleri bir yer bildiğini söylemişti.

Robin, annesinin, kazadan sonra aramadığı için babasına kızdığını biliyordu. Ama mesaj bırakmıştı. Evet, onu çok görmediği doğrudu, ama birlikte olduklarında harika zaman geçiriyorlardı.

Saat 18.30'da, bir restoranda durdular. Karides ve kızartma yedikten sonra konuştular. Bob, bu yıl sadece ikisinin, kaymaya gideceklerine söz verdi. "Annenin randevusu olduğu bir zaman." Göz kırptı.

"Oh annem pek kimseyle çıkmıyor" dedi Robin. "Yazın birkaç kere çıktığı birini beğenmiştim, ama o, onun sıkıcı olduğunu söylemişti."

"İş neydi?"

"Sanırım bir mühendisti."

"Annen yargıç olunca, sonunda bir yargıçla çıkacaktır. Etrafı onlarla dolu olacak."

"Bir gece önce bir avukat geldi," dedi Robin. "Çok hoştu. Ama sanırım sadece iş içindi."

Bob Kinellen bu konuşmayla pek ilgilenmiyordu, ama şimdi dikkat kesilmişti. "Adı neydi?"

"Geoff Dorso. Anneme kalın bir dosya getirdi."

Babası birden sessizleşince, Robin çok fazla konuştuğunu veya onu sinirlendirdiğini düşünerek suçluluk hissetti.

Arabaya bindiklerine, yolun geri kalanında uyudu ve babası onu saat 21.30'da bıraktığında, eve geldiğine sevindi.

Pazartesi, 30 Ekim

30

New Jersey senato ve meclisi, yoğun bir sonbahar geçiriyordu. İki haftada bir olan toplantılara katılım neredeyse yüzde yüz idi ve bunun da iyi bir nedeni vardı: Henüz bir yıl olmasına rağmen, yaklaşan valilik seçimi, her iki odada da atmosferi yükselten gizli bir elektriğe neden oluyordu.

Vali Marshall'ın, yerine Frank Green'i getirmek istemesi partisinin aday olmak isteyen bazı üyelerinin hoşuna gitmiyordu. Jonathan Hoover, Green'in seçilme potansiyeline gelecek en küçük bir darbenin, diğer adayların işine geleceğini biliyordu. Bu fırsattan yararla-

nır ve mümkün olduğunca çok rahatsızlık verirlerdi. Eğer yeterince duyulursa, bu, Green'in adaylığını sarsabilirdi. Ama, bu henüz çok uzak bir ihtimaldi.

Senato başkanı olarak Hoover'in parti politikası üstünde büyük bir etkisi vardı. Beş kere dört yıllık dönemler için seçilmiş olmasının nedenlerinden biri de karar verirken veya oy isterken, ileriye görebilme yeteneği idi.

Senatonun toplandığı günler bazen, Trenton'da kalır ve arkadaşlarıyla yemek yerdi. Bu gece valiyle buluşacaktı.

Öğlen toplantısından sonra, Jonathan ofisine döndü, sekreterine telefon bağlamamasını söyledi ve kapıyı kapattı. Sonraki bir saat boyunca, elleri çenesinde, masasında oturdu. Grace, onun bu haline, "Jonathan dua ederken," derdi.

Sonunda ayağa kalktı ve kararan gökyüzüne bakmak için pencereye doğru yürüdü. Önemli bir karar vermişti. Kerry McGrath'ın Reardon cinayeti davasını araştırması büyük bir sorundu. Bu, tam da medyanın peşinden koşup sansasyon yaratmaya çalışacağı türden bir şeydi. Jonathan'ın bütün kalbiyle umduğu gibi sonunda bir şey çıkmasa bile, bu, Frank Green üzerinde olumsuz bir etki bırakır ve adaylığını etkileyebilirdi.

Tabii, işler bu kadar ileri gitmeden vazgeçebilirdi, herkesin iyiliği için böyle yapmasını umdu. Yine de Jonathan, onun araştırması hakkında valiyi uyarmanın ve şu an için onun adının yargıçlık listesinde senatoya verilmemesini önermenin görevi olduğunu biliyordu. Atanma olasılığı olan birinin kendine karşı çalışmasının valiyi utandıracağını biliyordu.

Pazartesi sabahı, Kerry ofisinde bir paket buldu. Paketin içinde, "Sonbahar Rüzgârı" adındaki Royal Doulton marka porselen biblo ve bir de not vardı:

Sevgili Bayan McGrath,

Annemizin evi satıldı ve bütün eşyalarımızı toparladık. Amca ve teyzemizle birlikte yaşamak için Pennsylvania'ya taşınıyoruz.

Bu, annemin tuvalet masasında dururdu. Annesininmiş. Bunu görmenin onu mutlu ettiğini söylerdi. Annemizi öldüren adamın cezasını çekmesini sağlayarak bizi çok mutlu ettiğiniz için, bunu almanızı istiyoruz. Bu da bizim teşekkür etme yöntemimiz.

Mektup, yardımcısı tarafından öldürülen müdürün oğulları Chris ve Ken tarafından imzalanmıştı. Kerry, güzel bibloyu elinde tutarken gözyaşlarının akmasını engellemek için gözlerini kırpıştırtı. Sekreterini çağırarak kısa bir mektup yazdırdı:

Kanunen, hediye kabul etmeye iznim yok, ama Chris ve Ken, eğer bu böyle olmasaydı, hediyeniz en çok seveceğim olurdu. Lütfen, ben ve anneniz için bunu saklayın.

Mektubu imzalarken, bu iki kardeş ve anneleri arasındaki belirgin bağı düşündü. Bana bir şey olsa, Robin'e ne olurdu? diye düşündü. Ve sonra başını salladı. Evhamlı olmanın bir yararı yoktu. Ayrıca şimdi araştırması gereken başka bir baba/kız ilişkisi vardı.

Dr. Charles Smith'e bir ziyaret yapmanın vakti gelmişti. Onun ofisini aradığında, telesekreter çıktı.

"Bugün 11.00'e kadar gelmeyecekler. Mesajınızı alabilir miyim?"

Öğleden hemen önce, Kerry, Bayan Carpenter'dan bir telefon aldı.

"Doktorla konuşmak için mümkün olduğunca çabuk bir randevu istiyorum" dedi Kerry. "Bu çok önemli."

"Ne hakkında görüşmek istiyorsunuz, Bayan McGrath?"

Kerry, riske girmeye karar verdi. "Doktora bunun Suzanne hakkında olduğunu söyleyin."

Yaklaşık beş dakika bekledi ve sonra, doktorun soğuk ve net sesini duydu. "Ne istiyorsunuz, Bayan McGrath?"

"Skip Reardon davasındaki ifadeniz hakkında sizinle konuşmak istiyorum ve bu mümkün olduğunca çabuk olursa, minnettar olurum."

Doktor, onunla bir sonraki sabah 07.30'da ofisinde görüşmeyi kabul etmişti. Kerry, bunun, evden 06.30'da çıkması anlamına geldiğini düşündü. Bu da, kendisi çıktıktan sonra, Robin'in uyuyakalmaması için bir komşularının onu telefonla aramasını ayarlaması gerektiği demekti. Bunun haricinde, Robin idare edebilirdi. Okula her zaman iki kız arkadaşıyla yürürdü ve Kerry, onun kendine bir kase yulaf koyabilecek kadar büyüdüğüne emindi.

Daha sonra, arkadaşı Margaret'a telefon etti ve Stuart Grant'ın ev telefonunu aldı. "Stuart'a, plastik cerrah hakkındaki sorularından bahsettim ve o da karısının bütün sabah evde olacağını söyledi," dedi Margaret.

Susan Grant, ilk çalışta telefonu açtı. Margaret'in

onun hakkında söylediklerini aynen tekrar etti. "Yemin ediyorum, Kerry, bu çok korkunçtu. Sadece gözlerimin çevresini yaptırmak istemiştim. Ama Dr. Smith çok heyecanlıydı. Bana devamlı Suzanne dedi ve biliyorum ki, onun beni ameliyat etmesine izin verseydim, artık kendim gibi görünmeyecektim."

Oğle yemeğinden hemen önce, Kerry, Joe Palumbo'dan ofisine uğramasını istedi. "Yardıma ihtiyacım olan program dışı bir durum var," dedi Kerry, Joe masasının karşısındaki sandalyeye çökerken. "Reardon davası."

Joe'nun meraklı bakışı bir cevap gerektiriyordu. Kerry, ona Suzanne Reardon'un benzerleri ve Dr. Smith'ten bahsetti. Bir an tereddüt ettikten sonra, resmi olmayarak Reardon'u hapiste ziyaret ettiğini ve davanın ele alınışı hakkında şüpheleri olduğunu söyledi.

Palumbo ıslık çaldı.

"Ve Joe, bu aramızda kalırsa sevinirim. Frank Green davayla ilgilenmemden hoşlanmıyor."

"Neden acaba?" diye homurdandı Palumbo.

"Asıl nokta şu; Green, bana geçen gün, Dr. Smith'in duygusuz bir tanık olduğunu kendisi söyledi. Bir kurbanın babası için oldukça garip, öyle değil mi? Dr. Smith, ifadesinde Suzanne henüz bir bebekken o ve karısının ayrıldığını ve birkaç yıl sonra onun Wayne Stevens adında bir adam olan üvey babası tarafından yetiştirilmesine izin verdiğini ve Suzanne'in Oakland, California'da büyüdüğünü söylemiş. Senden Stevens'ı bulmanı istiyorum. Ondan, Suzanne'in yetişirken nasıl bir kız olduğunu öğrenmeni ve özellikle de onun genç bir kızken çekilmiş bir fotoğrafını bulmanı istiyorum."

Reardon davası dosyasından birkaç sayfa çıkarttı ve masanın üstünden Palumbo'ya uzatı: "İşte, cinayet ge-

cesi karşı evde bebek bakıcılığı yapan ve o gece saat 21.00 civarında Reardon'ların evinin önünde garip bir araba gördüğünü iddia eden bir tanığın ifadesi. Alpine'da kızı ve damadıyla yaşıyor veya yaşıyordu. Onu da kontrol eder misin?"

Palumbo'nun gözleri ilgiyle parladı. "Bu benim için bir zevk, Kerry. Bana bir iyilik yapıyorsun. Bir değişiklik olarak, elektrikli sandalyede oturanın liderimiz olduğuna görmeyi isterim."

"Bak Joe, Frank Green iyi biridir," diye karşı çıktı Kerry. "Onun işlerini bozmak gibi bir niyetim yok. Ben sadece davada ele alınmamış birkaç nokta olduğunu düşünüyorum ve Dr. Smith'i ziyaret edip, birbirine benzeyen kadınları görmek beni harekete geçirdi. Eğer, hapisteki yanlış adamsa, bunu bulmak benim görevim. Ama bunu sadece ikna olursam yaparım."

"Sana katılıyorum" dedi Palumbo. "Ve beni yanlış anlama. Birçok yönden, Frank Green'in iyi biri olduğu görüşünü paylaşıyorum. Ama bu ofisten biri bir şeyler bulduğunda, bunu kapamaya çalışmayacak bir başkasını tercih ederim."

32

Dr. Charles Smith, Kerry McGrath'la konuşup telefonu kapattıktan sonra, sağ elindeki gidip gelen titremenin tekrar başladığını fark etti. Sol elini üstüne kapattı ama parmaklarının hareketini hâlâ hissedebiliyordu.

Bayan Carpenter'in kendisine McGrath'ın aradığını söylerken merakla baktığını biliyordu. Suzanne adı Car-

penter'a hiçbir şey ifade etmediği için, bu gizemli telefonun ne olduğunu merak ettiği şüphesizdi.

Robin Kinellen'in dosyasını açtı ve inceledi. Ailesinin boşanmış olduğunu biliyordu ama Kerry McGrath'ın Robin'in tıbbi geçmişiyle birlikte verdiği kişisel bilgileri okumamıştı. Burada, McGrath'ın Bergen Eyaleti'nde savcı asistanı olduğu yazıyordu. Doktor bir an için durdu. Onu davada gördüğünü hatırlamıyordu.

Kapısı vuruldu. Bayan Carpenter, 1 numaralı muayene odasında bekleyen bir hastası olduğunu hatırlatmak için kafasını uzattı.

Doktor, "Farkındayım," diye kabaca bağırarak onu kovdu. Robin'in dosyasına geri döndü. On birinde ve yirmi üçünde kontrole gelmişti. Barbara Tompkins on birinde ve Pamela Worth da yirmi üçünde gelmişlerdi. Kötü zamanlama, diye düşündü. Kerry McGrath ikisini de görmüş ve nasıl olduysa Suzanne'ı hatırlamış olmalıydı.

Uzun dakikalar boyunca masasında oturdu. Araması gerçekte ne anlama geliyordu? Davayla neden ilgileniyordu? Herhangi bir şey değişmiş olamazdı. Gerçekler hâlâ aynıydı. Skip Reardon hâlâ hapisteydi ve orada kalacaktı. Smith, onun içeri girmesini sağlayan şeyin kendi ifadesi olduğunu biliyordu. Ve o ifadenin bir tek kelimesini bile değiştirmeyeceğim, diye düşündü acıyla. Bir tek kelimesini bile.

33

Hakkında açılan vergi kaçırma davası için yapılan, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen jüri seçimi sırasında,

Jimmy Weeks, federal mahkemede, iki avukatı Bob Kinellen ve Anthony Bartlett arasında sıkışmış oturuyordu.

Üç hafta sonunda, sadece altı jüri üyesi hem savcılık hem de savunma tarafından uygun bulunmuştu. Şu anda sorgulanan kadın, Jimmy'nin en korktuğu türdendi. Ciddi ve dürüst, üst tabaka tiplerdendi. Westdale kadın kulübünün başkanı olduğunu, kocasının bir mühendislik şirketinde başmühendis olduğunu ve iki oğlunun da Yale'de okuduğunu söylemişti.

Sorgulama sürerken, Jimmy kadını ve aşağılayıcı tavrını inceledi. Tabii ki savcılık için uygundu, buna şüphe yoktu. Ama, ona bakışından, kendisini bir pislik gibi gördüğünü anlamıştı.

Yargıç, kadını sorgulamayı bitirdiğinde, Jimmy Weeks, Kinellen'a döndü ve "Onu kabul et," dedi.

"Sen deli misin?" diye bağırdı Bob, kulaklarına inanmayarak.

"Bob, güven bana." Jimmy sesini alçalttı. "Bu çok kolay olacak." Ve sonra Jimmy, sinirle, savunma masasında avukatı ile seçimleri seyreden, heyecanlı Barney Haskell'e baktı. Kinellen, Haskell'in savcılıkla anlaşım onlara tanıklık yapması durumunda, onu tanık sandalyesinde mahvedebileceğini iddia etmişti.

Belki. Belki de değil. Jimmy Weeks emin değildi, ve o her zaman kesin olan şeyleri severdi. En az bir jüri cebindeydi. Şimdi belki de iki.

Şimdiye kadar. Kinellen'in eski karısının Reardon davasına sadece göz attığı söylendi, diye düşündü. Weeks, ama bunun üzerine gidilmesinin kendisi için bir felaket olacağını biliyordu. Özellikle de Haskell bunu duyarsa. savcılıkla anlaşma yapabileceği başka bir şey daha çıktığını düşünebilirdi.

O akşamüstü, Geoff Dorso'nun sekreteri, Bayan Taylor'un geldiğini haber verdi. "Ona, sizin onu randevusuz göremeyeceğinize emin olduğumu söyledim," dedi. "Ama, o bunun sadece birkaç dakika süreceğini ve önemli olduğunu söyledi."

Beth Taylor aramadan geliyorsa, bu önemli olmalıydı. "Tamam," dedi Geoff. "Onu içeri gönder."

Beklerken kalp atışları hızlandı. Onun buraya, Skip Reardon'un annesine bir şey olduğunu söylemeye gelmemiş olması için dua etti. Bayan Reardon, Skip'in mahkûm olmasından hemen sonra ve de beş yıl önce iki kalp krizi geçirmişti. Oğlunun işlemediği bir suç yüzünden hapiste yattığı sürece, ölmesinin mümkün olmadığını söyleyerek iki kalp krizinden de kurtulmuştu.

Skip'e her gün, mutlu, neşeli gelecek için planlarla dolu mektuplar yazardı. Hapishaneye ziyaretlerinden birinde Skip, Geoff'a o gün aldığı mektuptan bir parça okumuştı: "Bu sabah ayinde, Tanrı'ya, bekleyenin muradına ereceğini ve bizim çok fazla beklediğimizi hatırlattım. Ve bilirsin Skip, birden bir şey hissettim. Sanki beynimin içinden bir sesin, 'Çok az kaldı' dediğini duydum."

Skip acıyla gülmüştü. "Biliyorsun, Geoff, bunu okuduğumda, nerdeyse inandım."

Sekreteri, Beth'i ofise sokunca, Geoff ayağa kalkıp, yanına giderek onu öptü. Onu ne zaman görse aklına aynı düşünce geliyordu: Eğer Skip, Beth Taylor'la evle-

nip Suzanne'la hiç tanışmamış olsaydı, ne kadar farklı bir hayatı olurdu.

Beth, Skip'le yaşıttı, şimdi kırk yaşında olmalıydı. Orta boylu, zayıf, kısa ve dalgalı kahverengi saçları, canlı kahverengi gözleri ve sıcaklığıyla zekâsını yansıtan bir yüzü olan bir kadındı. On beş yıl önce, o ve Skip flört ederlerken bir öğretmendi. O zamandan beri yüksek lisansını yapmıştı ve şimdi de civarda bir okulda danışman olarak çalışıyordu.

Görünüşünden, bugün çok üzgün olduğu belli oluyordu. Oturması için ona odanın ucundaki rahat koltuğu gösterdikten sonra Geoff, "Yarım saat önce kahve yaptılar. Alır mısınız?" diye sordu.

Beth gülümsedi. "Tabii."

Sıradan konuşmalar yapıp ikisine de kahve koyarken, Geoff onu inceledi. Üzgünden çok endişeli gibi duruyordu. Bayan Reardon'a bir şey olmadığına artık emindi. Aklına başka bir olasılık geldi. Aman Tanrım, acaba Beth hoşlandığı biriyle tanışmış ve bunu Skip'e nasıl söyleyeceğini bilmiyor muydu? Böyle bir şeyin olacağını hatta olması gerektiğini biliyordu ama bunun Skip için çok zor olacağını da biliyordu.

Biraz sonra, Beth doğrudan konuya girdi. "Geoff, dün gece Skip'le telefonda konuştum. Sesi çok üzgün geliyordu. Gerçekten endişeleniyorum. Mahkûm olmuş suçluların tekrarlanan başvurularının kabul edilemeyeceği konusundaki konuşmaları biliyorsun. Skip, başvurularının bir gün kabul edileceği umuduyla yaşıyor. Eğer bu umudunu keserse onu tanıyım, ölmek isteyecektir. Bana, kendisini ziyaret eden savcı asistanından bahsetti. Ona inanmadığından emin."

"İntihara meyilli olmaya başladığını mı söylüyorsun?" diye sordu Geoff hemen. "Eğer öyleyse, bu ko-

nuda bir şeyler yapmamız gerek. Tipik bir mahkûm olarak, daha çok bağışıklık göstermeye başlıyor. Cezaevi müdürünü uyarmalıyım."

"Hayır, hayır! Bunu bildirmeyi düşünme bile!" diye bağırdı Beth. "Şu an kendine bir şey yapacak demiyorum. Bunun annesini de öldüreceğini biliyor. Ben sadece..." Umutsuzca ellerini kaldırdı.

"Geoff" dedi birden. "Ona verebileceğim bir umut var mı? Veya şöyle sorayım: Yeni bir başvuru için güvenilir bir zeminin olduğuna inanıyor musun?"

Eğer bu, bir hafta önce olsaydı, diye düşündü Geoff, ona, bu davanın her köşesini incelediğimi ve yeni bir başvuru için bir olasılık bile bulamadığımı söylemek zorunda kalırdım. Ama Kerry McGrath'ın telefonu her şeyi değiştirmişti.

Çok fazla umut vermemeye dikkat ederek Geoff, Kerry McGrath'ın, Dr. Smith'in ofisinde gördüğü iki kadından ve Kerry'nin davaya olan ilgisinden bahsetti. Beth'in yüzünde oluşan umudu görünce, onu ve Skip'i sonu kötü bitecek bir yola sürüklüyor olmaması için dua etti.

Beth'in gözleri yaşlarla doldu. "Yani Kerry McGrath davayla hâlâ ilgileniyor, öyle mi?"

"Kesinlikle. O gerçekten iyi biri, Beth." Geoff bunları söylediğini duyduğunda, Kerry'yi hayal ediyordu; düşünürken sarı saçlarını kulağının arkasına atışını, babasından bahsederken gözlerinde oluşan arzulu bakışı, ince, güzel vücudunu, Bob Kinellen'in adı geçtiğindeki üzgün, kendini küçümseyen gülümseyişini, kızından bahsederken yaydığı mutlu gururu.

Onun boğuk sesini duyuyor ve elinden anahtarı alıp, onu için kapıyı açtığı zamanki, neredeyse utangaç

gölümsemesini görüyordu. Babasının ölümünden sonra kimsenin onunla ilgilenmediği belliydi.

"Geoff, eğer yeni bir başvuru için bir olasılık varsa, bir önceki sefer benden bahsetmeyerek sence bir hata mı yaptık?"

Beth'in sorusu onu kendine getirdi. Davanın, asla mahkemeye gitmemiş olan bir tarafından bahsediyordu. Suzanne Reardon'un ölümünden kısa bir süre önce, Skip ve Beth, birbirlerini tekrar görmeye başlamışlardı. Cinayetten birkaç hafta önce birbirlerine rastlamışlardı ve Skip onu öğle yemeğine götürmekte ısrar etmişti. Saatlerce konuşmuşlar ve Skip ne kadar mutsuz olduğunu itiraf etmişti. "Çok aptalca bir hata yaptım," demişti Beth'e, "ama neye mal olursa olsun, bu daha fazla devam etmeyecek Suzanne'la dört yıldır evliyiz, ama bunun en az üç yılını senin gitmene nasıl izin verdiğimi düşünerek geçirdim."

Suzanne'ın öldüğü gece, Beth ve Skip akşam yemeği için sözleşmişlerdi. Ama son dakikada Beth, bunu iptal etmek zorunda kalmıştı. Bunun üzerine Skip eve gidip Suzanne'ı gülleri düzeltirken bulmuştu.

Dava sırasında, Geoff ve Skip'in asıl avukatı Tim Farrell, Beth'i tanık olarak kullanmanın çok tehlikeli olacağına karar vermişlerdi. Şüphesiz ki savcılık, Skip Reardon'un karısını öldürmesi için, boşanma masraflarından başka nedenler de olduğunu düşünürdü.

Ama diğer bir taraftan, Beth'in ifadesi, Dr. Smith'in Skip'in Suzanne'ı delice kıskandığını söylediği ifadesini yalanlamakta etkili olabilirdi.

Kerry, Dr. Smith ve birbirine benzeyen kadınlardan bahsedene kadar, Geoff doğru kararı verdiklerini düşünüyordu. Ama artık emin değildi. Beth'e baktı. "Henüz Kerry'ye senden bahsetmedim. Ama şimdi onun senin-

le tanışmasını ve senin hikâyeni dinlemesini istiyorum. Eğer yeni ve başarılı bir başvuru için bir şansımız olacaksa bütün kartlarımızı açmalıyız."

35

Kerry, Dr. Smith'le olan erken randevusuna gitmek üzere hazırlandığında, ona karşı çıkan Robin'i uyandırmaya çalıştı. "Hadi, Rob," dedi. "Her zaman sana bir bebek gibi davrandığımı söylersin."

"Çünkü öyle davranıyorsun," diye mırıldandı Robin.

"Pekâlâ. Sana bir bebek olmadığını kanıtlaman için bir fırsat veriyorum. Senden kalkıp giyinmeni istiyorum. Yoksa tekrar uykuya dalacaksın. Bayan Weiser, 07.00'de tekrar uyumadığından emin olmak için telefon edecek. Masaya kahvaltını ve meyve suyunu koydum. Okula gitmek için evden çıktığında kapıyı kilitlemeyi unutma."

Robin esnedi ve gözlerini kapattı.

"Rob, lütfen."

"Tamam." Robin, içini çekerek bacaklarını yatağın yanından aşağıya uzattı. Gözlerini ovuştururken saçı yüzüne düştü.

Kerry onları düzeltti. "Sana güvenebilir miyim?"

Robin, yüzünde uykulu bir gülümsemeyle kafasını kaldırdı. "Hı hı."

"Tamam." Kerry onun başını öptü. "Şimdi, unutma ki her zamanki kurallar geçerli. Kimseye kapıyı açma. Alarmı kuracağım. Evden çıkmaya hazır olmadan kapatma ve sonra da çalıştır. Cassie ve Courtney ile birlik-

te değilsen ve onların ailelerinden biri değilse kimsenin arabasına binme."

"Biliyorum. Biliyorum." Robin dramatikçe içini çekti.

Kerry sırtıttı. "Aynı şeyleri sana bin kere söylediğimi biliyorum. Bu gece görüşürüz. Alison 15.00'te burada olacak."

Alison, Kerry gelene kadar, okuldan sonra Robin'le kalan lise öğrencisiydi. Kerry, Robin sabah okula giderken de onu çağırmayı düşünmüştü, ama kızının, artık bir bebek olmadığı ve okula yalnız gidebileceği protestosuyla karşılaşmıştı.

"Görüşürüz, anne."

Robin annesinin merdivenlerden inişini dinledi ve arabasını parktan çıkarışını görmek için pencereye gitti.

Oda çok soğuktu. Her zaman kalkmaya alışık olduğu saat 07.00'de ev sıcacık olurdu. Sadece bir dakika, diye düşündü Robin ve kendini sırt üstü yatağa attı. Sadece bir dakika daha uzanacağım. Saat 07.00, telefonun ancak altıncı çalışına yetişebildi. "Oh, teşekkürler Bayan Weiser. Evet, kalktığıma eminim."

Artık kalktım, diye düşündü aceleyle hazırlanırken.

36

Saatın erken olmasına rağmen, Manhattan'a giden trafik çok yoğundu. Ama hiç değilse ilerliyor, diye düşündü Kerry. New Jersey'den, West Side otoyolunun geri kalanından ve şehirden geçerek Dr. Smith'in Beşinci Cadde'deki ofisine varması tam bir saatini aldı. Üç dakika gecikmişti.

Onu içeri bizzat doktor aldı. Bu sabah Robin'in kontrollerinde gösterdiği küçücük nezaket dahi yoktu. "Size sadece yirmi dakika verebilirim, Bayan McGrath, daha fazla değil," demek dışında, Kerry'yi selamlamadı bile. Onu özel ofisine aldı.

Eğer böyle oynamak istiyorsan, diye düşündü Kerry, oynayalım. Masasının karşısındaki sandalyeye oturur oturmaz söze başladı. "Dr. Smith, bu ofiste, öldürülen kızınız Suzanne'a şaşırtıcı derecede benzeyen iki kadını görünce, onun ölüm koşullarıyla ilgilendim ve son bir haftamı Skip Reardon'un dava dosyasını okuyarak geçirdim."

Reardon'un adı geçince, Dr. Smith'in yüzünde oluşan nefret Kerry'nin gözünden kaçmadı. Doktorun gözleri kısıldı, ağzı kapandı ve alnında ve yanaklarında derin çizgiler belirdi.

Kerry, onun gözlerinin içine baktı. "Dr. Smith, kızınızı kaybettiğiniz için ne kadar üzüldüğümü bilmenizi isterim. Siz boşanmıştınız. Ben de boşandım. Sizin gibi bir tek çocuğum, bir kızım var. Robin'in kaza geçirdiğini öğrendiğimde duyduğum acıyla kıyaslayarak, Suzanne'ın ölümünü öğrendiğinizde neler hissettiğinizi ancak tahmin edebilirim."

Smith, parmaklarını birbirine kenetlemiş, hareket etmeden ona bakıyordu. Kerry, aralarında aşılamayacak bir engel olduğunu hissetti. Eğer bu doğruysa, konuşmanın geri kalanı da tamamen belliydi. Kendisini dinler, sevgi ve ölüm hakkında bir iki söz söyler ve onu kapıya kadar geçirirdi. O engeli nasıl aşabilirdi?

Öne eğildi. "Dr. Smith, Skip Reardon'un hapiste olmasının nedeni sizin ifadeniz. Çok kıskanç olduğunu ve kızınızın ondan korktuğunu söylemişsiniz. Ama o, Suzanne'ı asla tehdit etmediğine yemin ediyor."

"Yalan söylüyor." Sesinde hiç duygu yoktu. "Onu gerçekten çok kıskanıyordu. Söylediğiniz gibi, o benim tek çocuğumdu. Onun üzerine titrerdim. Ona, çocukluğunda asla veremediğim şeyleri verebiliyordum. Zaman zaman ona mücevher almak benim için bir zevkti. Ama Reardon'la kendim konuşsam bile onların benden hediye olduklarına inanmayı reddetti. Onu devamlı başka erkekleri görmekle suçlardı."

Bu mümkün mü? diye merak etti Kerry. "Ama madem Suzanne hayatından endişe ediyordu, niye Skip Reardon'la kaldı?" diye sordu.

Sabah güneşi odaya giriyor ve Smith'in çerçevesiz gözlüklerinde parlayarak, Kerry'nin onun gözlerini görmesini engelliyordu. Onlar da duygusuz sesi gibi donuk olabilir mi? diye sordu Kerry kendi kendine.

"Çünkü eski karımın tersine, Suzanne'ın evliliğine derin bir bağlılığı vardı" diye cevapladı. Smith bir an durduktan sonra, "Reardon'a âşık olmak onu öldüren bir hata idi. Ve daha da büyük bir hatası ise, onun tehditlerini ciddiye almamaktı."

Kerry, hiçbir yere varamadığını fark etti. Aklına daha önce de gelen soruyu sormanın vakti gelmişti, ama bu soruya alacağı cevaba hazır olduğundan emin değildi. "Dr. Smith, kızıma herhangi bir şekilde bir estetik ameliyat yaptınız mı?"

Sorunun doktoru çok öfkелendirdiği belli olmuştu. "Bayan McGrath, ben acil durumlar dışında, aile üyelerini asla tedavi etmeyen doktorlar grubuna dahilim. Ayrıca, sorunuz çok aşağılayıcı. Suzanne doğal bir güzeldi."

"En az iki kadını, ona şaşılacak derecede benzettiniz. Neden?"

Dr. Smith saatine baktı. "Bu son soruyu cevaplaya-

cağım, Bayan MacGrath ve sonra beni bağışlamak zorundasınız. Plastik cerrahi hakkında neler bildiğinizi bilmiyorum. Elli yıl önce, bugünün standartlarına göre neredeyse ilkeldi. İnsanlar burun ameliyatı olduktan sonra, patlak burun delikleriyle yaşamak zorunda kalıyorlardı. Tavşan dudak gibi doğuştan deforme kurbanların ameliyatları genellikle çok kabacaydı. Şimdi ise çok komplike ve sonuçlar oldukça tatmin edici. Çok ilerledik. Estetik ameliyat artık sadece zengin ve ünlüler için değil. İhtiyacı olan veya sadece isteyen herkes için." Gözlüklerini çıkarttı ve sanki başı ağrıyormuşçasına alnını oğuşturdu. "Aileler, buraya, kusurlarıyla birlikte yaşayamayacaklarının bilincinde olan gençler getiriyor. Dün, yüzüne bakıldığında tek görülen şey kulakları olan on beş yaşında bir oğlanı ameliyat ettim. Bandajları çıkarılınca, görülen şey, kulakları yüzünden kapanan güzel hatları olacak."

"Gençliğinde güzel olan, şimdi ise aynaya baktıklarında kırışık bir yüz ve altları torba olmuş gözlerini gören kadınları ameliyat ediyorum. Alınlarını kaldırıp, saç dibinden içeri sokuyorum, deriyi gerip kulakları arkasında topluyorum. Onları yirmi yıl gençleştiriyorum, ama bundan da fazlasını yapıyorum. Kendilerini küçümsemelerini önleyerek, kendilerine değer vermelerini sağlıyorum." Sesini yükseltti. "Ameliyat ettiğim kaza kurbanlarının önceki ve sonraki hallerinin fotoğraflarını gösterebilirim. Bana, birkaç hastamın neden kızıma benzediğini sordunuz. Size nedenini söyleyeyim. Çünkü bu son on yıl içinde, birkaç tane sıradan ve mutsuz genç kadın buraya geldi ve ona kızımın gibi bir güzellik verebildim."

Kerry, artık gitmesini söyleyeceğini anladı ve aceleyle sordu. "O zaman niye birkaç yıl önce bir hastanız

olacak olan Susan Grant'a, güzelliğın bazen kötüye kullanıldığını ve sonucun kıskançlık ve şiddet olduğunu söylediniz? Suzanne'dan bahsetmiyor muydunuz? Skip Reardon'un onu kıskanması için bir neden olamaz mı? Belki bütün o mücevherleri siz aldınız ama Skip öldüğü gün gelen gülleri Suzanne'a kendisinin göndermediğine yemin ediyor."

Dr. Smith ayağa kalktı. "Bayan McGrath, sanırım, sizin işinizde suçluların her zaman masum olduklarını söylediklerini bilmeniz gerekir. Ve, görüşme bitmiştir."

Kerry'nin, onu kapıya kadar takip etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Onun arkasından yürürken, sağ elini sıkıca bacağının yanında tuttuğunu fark etti. Eli titriyor muydu? Evet, titriyordu. Kapıda, "Bayan McGrath, Skip Reardon'un adının bile beni hasta ettiğini anlamalısınız" dedi. "Lütfen Bayan Carpenter'i arayıp, ona Robin'in dosyasını gönderebileceği başka bir cerrahın adını verin. Ne sizi ne de kızınızı bir daha görmek ya da adınızı duymak istemiyorum.

O kadar yakındı ki, Kerry istemeden bir adım geri gitti. Bu adamda gerçekten korkunç bir şeyler vardı. Kızgınlık ve nefretle dolu olan gözleri, onu neredeyse yakacaklardı. Eğer elinde bir tabancası olsaydı, yemin ederim ki kullanırdı, diye düşündü Kerry.

37

Robin kapıyı kilitleyip merdivenlerden inerken, cadenin karşısında park etmiş olan küçük, koyu renkli arabayı fark etti. Bu caddede yabancı arabalara pek rast-

lanmazdı, özellikle de bu saatte, ama Robin bu arabanın kendisini neden kötü hissettirdiğini anlamadı.

Hava soğuktu. Robin kitaplarını sol eline aldı, montunun fermuarını boynuna kadar çekti ve sonra adımlarını hızlandırdı. Bir blok ötede Cassie ve Courtney ile buluşacaktı ve kendisini beklediklerini biliyordu. Birkaç dakika geç kalmıştı.

Cadde sessizdi. Artık bütün yapraklar döküldüğü için ağaçların çıplak ve sevimsiz bir görüntüsü vardı. Robin eldivenlerini giymiş olmayı diledi.

Kaldırıma ulaşınca caddenin karşı tarafına baktı. Arabanın camı yavaşça birkaç santim açıldı. Robin, tanıdık bir yüz görmek umuduyla içeriye bakmaya çalıştı ama cama vuran sabah güneşi yüzünden hiçbir şey göremedi. Ama sonra, camdan bir kolun çıkıp ona bir şey uzattığını fark etti. Birden panikleyen Robin koşmaya başladı. Araba çalıştı ve ona doğru ilerledi. Tam Robin arabanın kaldırıma çıkıp kendisine vuracağını düşündüğü sırada bir U dönüşü yaptı ve hızla caddenin diğer ucunda gözden kayboldu.

Robin ağlayarak komşularının bahçesine daldı ve zili deli gibi çaldı.

38

Joe Palumbo, Cresskill'deki bir hırsızlık olayını incelemeyi bitirdiğinde, saatin henüz 09.30 olduğunu fark etti. Alpine'dan sadece birkaç dakika uzak olduğundan, bunun Reardon cinayet davasında tanıklık eden bebek bakıcısı Dolly Bowles ile görüşmek için harika bir fırsat

olduğunu düşündü. Şans eseri, telefon numarası da ya-
nındaydı.

Palumbo, Dolly'ye, Bergen Eyalet savcısının ofisin-
den olduğunu söyleyince, kadın önce mesafeli davran-
dı. Ama sonra, savcı yardımcılarında biri olan Kerry
McGrath'ın, cinayet gecesi Reardon'ların evinin önünde
gördüğü araba hakkında bilgi almak istediğini duyunca,
Dolly, Kerry McGrath'ın bir süre önce yürüttüğü dava-
yı izlediğini ve müdürünü öldüren adamın mahkûm
edilmesine çok sevindiğini söyledi. Palumbo'ya, evleri-
ne giren bir hırsızın kendisini nasıl bağladığını anlattı.
"Sonuçta," diye bitirdi. "eğer siz ve Kerry McGrath be-
nimle konuşmak istiyorsanız, sorun yok."

"Şey, aslında," dedi Joe özür dilermişçesine, "ben
hemen gelip konuşmayı isterdim. Belki Kerry sizinle
daha sonra konuşur."

Bir an sessizlik oldu. Palumbo, Dolly'nin o an, da-
vada kendini sorgulayan Savcı Frank Green'in yüzün-
deki alaylı ifadeyi düşündüğünü bilemezdi.

Dolly, sonunda konuştu. "Sanırım," dedi saygıyla,
"o geceyi Kerry McGrath ile tartışmam daha iyi olur. O
uygun olana kadar beklemenin en iyisi olduğunu düşün-
üyorum."

39

Kerry, mahkeme binasına her zamankinden çok da-
ha geç geldiğinde, saat ona çeyrek vardı. Azar işitme
olasılığını göz önünde bulundurarak, telefon edip bir işi
olduğu için geç kalacağını haber vermişti. Frank Green
her zaman saat tam 07.00'da masasında olurdu. Bu, her

zaman dalga geçtikleri bir şeydi ama Green'in, bütün çalışanlarının da onunla birlikte işe başlamaları gerektiğine inandığı belliydi. Kerry, işinin Dr. Smith'le görüşmek olduğunu öğrense, onun ne kadar sinirleneceğini biliyordu.

Savcı ofisine geldiğini belli eden kartı bastığında, santral operatörü kafasını kaldırıp ona baktı.

"Kerry, hemen Bay Green'in ofisine git. Seni bekliyor."

Olamaz, diye düşündü Kerry.

Green'in ofisine girer girmez onun sinirli olmadığını anladı. Onu, ruh halini anlayabilecek kadar iyi tanıyordu. Green, her zamanki gibi doğrudan konuya girdi. "Kerry, Robin iyi. Komşunuz Bayan Weiser ile birlikte. Gerçekten çok iyi."

Kerry boğazının düğümlendiğini hissetti. "Peki ne oldu?"

"Emin değiliz. Belki de hiçbir şey. Robin'in söylediğine göre sabah altı buçukta evden çıkmışsın."

Green'in gözleri merakla parlıyordu.

"Evet, çıktım."

"Daha sonra, Robin evden çıkarken, caddenin karşısında garip bir araba görmüş. Kaldırıma ulaştığında, arabanın camı hafifçe açılmış ve bir şey tutan bir el görmüş. Adamın elindeki ne olduğunu bilmediğini söylüyor ve sürücünün yüzünü görmemiş. Sonra, araba hızla hareket etmiş ve o da onun kendisine çarpacağını düşünmüş, ama araba bir U dönüşü yapıp uzaklaşmış. Robin komşunun evine koşmuş."

Kerry bir sandalyeye çöktü. "Şimdi orada mı?"

"Evet. Onu arayabilirsin veya içini rahatlatırsa eve de gidebilirsin. Robin'in gelişmiş bir hayal gücü mü

var, yoksa birisi Robin yoluyla seni mi korkutmaya çalışıyor?"

"Niye biri beni korkutmaya çalışsın ki?"

"İlgi gören davalardan sonra, böyle şeyler bu ofiste daha önce de oldu. Medyanın ilgisini çeken bir davayı henüz bitirdin. Cinayet suçuyla içeri attığın adamın tam bir pislik olduğu ortada ve hâlâ bir ailesi ve arkadaşları var."

"Evet, ama tanıştıklarımın hepsi oldukça nezih insanlardı." dedi Kerry. "Ve ilk sorun için ise, Robin normal bir çocuktur. Böyle bir şeyi uydurmuş olamaz." Bir an tereddüt etti. "İlk defa bir sabah onu bırakıp çıkıyorum, üstelik neler yapıp neler yapmaması gerektiğini binlerce kez tekrarlayarak."

"Onu buradan ara," dedi Green emredercesine.

Robin, Bayan Weiser'in telefonunu daha ilk çalışta açtı. "Arayacağını biliyordum, anne. Şimdi çok iyiyim. Okula gitmek istiyorum. Bayan Weiser beni götürceğini söyledi. Ve anne, hâlâ bu öğleden sonra dışarı çıkmak istiyorum. Bugün Cadılar Bayramı."

Kerry hızla düşündü. Robin'in okula gitmesi bütün gün evde oturup olayı düşünmesinden iyiydi. "Tamam, ama 15.15'te seni almak için okul kapısında olacağım. Senin eve yürüyerek dönmeni istemiyorum." Ve Cadılar Bayramı için dolaşırken de yanında olacağım, diye düşündü. "Şimdi bana Bayan Weiser'i ver, Rob."

Telefonu kapattıktan sonra, "Frank," dedi, "bugün erken çıkmamın bir mahsuru var mı?"

Frank içtenlikle gülümsedi. "Tabii ki yok. Kerry, sana Robin'i iyice sorguya çekmeni söylememe gerek yok. Onu gerçekten izleyen biri olup olmadığını öğrenmeliyiz." Kerry odadan çıkarken ekledi. "Ama Robin okula yalnız gitmek için biraz küçük değil mi?"

"Evet, öyle," diyerek onayladı Kerry. "Bu bir daha olmayacak."

Birkaç saat sonra, Joe Palumbo, Kerry'nin ofisine uğradı ve Dolly Bowles ile yaptığı telefon görüşmesini anlattı. "Benimle konuşmak istemiyor. Kerry. Ama yine de onunla görüşmeye giderken ben de seninle gelmek isterim."

Kerry'nin, "Merhaba Bayan Bowles. Ben Kerry McGrath." lafına karşılık Dolly on dakika boyunca hiç susmadan konuştu.

Palumbo, Kerry'nin araya girip bir şeyler söylemeye çalışmasını, yüzünde bir gülümsemeyle izlerken bacak bacak üstüne attı ve oturduğu sandalyeye sırtını yasladı. Biraz sonra, Kerry'nin dedektifini de getirmek istediğini söylemeye bir fırsat bulması üzerine rahatsız oldu, çünkü cevabın hayır olduğu belliydi.

Kerry sonunda telefonu kapattı. "Dolly Bowles, on yıl önce bu ofisin kendisine davranış şeklinden çok rahatsız olmuş. Konuşmasının ana konusu bu idi. Geri kalanı ise, kızının ve damadının, kendisinin cinayet veya o gece gördükleri hakkında daha fazla konuşmasını istememeleri ve çıktıkları geziden yarın dönüyor olmaları hakkında idi. Eğer onu görmek istiyorsam, bu, bugün saat beşte olmalı. Bu biraz zor olacak. Ona kendisine haber vereceğimi söyledim."

"Buradan erken çıkabilecek misin?" diye sordu Joe.

"Zaten iptal etmek zorunda olduğum birkaç randevum var." Palumbo'ya, Robin'den ve bu sabahki olaydan bahsetti.

Dedektif ayağa kalktı ve her zaman göbeğinde gergin duran ceketinin düğmesini iliklemeye çalıştı. "Seninle orada buluşuruz" diye önerdi. "Bırak da, sen Ba-

yan Bowles ile konuşurken, ben de Robin'i bir hamburger yemeye götüreyim. Onunla bu sabahki olay hakkında konuşmak isterim." Kerry'nin suratındaki şüpheyi fark etti ve o karşı çıkamadan tekrar konuştu. "Kerry, sen zekisin ama bu konuda tarafsız olmazsın. Bırak da işimi ben yapayım."

Kerry, düşünerek Joe'yu inceledi. Görünüşü her zaman biraz dağınık ve düzensizdi ama işinde en iyilerinden biriydi. Kerry onu çocukları sorgularken görmüştü. O kadar başarılıydı ki, çocuklar her söyledikleri kelimenin dikkatle incelendiğini fark etmiyorlardı bile. Bununla Joe'nun ilgilenmesi çok yararlı olabilirdi. "Tamam," diyerek onayladı.

40

Salı günü öğleden sonra, Jason Arnott, Ellenville'e yakın olan Catskills'deki, gözden uzak, çevredeki sıradağlarla saklanmış ve paha biçilmez çalıntı hazinesinin saklı olduğu büyük kır evine doğru yola çıktı.

Bu evin bir bağımlılık, bazen dostlarının evinde görüldüğü güzel şeyleri çalmasına neden olan önlenemez isteğin bir uzantısı olduğunu biliyordu. Ne de olsa, bütün bunları yapmasına neden olan şey güzellikti. Güzelliği seviyordu; onu görmeyi, ona dokunmayı, bazen bir şeyi tutmayı, onu okşamayı o kadar çok istiyordu ki bu onu neredeyse kahrediyordu. Bu, Tanrının bir lutfuydu, ama bazen de bir lanete dönüşüyordu. Bir gün başını belaya sokabilirdi. Aslında zaten sokmuştu. Alpine'daki evine gelen ziyaretçilerin halılara ve mobilyalara veya tablolara veya sanat eserlerine hayran olması onun

sabrını taşıyordu. "Burası benim standartlarıma göre oldukça sıradan bir yer." dediğinde geçirecekleri şoku düşünerek kendisini sık sık eğlendiriyordu.

Ama özel koleksiyonunu kimseyle paylaşmaya niyeti olmadığı için böyle bir şeyi asla söylemezdi. O, sadece kendisine aitti. Ve bu böyle kalmalıydı.

Bugün Cadılar Bayramı, diye düşündü Route 17'den hızla yukarı çıkarken. Buradan uzaklaştığı için mutlyudu. Durmadan kapı zilini çalan çocukların kurbanı olmaya hiç niyeti yoktu. Bu, onu yoruyordu. Hafta sonunda, Bethesda, Maryland'deki bir otelde kalmış ve birkaç ay önce bir partiye katıldığı Chevy Chasedeki evi soymuştu. O partide ev sahibesi, Myra Hamilton, oğlunun 28 Ekim'de Chicago'da yapılacak olan düğününden bahsetmiş ve herkese o gün evin boş olduğunu duyurmuştu. Hamilton'ların evi büyük değildi ama yıllar boyu topladıkları paha biçilmez eşyalarla dolu enfes bir yerdi. Altından, yumurta şeklinde bir tutacağı olan mavi safir bir Faberge masa mührü, Jason'ın aklını başından almıştı. O ve duvara astıkları göbekli bir Aubusson halı onlardan çalmayı en çok istediği şeylerdi.

Şimdi ikisi de arabasının bagajında sığınağına doğru yol alıyorlardı. Jason kaşlarını çattı. Her zaman duyduğu zafer heyecanını hissetmiyordu. Tanımlanamaz bir endişe içini yiyordu. Hamilton'ların evine girişini adım adım gözden geçirdi.

Alarm vardı ama bozmak zor olmamıştı. Ev, umduğu gibi boştu. Bir an için, partide görmediği bir şeyler olabileceği ihtimali ile evi gezmeyi düşündü. Ama bunun yerine planına uyarak daha önceden belirlediği iki şeyi aldı.

İki polis arabası öten sirenleriyle biraz önce çıktığı caddeye girerken o kendini zar zor Route 240'a atmıştı.

Polislerin Hamilton'ların evine gittikleri belliydi. Bu da, farkında olmadan, ana sisteme bağı sessiz bir alarmı çalıştırdığı anlamına geliyordu.

Acaba Hamilton'ların başka ne tür güvenlik sistemleri vardı, diye merak etti. Kameraları gizlemek artık çok kolaydı. Dikkatiyle onurlandırdığı evlere girerken hep kar maskesi takardı, ama bugün sonradan değersiz olduğunu fark ettiği bronz bir bibloyu incelemek için -aptal gibi- bir an maskeyi yukarı kaldırmıştı.

Bir kameranin suratımı yakalama olasılığı milyonda, bir diye avuttu Jason kendini. Bir süre için daha dikkatli davranması gerekmesine rağmen, endişelenmeyi bırakıp yaşamına devam edebilirdi.

Araba yoluna girdiğinde, akşam güneşi dağların arkasında kaybolmuştu bile. Sonunda neşesi yerine geldi. En yakın komşusu millerce öteydi. İri yarı, vurdumduymaz, hayal gücü olmayan ve de hiç soru sormayan temizlikçisi Maddie bir gün önce evi temizlemişti. Şimdi her şey parlıyor olmalıydı. Jason, onun, bir Aubusson ile on dolarlık bir kilim arasındaki farkı anlayamayacağını biliyordu ama, Maddie, işine önem veren, sadece mükemmel ile tatmin olan, pek rastlanmayan insanlardan biriydi. On yıl içinde, bir fincanı çatlatmaktan başka bir zarar vermemişti.

Jason, Maddie'nin girişte asılı Aubosson ile yatak odasındaki Faberge mühürü görünce vereceği tepkiyi düşünerek güldü. Tozu alınacak yeterince şeyi yok mu, düşünecek ve işlerine devam edecekti. Arabayı yan kapa park etti ve buraya her gelişinde içeri kaplayan merak duygusuyla içeri koşup ışığı açtı. Bir kez daha, güzel şeylerin görüntüsü dudaklarını ve ellerini zevkten terletti. Birkaç dakika sonra bir paket yiyecek ve yeni

hazinelerini içeride güvene aldıktan sonra kapıyı kilitle-di ve sürgüyü çekti. Akşamı başlamıştı.

İlk işi Faberge'yi yukarı götürüp antika masasının üzerine yerleştirmek oldu. Onu yerine koyduktan sonra, dönüp baktı ve on yıldır orada duran, yanındaki çerçeveyle kıyaslamak için öne eğildi. Çerçeve yanıldığı birkaç zamanı temsil ediyordu. Çok güzel bir Faberge taklitiydi, ama tabii ki, gerçek değildi. Fark şimdi çok belli oluyordu. Mavi mineleri, mührün koyu mavisiyle karşılaştırdınca çok adi duruyordu. İncilerle kaplı altın iş-lemenin Faberge işçiliğiyle alakası yoktu. Ama o çerçe-venin içinden, Suzanne kendisine gülümsüyordu.

Üzerinden neredeyse on bir yıl geçen o geceyi düşünmeyi sevmiyordu. Yatak odası süitinin oturma oda-sının penceresinden içeri girmişti. Daha o gün, Suzan-ne akşam yemeği için bir randevusu olduğunu ve Skip'in de evde olmayacağını söylemişti. Güvenlik ko-dunu biliyordu ama oraya gittiğinde pencerenin sonuna kadar açık olduğunu görmüştü. Çerçeve tuvalet masası-nın üstünde duruyordu. Odanın diğer ucundan gerçek gibi görünüyordu. Bir ses duyduğunda, onu incelemek üzereydi. Suzanne! Bir anda paniğe kapılarak çerçeveyi cebine atmış ve bir dolabın içine saklanmıştı.

Jason çevreye baktı. Bütün bu yıllar boyunca, onun içinden Suzanne'ın resmini çıkarmasını veya çerçeveyi atmasını engelleyen şeyin ne olduğunu merak etmişti. Ne de olsa, çerçeve sadece bir kopya idi.

Ama bu gece ona bakarken resme ve çerçeveye ne-den el sürmediğini ilk defa anladı. Çünkü bu ona, ka-çarken gördüğü Suzanne'in görünüşünün ne hale gel-diğini unutturuyordu.

"Evet, sonunda jürimizi seçtik ve çok iyi oldu," dedi Bob Kinellen, müşterisine hiç de içten olmayan bir sesle.

Jimmy Weeks, yüzünü ekşiterek ona baktı. "Bobby, birkaç istisna dışında, bu jüri beş para etmez."

"Bana güven."

Anthony Bartlett damadına arka çıktı. "Bo, haklı Jimm. Ona güven." Bartlett gözlerini savunma masasının diğer ucunda oturan, asık suratlı, elleriyle kafasını tutan Barney Haskell'e çevirdi. Bob'un da Haskell'e baktığını fark etti. Onun ne düşündüğünü biliyordu.

Haskell bir şeker hastası. Yıllarını hapiste geçirme riskine girmek istemeyecektir. Yalanlamakta zorlanacağınız birçok şey biliyor... Suzanne hakkında her şeyi biliyor.

Açılış konuşmaları bir gün sonra başlayacaktı. Mahkeme binasından çıkınca, Jimmy Weeks doğruca arabasına gitti. Şoför kapıyı açınca, bir selam bile vermeden arka koltuğa oturdu.

Kinellen ve Bartlett arabanın uzaklaşmasını seyrettiler. "Ben ofise dönüyorum," dedi Kinellen kayınpederine. "Yapacak işlerim var."

Bartlett başını salladı. "Bence de." Sesi soğuktu.. "Seninle yarın sabah görüşürüz, Bob."

Tabii görüşeceksin, diye düşündü Kinellen garaja yürürken. Kendini benden uzaklaştırıyorsun, böylece

ben pisliğe batarsam, sen bunun bir parçası olmayacaksın.

Bartlett'ın istiflediği milyonları olduğunu biliyordu. Weeks mahkûm olsa ve hukuk firması batsa bile kendini kurtarırdı. Belki de karısı Alice ile Palın Beach'de geçirecek daha çok vakti olurdu. Bütün riskleri ben alıyorum, diye düşündü Bob Kinellen ve biletini kasiyere uzattı. Batma riskini alan benim, Jimmy'nin Wagner denen kadını jüriye almasının bir nedeni olmalıydı. Ama ne?

42

Kerry tam ofisten çıkmak üzereyken Geoff Dorso aradı. "Bu sabah Dr. Smith'i gördüm," dedi Kerry ona aceleyle, "ve saat beşte de Dolly Bowles ile görüşeceğim. Şimdi konuşamam. Robin'i okuldan almam gerekiyor."

"Kerry, Dr. Smith'le ne olduğunu ve Dolly Bowles'dan neler öğreneceğini merak ediyorum. Bu akşam yemek yiyebilir miyiz?"

"Bu gece dışarı çıkmak istemiyorum, ama eğer salata ve makarnaya hayır demezsen..."

"Ben İtalyanım, unuttun mu?"

"Saat 19.30 nasıl?"

"Orada olacağım."

Kerry, Robin'i okuldan aldığı anda, kızının aklının bu sabahki olaydan çok Cadılar Bayramı'nda olduğunu fark etti. Aslında, Robin bundan rahatsız görünüyordu. Kızından işareti alan Kerry, en azından şimdilik konuyu kapattı.

Eve vardıklarında, Robin'in bakıcısına izin verdi. Diğer annelerin yaşamları da böyle diye düşündü, Kerry, birkaç tanesi ile birlikte, Cadılar Bayramı için çocuklarını kapı kapı dolaştırırken. O ve Robin, tam Joe Palumbo geldiğinde geri döndüler.

Joe memnun bir gülümseyişle elindeki kalın dosyaya vurdu. "Reardon davasındaki ofis araştırmalarının kayıtları" dedi. "Dolly Bowles'un orijinal ifadesi de var. Bakalım sana söyleyecekleriyle ne gibi farklar olacak."

Bir cadı kostümü giyen Robin'e baktı. "Güzel elbise, Robin."

"Ya bu olacaktı ya da bir ceset," dedi Robin.

Kerry, Palumbo'nun gözlerindeki anlayışı görene kadar endişelendiğinin farkına varmamıştı.

"Ben artık gitmeliyim," dedi aceleyle.

Alpine'a olan yirmi dakikalık yolda, Kerry sinirlerinin ne kadar gerildiğini anladı. Sonunda Robin'le sabahki olay hakkında kısaca konuşabilmişti. O zaman kadar, Robin olanları umursamıyormuş gibi davranmaya çalışmıştı. Kerry, onun olayı abarttığına inanmak istiyordu. Birisinin adres sormak için durduğunu, sonra da yanlış yerde olduğunu fark ettiğini düşünmek istiyordu. Ama Kerry, kızının bu olayı abartmış ya da uydurmuş olmadığını biliyordu.

* * *

Kerry, Dolly Bowles'un kendisini beklemekte olduğunu anlamıştı. Arabası, Tudor tarzı evin yoluna girer girmez kapı açıldı.

Dolly, dökülen beyaz saçları ve meraklı bir suratı olan küçük bir kadındı. Kerry ona yaklaştığında, onun çoktan konuşmaya başlamış olduğunu gördü: " ve aynı

The Record gazetesindeki resminiz gibi. Bebek bakıcılığı yaptığım ve patronunu öldüren o korkunç adamın mahkemesini izleyemediğim için çok üzülüyordum."

Kerry'yi geniş antreye aldı ve sol taraftaki küçük oturma odasını gösterdi. "Burada oturalım. O salon benim zevkime göre çok büyük. Kızıma, orada sesimin yankılandığını söylüyorum ama büyük partiler verebildiği için orayı seviyor. Dorothy parti vermeyi sever. Evde oldukları zaman, tabii. Lou artık emekli olduğu için hiç evde durmuyorlar. Bir oradalar, bir burada. Niye bir kahyaya para ödediklerini anlamıyorum. Ben diyorum ki, niye haftada bir birini tutmayalım? Paranızı ziyan etmeyin. Aslında, geceleri yalnız kalmayı sevmiyorum ve sanırım bu yüzden bunu yapıyorlar. Ama diğer taraftan..." Aman Tanrım, diye düşündü Kerry, oldukça tatlı bir kadın ama ben hiç havamda değilim. Bayan Bowles rahat bir koltuğa otururken, o kendisine dik arkalıklı bir sandalye seçti. "Bayan Bowles, fazla vaktinizi almak istemiyorum ve kızıma da birisi bakıyor. Çok fazla kalamayacağım..."

"Demek bir kızınız var. Ne kadar güzel. Kaç yaşında?"

"On. Bayan Bowles, bilmek istediğim şey..."

"On yaşında bir kızınız olacak kadar yaşlı görünmüyorsunuz."

"Teşekkürler. Ama kendimi o kadar yaşlı hissettiğime sizi temin ederim." Kerry kendini bir çukura düşmüş ve hiç çıkamayacakmış gibi hissediyordu. "Bayan Bowles, Suzanne Reardon'un öldüğü geceden bahsedelim."

On beş dakika boyunca, Dolly'nin Reardon'ların evinin karşısında bebek bakıcılığı yaptığı ve o gece yaptığı küçük Michael'in ne kadar ciddi öğrenme problem-

leri olduğunu dinledikten sonra, Kerry, bir bilgi edinmeyi başarmıştı.

"O gece, Reardon'ların evinin önüne park ettiğini gördüğünüz arabanın yan komşunun verdiği partiye gelen misafirlerden birine ait olmadığına emin olduğunuzu söylüyorsunuz, öyle mi? Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Çünkü o insanlarla kendim konuştum. Onların misafirleri sadece üç çiftti. Bana onların kim olduklarını söylediler. Hepsi Alpine'dandı ve Green, tanık kürsüsünde beni aptal yerine koyduktan sonra hepsini teker teker aradım. Ve ne öğrendim biliyor musunuz? Hiçbiri Poppa'nın arabasını kullanmıyormuş."

"Poppa'nın arabası!" dedi Kerry şüpheyle.

"Michael böyle demişti. Renklerle gerçekten bir problemi vardı. Bir araba gösterir, ne renk olduğunu sorardınız ve bilemezdi. Ama etrafta ne kadar çok araba olursa olsun, tanıdık olanı veya en azından benzerini hemen ayırt edebilirdi. O gece Poppa'nın arabası dediğinde, dört kapılı siyah Mercedes'i işaret ediyordu. Görüyorsunuz, büyükbabasına Poppa der ve onun arabasıyla - dört kapılı siyah Mercedes'iyile - dolaşmayı çok severdi. Hava karanlıktı ama, Reardon'ların giriş yolunun sonundaki sokak lambası arabanın üzerinde olduğu için onu rahatlıkla görebiliyordu."

"Bayan Bowles, ifadenizde arabayı gördüğünüzü söylediniz."

"Evet, ama ben saat 17.30'da Michael'in evine giderken orada olmadığı ve Michael gösterdiğinde hareket etmek üzere olduğundan iyi bakamadım. Ama yine de plakada bir 3 rakamı ve bir L harfi gördüm." Dolly Bowles öne eğildi ve yuvarlak gözlüklerinin arkasındaki gözlerini kocaman açtı. "Bayan MacGrath, Skip Rear-

don'ın savunma avukatına bunu söylemeye çalıştım. Adı Farrer idi - hayır, Farrell. O bana, tahmini kanıtların kabul edilemeyeceğini ve edilse bile, özürlü bir çocuğun tahmini kanıtlarının, benim arabayı gördüğümü söylediğim ifademi zedeleyeceğini söyledi. Ama yanıliyordu. Michael'ın büyükbabasının arabasını gördüğünü sandığında ne kadar heyecanlandığını jüriye neden söyleyemediğimi anlayamıyorum. Bence bunun yararı olurdu."

Sesindeki titreme kayboldu. "Bayan McGrath, o gece dokuzu birkaç dakika geçe, dört kapılı siyah bir Mercedes, Reardon'ların evinin önünden hareket etti. Bunun doğru olduğunu biliyorum. Kesinlikle."

43

Jonathan Hoover, bu akşam, yemekten önce içtiği martiniden zevk almıyordu. Genellikle günün bu saati ni, üç damla vermut ve iki zeytinle süslenmiş cinini yudumlayarak ve ateşin yanındaki sandalyesine oturup Grace'le gün hakkında konuşarak geçirmeyi severdi.

Bu gece, kendi endişelerinin yanında, Grace'i de rahatsız eden bir şey olduğunu fark etmişti. Eğer ağırları her zamankinden fazla ise bunu asla söylemezdi. Onun sağlığından hiç bahsetmezlerdi. Jonathan, "Nasılsın, hayatım?" diye hatırını sormaktan ileriye gitmemeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Cevap her zaman, "Kötü değil," olurdu.

Gittikçe artan romatizmaları, Grace'i her zamanki gibi sık giyinmekten alıkoyamıyordu. Bugünlerde, hep, şiş bileklerini saklayacak uzun kollu bol bluzlar giyiyor-

du ve geceleri de, yalnız olduklarında bile, deforme olmuş bacak ve ayaklarını gizleyecek uzun etekleri tercih ediyordu.

Kanepede yarı uzanır durumda oturan Grace'in eğrilmiş eklemleri görünmüyordu ve beyaz tenine zıt olan parlak gri gözleri çok güzeldi. Sadece, elleri ve çarpık parmakları, onu eriten hastalığının görünen belirtileri idi.

Grace her zaman öğlene kadar yatakta kaldığı ve Jonathan da erken kalktığı için, akşamları görüşüyor ve dedikodu yapıyorlardı. Grace ona acıyla gülümsedi. "Aynaya bakar gibiyim, Jonathan. Sen de bir şeylere üzülüyorsun ve bunun seni daha önce de rahatsız eden aynı şey olduğuna bahse girerim. Bu yüzden önce ben anlatayım. Kerry ile konuştum."

Jonathan kaşlarını kaldırdı. "Ve?"

"Korkarım ki Reardon davasını bırakmaya hiç niyeti yok."

"Sana ne söyledi?"

"Bana ne söylemediği önemli. Cevapları baştan savmaydı. Beni dinledi ve sonra da Dr. Smith'in ifadesinin yanlış olduğuna inanmak için nedenleri olduğunu söyledi. Reardon'un katil olmadığına inanmak için bir nedeni olmadığını kabul etti, ama adaletin yerine gelmemesi konusundaki bir olasılığı ortaya çıkartmanın görevi olduğunu düşünüyormuş."

Jonathan'ın yüzü sinirden kıpkırmızı oldu. "Grace, Kerry'nin adalet anlayışı komikliğe varıyor. Geçen gece, vâliden, zenaatoya verilecek yargıç adaylarının listesini geciktirmesini isteme fırsatım oldu. Bunu kabul etti."

"Jonathan!"

"Bu, şu an için Kerry'nin adaylığını sürdürmesini sağlaması için ondan isteyebileceğim tek şeydi. Başka

çarem yoktu Grace. Prescott Marshall seçkin bir vali. Bunu biliyorsun. Senatoyu yönetirken, vergi yasasının yenilenmesinde, devletin iş alanını genişletmede ve fakirleri ezmeden sigorta sahtekârlarını yakalamada gerekli reformları onunla çalışarak başarabildim. Marshall'ı bir dört yıl daha istiyorum. Frank Green'e hayran değilim, ama iyi bir vali olacak ve Marshall ile başlattığımız şeyleri bozmayacak. Diğer taraftan, eğer Green kaybeder ve diğer parti kazanırsa, yaptığımız her şey bozulacak."

Yüzündeki kızgınlık birden kayboldu ve altmış iki yaşının her anını gösteren yorgun bir ifadeyle Grace'e baktı.

"Kerry ve Robin'i pazar günü yemeğe çağıracağım" dedi Grace. "Bu onunla konuşmak için sana bir fırsat daha verecek. Hiç kimsenin geleceği Reardon denen adam yüzünden tehlikeye girmemeli." "Onu bu gece ararım," dedi Jonathan.

44

Geoff Dorso, saat tam 19.30'da zili çaldı ve bir kez daha Robin tarafından karşılandı. Robin hâlâ cadı kostümü ve makyajıyla duruyordu. Kaşları kömürle kalınlaştırılmıştı. Çene ve yanağındaki kesikler hariç bütün yüzü beyaz pudrayla kaplanmıştı. Omuzlarına kadar inen yoluk saçlı siyah bir peruk takmıştı.

Geoff onu görünce geri sıçradı. "Beni korkuttun."

"Harika," dedi Robin coşkuyla. "Zamanında geldiğin için teşekkürler. Bir partiye davetliyim. Şimdi çıkı-

yordum ve en korkunç kostüm için de bir ödül var. Gitmem gerek."

"Ezici bir üstünlükle kazanacağına eminim" dedi Geoff ona, antreye girerken gülümsedi. Evi kokladı. "Güzel bir şey kokuyor."

"Annem sarımsaklı ekmek yapıyor." diye açıkladı Robin ve bağırdı. "Anne, Bay Dorso geldi." Mutfak evin arka tarafındaydı. Kapı açılıp, Kerry, ellerini bir havluya kurularken görününce Geoff gülümsedi. Kerry, yeşil bol bir pantolon ve degaje yaka yeşil bir kazak giymişti. Geoff, başının üzerindeki ışığın, onun saçlarındaki altın çizgileri ve burnuna dağılmış çilleri nasıl ortaya çıkarttığını fark etti. Yirmi üç yaşında görünüyor, diye düşündü ve sonra onun sıcak gülümsemesinin gözlerindeki endişeyi saklayamadığını gördü.

"Geoff, seni gördüğüme sevindim. İçeri gir ve rahatına bak. Benim, parti için Robin'i sokağın sonuna kadar götürmem gerekiyor."

"Neden benim götürmeme izin vermiyorsun?" diye önerdi Geoff. "Paltom hâlâ üzerimde."

"Sanırım bu iyi olur," dedi Kerry yavaşça, durumu gözden geçirerek, "ama onu içeri kadar bırakırsın, değil mi? Yani, onu girişte bırakma demek istiyorum."

"Anne," diye karşı çıktı Robin, "artık korkmuyorum. Gerçekten."

"Ama ben korkuyorum."

Neler oluyor, diye merak etti Geoff. "Kerry," dedi "bütün kızkardeşlerim benden küçük. Koleje gitmeye başladıkları zamana kadar, onları her yere ben getirip götürdüm. Ve gittikleri yerde güvenle içeri girdiklerini görmezsem içim rahat etmezdi. Robin, süpürgeni al. Bir süpürge var, öyle değil mi?" Sessiz caddede yürürken, Robin ona kendisini korkutan arabayı anlattı. "Annem

bir şey belli etmiyor ama korktuğunu biliyorum" dedi. "Benim için çok fazla endişeleniyor. Neredeyse bunu anneme söylediğim için pişman olacağım."

Geoff durdu ve ona baktı. "Robin, beni dinle. Bu tür bir şey olduğunda bunu annene söylememen çok daha kötüdür. Böyle bir hata yapmayacağına dair bana söz ver."

"Veriyorum. Zaten anneme de söz vermiştim." Boyayla büyütülmüş dudakları muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Zamanında kalkmak konusu hariç söz tutmakta çok iyiyimdir. Erken kalkmaktan nefret ediyorum."

"Ben de," dedi içtenlikle, Geoff.

Beş dakika sonra, mutfakta bir taburede oturup Kerry'nin salata yapmasını izleyen Geoff, konuya doğrudan girmeye karar verdi. "Robin bana, bu sabahki olaydan bahsetti" dedi. "Endişelenmek için sebep var mı?"

Kerry, taze kıvırcık salatayı derin bir kaba doğruyordu. "Dedektiflerimizden biri olan Joe Palumbo, bu öğleden sonra Robin'le konuştu ve kaygılanıyor. Birkaç adım ötede ani bir U dönüşü yapan bir arabanın herkesi korkutacağını ama Robin'in camın açılıp bir elin ona bir şey uzattığına emin olduğunu söylüyor... Joe, birinin onun fotoğrafını çekmiş olabileceğini düşünüyor."

Geoff, Kerry'nin sesindeki titremeyi fark etti.

"Ama neden?"

"Bilmiyorum. Frank Green, bunun henüz bitirdiğim davayla ilgisi olduğunu düşünüyor. Ama ben böyle olduğunu hiç sanmıyorum. Bir delinin Robin'i gördüğü ve onu bir saplantı yaptığı düşüncesi beni çok korkutuyor. Bu da başka bir olasılık."

Salatayı neredeyse parçalamaya başlamıştı. "Sorun

benim bu konuda ne yapabileceğim. Onu nasıl koruyacağım?"

"Bu endişeyi tek başına taşımak zor olmalı," dedi Geoff.

"Boşandığım için mi demek istiyorsun? Burada onunla ilgilenecek bir erkek olmadığı için mi? Yüzünü gördün. Bu, babasıyla birlikteyken oldu. Emniyet kemelerini takmamıştı ve Bob, hızla gidip ani duruşlar yapmaya bayılır. Bunun maçoça bir şey mi yoksa Bob Kinnell'in risk almayı sevmesinden doğan bir şey mi olduğunu bilmiyorum, ama bu durumda, Robin ve ben yalnız çok daha iyiyiz." Salatanın son parçasını kesti ve sonra özür dileyerek, "Üzgünüm, Geoff" dedi. "Sanırım bu evde makama yemek için yanlış bir gece seçtin. Bu gün pek de iyi bir arkadaş değilim. Ama konumuz bu değil. Önemli olan Dr. Smith ve Dolly Bowles'la yaptığım görüşmeler."

Yemek yerken, Kerry ona Dr. Smith'le olan konuşmasını anlattı. "Skip, Reardon'dan nefret ediyor." dedi. "Bu başka tür bir nefret."

Geoff'un suratındaki şaşkınlığı görünce ekledi. "Söylemek istediğim şey şu; kurbanların aileleriyle görüştüğümde, çoğu katili küçük görür ve onun cezalandırılmasını ister. Kızgınlık ve acı duyduklarını görebilirsin. Aileler sana genellikle öldürülen kızlarının bebeklik resimlerini gösterir, onun nasıl bir kız olduğunu ve sekizinci sınıfta kazandığı kurdelayı anlatırlar. Daha sonra, kendilerini tutamaz ve ağlarlar. Acıları çok büyüktür. İçlerinden biri -ki bu genellikle baba olur- sana, katille beş dakika yalnız kalmak veya şalteri indirenin kendisi olmak istediğini söyler. Ama Smith'te bunların hiçbiri yoktu. Onda sadece nefret gördüm."

"Bu sana ne ifade ediyor?" diye sordu Geoff.

"Ya Skip Reardon'un yalancı bir katil olduğunu ya da Smith'in, Skip Reardon'a olan kininin Suzanne'ın ölümüne neden olup olmadığını bulmamız gerektiğini. İkinci olasılığın bir parçası olarak, Smith'in Suzanne'la nasıl bir ilişkisi olduğunu bilmeliyiz. Unutma ki, kendi ifadesinde, onu henüz bir bebek olduğu zamandan neredeyse yirmini yaşına gelene kadar görmediğini söylemişti. Suzanne, bir gün ofisinde beliriyor ve kendini tanıtıyor. Ne kadar çekici bir kadın olduğunu fotoğraflarından görebilirsin."

Ayağa kalktı. "Ben makarnayı koyarken bunu bir düşün. Sonra da sana Dolly Bowles ve 'Poppa'nın arabası'ndan bahsetmek istiyorum."

Geoff, Kerry'nin Dolly Bowles'a yaptığı ziyareti anlatışını dinlerken midye soslu makarnanın ne kadar lezzetli olduğunu fark etmedi bile. "Dolly'nin bana söylediği şey." dedi Kerry, "hem bizim ofisin hem de sizinkilerin, küçük Michael'ın güvenilir bir tanık olabileceği ihtimali üzerinde hiç durmadıkları."

"Dolly Bowles'la Tim Farrell konuştu," dedi Geoff. "Beş yaşındaki özürlü bir çocuğun bir araba gördüğünü duyduğumu ama bunun üzerinde durmadığımı hatırlıyorum."

"Bu uzak bir ihtimal" dedi Kerry, "ama Joe Palumbo-sana Robin'le konuştuğunu söylediğim dedektif- bugün Reardon dosyasını da getirdi. Bu gece, ne gibi isimler çıkacağını görmek için onu inceleyeceğim. Özellikle de, Suzanne'ın görüştüğü erkeklerin isimlerini. O isimlerden birinin, on bir yıl önce siyah bir Mercedes kullanıp kullanmadığını Motorlu Araçlar Bölümü'nden öğrenmek zor olmasa gerek. Tabii, arabanın başkasına ait, hatta kiralık olma olasılıkları da var. Bu durumda bir yere varamayız."

Mutfak saatine baktı. "Geç oldu."

Geoff onun Robin'i almaktan bahsettiğini biliyordu. "Parti ne zaman bitiyor?"

"Dokuzda. Hafta içi parti verilmez, ama Cadılar Bayramı tam da çocuklar için bir gece, öyle değil mi? Espresso mu, normal kahve mi istersin? Bir kapuçino makinesi alacağım ama bir türlü fırsat bulamıyorum."

"Espresso iyi. Sen hazırlarken, ben de sana Skip Reardon ve Beth Taylor'dan bahsedeyim."

Beth'in Skip'le ilişkisini anlatmayı bitirince, Kerry yavaşça, "Tim Farrell'in Taylor'u neden bir tanık olarak kullanmaktan korktuğunu anlıyorum" dedi. "Ama eğer Skip Reardon, cinayetin olduğu zaman ona âşıklsa, bu Dr Smith'in ifadesinin inanılabilirliğini azaltabilirdi."

"Kesinlikle, Skip'in, Suzanne'ı başka bir erkek tarafından gönderilmiş gülleri düzeltirken gördüğünde vereceği tepki iki kelimeyle özetlenebilir: Sonunda kurtuldum."

Telefon çaldı ve Geoff saatine baktı. "Robin'in dokuzda alınacağını söylemiştin, değil mi? Sen telefonda-yken ben onu alırım."

"Teşekkürler." Kerry telefonu açtı. "Alo? Oh, Jonathan," dedi. "Ben de seni arayacaktım."

Geoff ayağa kalktı ve görüşürüz anlamında el salladı, antreye gitti ve dolaptan paltosunu aldı. Birlikte eve yürürken, Robin ona kostümünün birinci seçilmemesine rağmen partide çok iyi zaman geçirdiğini söyledi. "Cassie'nin kuzeni de oradaydı" dedi. "Bir iskelet kostümü giymişti, ama annesi üzerine plastik kemik dikmişti. Sannırım bu yüzden kazandı. Bu arada, beni aldığınız için teşekkür ederim, Bay Dorso."

"Bazen kazanır, bazen kaybedersin, Robin. Ve neden bana Geoff demiyorsun?"

Kerry kapıyı açtığında, Geoff yanlış giden bir şeylerin olduğunu anladı. Robin'in partiyi anlatması sırasında, onun gülümsemek için büyük efor harcadığı belli oluyordu.

Sonunda Kerry, "Tamam Robin," dedi. "Saat dokuzu geçti ve bana söz verdiğin gibi..."

"Biliyorum. Yatağa. Ayaklarımı da sürümeyeceğim." Robin Kerry'i öptü. "Seni seviyorum, anne. İyi geceler, Geoff." Merdivenlerden yukarı koştu.

Geoff, Kerry'nin dudaklarının titremeye başladığını fark etti. Kolunu tuttu, onu mutfığa götürdü ve kapıyı kapattı. "Sorun nedir?"

Kerry sesine sahip olmaya çalıştı. "Yarın valinin senatoya üç yargıç adayının ismini vermesi gerekiyordu. Benimki de onlarda biri olacaktı. Jonathan validen bunu ertelemesini istemiş. Benim yüzümden."

"Senatör Hoover sana bunu mu yaptı?" diye bağırdı Geoff. "Onun senin arkadaşın olduğunu sanıyordum." Birden Kerry'ye baktı. "Bir dakika. Bunun Frank Green ve Reardon davasıyla bir ilgisi var mı?"

Bunun doğru olduğunu anlamak için cevaba ihtiyacı yoktu. "Kerry, bu çok kötü. Üzgünüm. Ama 'ertelendi' dedin, 'geri çekildi' değil."

"Jonathan adaylığımı asla geri çekmez. Bunu biliyorum." Kerry'nin sesi düzeliyordu. "Ama benim için zor duruma düşmesini istemeyeceğimi de biliyorum. Jonathan'a bugün Dr.Smith ve Dolly Bowles'u gördüğümden bahsettim."

"Tepkisi ne oldu?"

"Etkilenmedi. Bu davayı tekrar açarak, hiç gerek yokken, Green'in kapasitesine ve inanırlılığına şüphe düşürdüğümü ve on yıl önce kapanmış bir davayla uğraşarak vergi ödeyenlerin parasını boşa harcadığımı için

eleştirileceğimi düşünüyor. Beş başvuruda da Reardon'un suçlu bulunduğuna dikkat çekti."

Aklını toplamak istercesine başını salladı. Sonra Geoff'a sırtını döndü. "Zamanını harcadığım için üzgünüm, Geoff, ama sanırım Jonathan haklı Katil hapiste. Oraya jüri tarafından konuldu ve mahkemeler de onun mahkûmiyetinin devam etmesine karar verdiler. Neden onların bilmediği bir şeyi bildiğimi düşünüyem ki?"

Kerry tekrar ona döndü ve suratına baktı. "Katil hapiste ve ben de bu davayı bırakmak zorunda kalacağım," dedi, mümkün olduğunca kararlı görünmeye çalışarak.

Geoff'un suratı gizlemeye çalıştığı kızgınlık ve hayal kırıklığı ile sertleşti. "Pekâlâ. İyi geceler, Sayın Yargıç," dedi. "Makarna için teşekkürler."

Perşembe, 1 Kasım

45

FBI'nın Quantico'daki merkezinin laboratuvarında, dört ajan, hafta sonunda Hamilton'ların evine giren hırsızın, bilgisayar ekranındaki profilini seyreliyordu.

Hırsız, bir bibloya daha iyi bakabilmek için, kar maskesini sıvamıştı. İlk başta, gizli kameradaki görüntü çok bulanıktı, ama bazı elektronik düzeltmelerden sonra, yüzün birkaç detayı görünebilmişti. Pek de bir şey fark etmedi diye düşündü yetkili ajan Si Morgan. Hâlâ, burnundan ve dudaklarının ana hatlarından başka bir şey görünmüyordu. Yine de, bütün sahip oldukları buydu ve birine bir şeyler hatırlatabilirdi.

"Bundan birkaç yüz kopya çıkar ve Hamilton davasıyla benzerlik gösteren soygunların yapıldığı bütün

ailelere gönder. Fazla bir şey değil ama hiç değilse şimdi o herifi yakalamak için bir şansımız var."

Morgan'ın surat ifadesi değişti. "Ve umuyorum ki, onu yakaladığımız zaman alacağımız parmak izi, Kongre üyesi Peale'nin annesinin, hafta sonu evden gitmek için yaptığı planları iptal etmesi yüzünden hayatını kaybetmesine neden olan gece bulduğumuz parmak iziyle birbirine uyar."

46

Wayne Stevens, Oakland, California'daki İspanyol tarzı rahat evini oturma odasında gazetesini okurken henüz sabahın erken saatleri idi. İki yıl önce, başarılı sigortacılık mesleğinden emekliye ayrılmıştı ve halinden oldukça memnundu. Uyurken bile yüzünde bir gülümseme oluyordu. Yaptığı düzenli egzersizler sayesinde vücudu hâlâ formdaydı. İki evli kızı ve aileleri, yarım saatlik bir mesafede yaşıyorlardı. Üçüncü karısı Cathrine'le sekiz yıldır evliydi ve bu süre içinde ilk iki evliliğinde ne kadar çok şeyden mahrum kaldığını anlamıştı.

İşte bu yüzden, telefondaki kişinin tatsız hatıraları canlandıracağı hiç aklına gelmemişti. Arayanın, keskin bir Güney aksanı vardı. "Bay Stevens, ben New Jersey Bergen Eyalet Savcılığı ofisinden dedektif Joe Palumbo. Üvey kızınızın adı Suzanne Reardon'du, öyle değil mi?"

"Suzanne Reardon mu? Bu isimde kimseyi tanımıyorum. Bir dakika," dedi. "Susie'den bahsetmiyorsunuz değil mi?"

"Suzanne'a böyle mi hitap ederdiniz?"

"Susie diye çağırdığımız bir üvey kızım vardı, ama

adı Suzanne değil, Sue Ellen'dı." Sonra dedektifin geçmiş zaman kullandığını fark etti. "Ona bir şey mi oldu?"

Üç bin mil ötede olan Joe Palumbo telefonu sıkıca kavradı. "Suzanne'ın veya sizin dediğiniz gibi Susie'nin on yıl önce öldürüldüğünü bilmiyor musunuz?" Telefonun kaydetme düğmesine bastı.

"Aman Tanrım." Wayne Stevens'ın sesi bir fısıltıya dönüştü. "Hayır, Tabii ki bilmiyordum. Ona her Noel'de babası olan Dr. Smith aracılığıyla kart gönderirim, aına ondan yıllardır bir tek haber bile alamadım."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"On sekiz yıl önce, annesi olan ikinci karım Jean'ın ölümünden kısa bir süre sonra. Susie, her zaman sorunlu, mutsuz ve açıkçası zor bir kızıdı. Annesi ve ben evlendiğimizde ben dulдум. İki genç kızım vardı ve Susie'ye de babalık yaptım. Jean ve ben üçünü birlikte büyüttük. Ve sonra, Jean öldüğünde, Susie'ye sigortadan para kaldı ve New York'a taşınacağını söyledi. O zaman on dokuz yaşındaydı. Birkaç ay sonra, ondan, burada her zaman mutsuz olduğunu ve hiçbirimizle görüşmek istemediğini yazan çirkin bir not aldık. Gerçek babası ile yaşayacağını söylüyordu. Hemen Dr. Smith'e telefon ettim ama o, çok kabaydı. Bana, kızını yetiştirmeme izin vermesinin çok büyük bir hata olduğunu söyledi."

"Suzanne'la, yani Susie ile hiç konuşmadınız, öyle mi?" diye sordu Joe.

"Asla. Bunu kabullenmekten başka yapabileceğim bir şey yokmuş gibi görünüyordu. Bir süre sonra döner diye ümit ediyordum. Ona ne oldu?"

"On yıl önce, kocası, onu kıskançlıktan öldürmek yüzünden mahkum oldu."

Hatıralar Wayne Stevens'ın gözünün önüne geldi. Kendini beğenmeyen, tombul ve asık suratlı bir genç kız olan Susie, golf ve tenis oynamaya başlamış, ama iki spordaki başarısından da zevk almamıştı. Susie, asla kendisi için olmayan telefonlar çaldığında, veya kızkardeşlerinin sevgilileri onları almaya geldiğinde onlara pis pis bakar ve kapıları çarparak üst kata koşardı. "Başka bir adamla olduğu için mi kıskandı?" diye sordu yavaşça.

"Evet." Joe Palumbo, adamın sesindeki hayreti fark etti ve Kerry'nin, Suzanne'ın geçmişini araştırmasını istemesine hak verdi. "Bay Stevens, acaba üvey kızınızın nasıl görüldüğünü tarif edebilir misiniz?"

"Sue..." Stevens tereddüt etti. "O güzel bir kız değildi," dedi sessizce.

"Bana gönderebileceğiniz bir fotoğrafı var mı?" diye sordu Palumbo. "Doğu'ya gelmesine en yakın zamanlardan bahsediyorum."

"Tabii. Ama eğer bu on yıl önce olduysa, niye şimdi tekrar inceliyorsunuz?"

"Çünkü savcı asistanlarımızdan biri, bu davada mahkemeye çıkandan daha çok şey olduğunu düşünüyor."

Ve Tanrım, Kerry'nin hisleri doğrudu! diye düşündü Joe. Wayne Stevens'dan Susie'nin fotoğrafını bugün postaya vereceğine dair söz alıp telefonu kapattı.

47

Çarşamba sabahı, Kerry ofise geldiğinde, sekreteri Frank Green'in kendisini ofisinde görmek istediğini söyledi.

Frank hiç vakit kaybetmedi. "Ne oldu, Kerry? Valinin yargıç adaylarını açıklamayı ertelediğini öğrendim. Bunun senin adaylığının dahil edilip edilmemesiyle bir alakası var mı? Yanlış giden bir şey mi oldu? Senin için yapabileceğim bir şey var mı?"

Evet, aslında var, Frank, diye düşündü Kerry. Sonunda pislige batacak olsan bile, adaletin yerine getirilmesi için her türlü soruşturmaya izin vereceğini valiye söyleyebilirsin. Bana destek verebilirsin, Frank.

Ama bunlar yerine, "Oh, eminim ki yakında her şey düzelir," dedi.

"Senator Hoover'la aranınız bozuk değil, değil mi?"

"O benim en yakın arkadaşlarımdan biridir."

Tam odadan çıkacakken savcı "Kerry," dedi, "bu işlerin olmasını beklerken ayazda kalmak can sıkar. Hey, benim de yaklaşan bir adaylığım var. Doğru, değil mi? Bir şey çıkmaması için dua ederken kâbuslar görüyorum."

Kerry başını salladı ve dışarı çıktı.

Ofisine geri döndüğünde, umutsuzca, aklını mahkeme programında tutmaya çalıştı. Büyük jüri, benzin istasyonu soygunu için bir şüpheliyi suçlu bulmuştu. Suç, cinayete teşebbüs ve silahlı soygun olarak belirtilmişti. Kurban vurulmuştu ve hâlâ yoğun bakımdaydı. Eğer kurtulamazsa, suç, cinayet olacaktı.

Dün, başvuru mahkemesi, cinayetten mahkûm olmuş bir kadını masum bulmuştu. Bu da, medyanın ilgisini çeken bir dava idi, ama üst mahkemenin savunmayı yetersiz bulması, savcıyı kötü yönde etkilemiyordu.

Yemin ederken İncil'i Robin'in taşımasına karar vermişlerdi. Jonathan ve Grace, birkaç tane günlük ve bir de törenler için olan yargıç cübbelerini almakta ısrar etmişlerdi. Margaret, en iyi arkadaşı olduğunu hatırlaya-

rak, Kerry'nin o gün giyeceği cübbeyi taşımasına ve giydirmesine izin verilmesi gerektiğini söyleyip duruyordu. "Ben Kerry McGrath, yemin ederim ki..."

Jonathan'ın sesi kulaklarında çınlarken, gözlerinden yaşlar süzöldü. Kerry, beş mahkeme Reardon'u suçlu buldu. Senin neyin var? Evet, o haklıydı. Bu öğlen onu arayacak ve davayı bıraktığını söyleyecekti.

Birinin kapıyı çaldığını fark etti. Ellerinin tersi ile gözlerini kuruladı. "Girin."

Gelen Joe Palumbo idi. "Çok zeki bir bayansın, Kerry."

"Pek emin değilim. Ne oldu?"

"Dr. Smith'in kızını ameliyat edip etmediğini merak ettiğini söylemiştin."

"Bunu reddetti, Joe. Sana söylemiştım."

"Söylediğini biliyorum ama bana Suzanne'in geçmişini araştırmamı da söylemiştin. İşte şunu dinle."

Joe, kaset çaları masanın üstüne koydu. "Bu, Suzanne Reardon'un üvey babası olan Wayne Stevens ile yaptığım görüşmenin çoğu." Düğmeye bastı.

Kerry dinlerken, içini kaplayan yeni bir şaşkınlık dalgası ve karışık duygular hissetti. Smith bir yalancı diye düşündü, kızını ameliyat edip etmediğini sordugunda kapıldığı öfkeyi hatırlayarak. O bir yalancı ve çok da iyi bir aktör.

Kaydedilmiş konuşma bitince, Palumbo bir beklentiyle gülümsedi. "Sırada ne var, Kerry?"

"Bilmiyorum," dedi Kerry yavaşça.

"Bilmiyor musun? Smith yalan söylüyor."

"Henüz bunu bilmiyoruz. Çok heyecanlanmadan önce Stevens'in yollayacağı fotoğrafları bekleyelim. Birçok genç iyi bir saç kesimi ve güzellik salonunda geğirdiği birkaç saatten sonra aniden güzelleşir."

Palumbo, duyduklarına inanamayarak ona baktı. "Haklısın. Ve domuzların da kanatları vardır."

48

Deidre Reardon, Pazar ve Salı günleri yaptıkları telefon konuşmalarında oğlunun sesindeki umutsuzluğu duymuş ve bu yüzden bir otobüs, bir tren ve bir başka otobüs daha süren yolculuğu yaparak, Çarşamba günü oğlunu görmeye Trenton Hapishanesi'ne gelmişti.

Oğlundaki kızıl saçlar, sıcak mavi gözler ve Kelt cildine sahip olan Deidre Reardon, bugün, yakında yetmiş olacak olan yaşının her anını gösteriyordu. Sağlam vücudu çok narin görünüyordu ve adımları da kuvvetini kaybetmişti. Sağlığı, onu, A&S'deki satıcılık görevini bırakmaya zorlamıştı ve şimdi, sosyal güvenlik çekine, kilisede bazı yazı işleri yaparak katkıda bulunuyordu.

Skip'in başarılı olduğu ve ona çok cömert davrandığı günlerde biriktirdiği para çoktan bitmişti ve bu paranın çoğu da başarısız mahkeme başvurularına harcanmıştı.

Hapishaneye öğleden sonra vardı. Hafta içi olduğu için sadece aralarında bir cam ve telefonla görüşebildiler. Skip getirildiği ve onun yüzündeki bakışı gördüğü an, Deidre korktuğu şeyin başına geldiğini anlamıştı. Skip umut etmeyi bırakmıştı.

Genellikle umutsuz olduğu zamanlar, uzakta olan ve yakında döneceği için konulardan kopmak istemeyen birinin hoşlanacağı gibi, komşuları ve kilise hakkında dedikodular anlatarak, onun düşüncelerini dağıtma-ya çalışırdı.

Bugün, bu tür konuşmaların bir faydası olmayacağı-nı biliyordu. "Skip, ne oldu?" diye sordu.

"Anne, dün gece Geoff aradı. Beni görmeye gelen şu savcı yardımcısı devam etmeyecekmiş. Ellerini benden çekmiş. Geoff'a dürüst olup bana saplanmaması gerektiğini söyledim."

"Kadının adı neydi, Skip?" diye sordu Deidre, sanki çok sıradan bir şey soruyormuş gibi yaparak. Oğlunu, kendisine nasihat etmesini önleyecek kadar iyi tanıyor-du.

"McGrath. Kerry McGrath. Aslında yakında yargıç olacak. Bende bu şans varken, onu başvuru mahkemesine verirler. Geoff başvuru için bir neden bulursa, orada geri çevirebilir."

"Yargıçların başvuru mahkemelerine atanması uzun zaman almıyor mu?" diye sordu Deidre.

"Ne fark eder? Zamandan bol neyimiz var ki, anne." Sonra, Skip, Beth'in bugünkü telefonunu kabul etmediğini söyledi. "Anne, Beth hayatına devam etmeli. Eğer bütün hayatını benim için endişelenmeye bağlarsa, bunu başaramaz."

"Skip, Beth seni seviyor."

"Bir başkasını da sevebilir. Ben sevdim, öyle değil mi?"

"Oh, Skip." Deidre Reardon, kolundaki uyuşukluk ve göğsündeki ağrıdan sonra gelen nefes darlığını hissetti. Doktor ona gelecek hafta olacağı anjiyo bir işe yaramazsa, bir baypas ameliyatı daha geçirmek zorunda kalacağını söylemişti. Skip'e bundan bahsetmemişti. Şimdi de söylemeyecekti.

Deidre, oğlunun gözlerindeki acıyı görünce, gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. O, her zaman çok iyi bir çocuk olmuştu. Büyürken hiçbir sorun çıkarmamıştı. Bir

bebekken bile, uykusu geldiğinde huysuzlaşmazdı. Onun hakkında en sevdiği hikâye, evlerinin oturma odasından yatak odasına kadar sendeleyerek gitmesi ve karyolasından battaniyesini çekip, kendini battaniyeyle sarıp karyolasının altında kıvrılarak uyuması idi.

Onu oturma odasında bırakarak akşam yemeğini hazırlamaya başlamıştı ve onu bulamayınca küçük evde arayıp adını seslenmiş ve bir şekilde dışarı çıkıp kaybolmuş olabileceğini düşünerek deliye dönmüştü. Deidre aynı şeyi şimdi de hissediyordu. Skip, farklı bir şekilde olsa da kayboluyordu. Birden elini uzattı ve cama dokundu. O, oğlu olan, iyi temiz adama sarılmak istedi. Aynı yıllar önce, herhangi bir şey onu üzdüğünde yaptığı gibi, ona üzülmemesini, her şeyin düzeleceğini söylemek istedi. Artık ne söylemesi gerektiğini biliyordu.

"Skip, senin böyle konuştuğunu duymak istemiyorum. Beth'in seni artık sevmemesine karar veremezsin, çünkü seviyor. Ve Kerry McGrath denen o kadını göreceğim. Seni görmek için buraya gelmesinin bir nedeni olmalı. Savcı yardımcılar, durup dururken mahkûmlarla ilgilenmeye başlamazlar. Seninle neden ilgilendiğini ve sana sırtını neden döndüğünü bulacağım. Ama senin de bana yardım etmen gerekiyor. Böyle konuşarak beni durdurmaya kalkma."

Ziyaret süreleri çok çabuk bitti. Deidre, nöbetçi Skip'i götürene kadar ağlamamayı başardı. Gözlerini kuruladı. Ağzı tek bir çizgi haline geldi. Ayağa kalktı, göğsündeki ağrının geçmesini bekledi ve hızla dışarı çıktı.

İş yerinin bulunduğu 68. Cadde ve Madison Avenue'dan 61. ve 3. Cadde'de bulunan apartmanına gitmek için on blokluk yolu yürüyen Barbara Tompkins kasımın geldiğini hissetti. Daha kalın bir palto giymeliydim, diye düşündü. Ama bu kadar iyi hissediyorken, birkaç blokluk rahatsızlığın ne önemi vardı ki?

Dr. Smith'in onda yarattığı mucizeden dolayı mutlu olmadığı bir gün bile yoktu. İki yıldan kısa bir süre önce, Albany'de bir halkla ilişkiler şirketinde, çok az paraya, küçük kozmetik müşterileriyle çalıştığı zamanlar, şimdi çok uzak geliyordu.

Nancy Pierce, hoşlandığı birkaç müşteriden biriydi. Nancy her zaman, çok güzel modellerle çalıştığı için aşağılık kompleksine kapıldığı hakkında şakalar yapardı. Sonra uzun bir tatile çıktı ve geriye yepyeni bir insan olarak döndü. Açıkça, hatta gurur duyarak, estetik ameliyat yaptırdığını söylüyordu. "Dinle," demişti. "Kızkardeşimin Bayan Amerika kadar güzel bir suratı var, ama kiloluydu. İçinde, dışarıya çıkmaya çalışan incecik bir kız olduğunu söylüyordu. Ben de her zaman kendime, içimde dışarıya çıkmaya çalışan güzel bir kız olduğunu söylerdim. Kızkardeşim, Golden Door zayıflama merkezine gitti. Ben de Dr. Smith'e."

Ona, onun rahat ve güvenli haline bakınca Barbara kendine söz vermişti. "Eğer param olursa ben de o doktora gideceğim." Ve sonra, seksen yedi yaşındaki sevgili Betty Teyze ölmüş ve Barbara'ya 35.000 dolar ve bu parayla eğlenmesini bildiren bir talimat bırakmıştı.

Barbara, Dr. Smith'i ilk ziyaret edişini hatırladı. Kendisi, muayene odasındaki masanın kenarında otururken, o içeri girmişti. "Ne istiyorsun?" diye neredeyse bağırmıştı.

"Beni güzel yapıp yapamayacağınızı merak ediyorum," diye sormuştu Barbara çekinerek. Sonra cesaretini toplamış ve "Çok güzel," diye eklemişti.

Doktor, bir tek kelime bile etmeden önünde durmuş, yüzüne bir spot çevirerek çenesini tutmuş, parmaklarını, yüz hatlarında, elmacık kemiklerinde ve alnında gezdirerek, kendisini dakikalarca incelemişti.

Sonra bir adım gerilemişti. "Niye?"

Barbara ona kabuğundan çıkmaya çalışan kadından bahsetmişti. Bunun önemsenmemesi gerektiğini bildiğini söylemiş ve dayanamayarak, "Ama önemsiyorum," diye bağırmıştı.

Doktor içtenlikle gülümsemişti. "Eğer önemseseydin, seninle uğraşmazdım," demişti.

Ameliyat çok kapsamlıydı. Ameliyatlar sonunda, bir çenesi ve küçük kulakları oldu. Gözlerinin altındaki mor halkalar ve üstündeki ağır kapaklar gitti ve bu sayede büyük ve parlak gözlere sahip oldu. Dudakları, ameliyattan sonra dolgun ve baştan çıkarıcı olmuşlardı. Yanaklarındaki sivilce izleri gitmiş, burnu daraltılmış ve kaşları kaldırılmıştı. Vücudu bile düzeltilmişti.

Doktor, asitle soyup kremli bir renk verdiği tenine çok yakışacağını söyleyerek, açık renk saçlarını koyu kahveye boyatması için onu bir kuaföre göndermişti. Başka bir uzman da makyaj yapmanın inceliklerini öğretmişti.

Sonunda, doktor ona parasının geri kalanını kıyafetlere ayırmasını söylemiş ve onu 7. Cadde'deki desi-

natörlerin atölyelerine göndermişti. Barbara, onların da yardımıyla ilk sofistike gardrobuna sahip olmuştu.

Dr. Smith, New York City'ye taşınması için onu cesaretlendirmiş, nereden bir daire bulacağını söylemiş ve bulduğu daireyi gelip incelemişti. Her üç ayda bir kontrole gelmesi konusunda da ısrar etmişti.

Manhattan'a taşınıp, Price Vellone'da işe başladığından bu yana geçen bir yıl çok yorucu olmuştu. Yorucu ama heyecanlı. Barbara harika vakit geçiriyordu.

Evine yürürken, endişeyle omuzunun üstünden baktı. Dün gece, The Mark Otelindeki bazı müşterilerle yemek yiyordu. Oradan ayrılırken, Dr. Smith'in kenarında bir masada tek başına oturduğunu fark etmişti.

Geçen hafta, onu Plaza'daki Oak Room'da da görmüştü.

O zaman önemsememişti ama, geçen ay Four Seasons'da müşterileriyle buluştuğu gece, taksiye binerken, caddenin karşısındaki bir arabanın onu izlediğini fark etmişti.

Kapıcı onu selamlayıp kapıyı açtığında Barbara rahatladığını hissetti. Ve bir kez daha arkasına baktı. Siyah bir Mercedes, trafiğin tam ortasında, apartmanın karşısında duruyordu. Caddenin karşısına bakmakta olan sürücünün kim olduğuna şüphe yoktu.

Dr. Smith.

"Bir sorun mu var, Bayan Tompkins?" diye sordu kapıcı. "Pek iyi görünmüyorsunuz."

"Hayır. Teşekkürler. Ben iyiyim." Barbara hızla antreye doğru yürüdü. Asansörün gelmesini beklerken, beni takip ediyor, diye düşündü. Ama ben ne yapabilirim?

Kerry, Robin'in en sevdiği şeyleri, -tavuk, fırında patates, bezelye, salata ve bisküvi- hazırlamış olmasına rağmen, yemek boyunca neredeyse hiç konuşmadılar.

Eve gelip, bakıcı Alison, "Sanırım Robin üzgün," dediğinden beri Kerry bir fırsat kolluyordu.

O, yemeği hazırlarken, Robin masada oturup ödevlerini yapmıştı. Kerry onunla konuşmak için ondan bir işaret gelmesini beklemişti, ama Robin ödevleriyle fazlasıyla meşguldü.

Yine de Kerry, akşam yemeği için masayı kurmadan önce, "Bitirdiğinden emin misin, Rob?" diye sormayı ihmal etmedi.

Yemeğini yemeye başladıktan sonra, Robin gözle görülür bir şekilde rahatladı. Kerry sonunda sessizliği bozarak, "Bugün öğle yemeğini bitirdin mi?" diye sordu. "Aç görünüyorsun."

"Tabii, anne. Çoğunu bitirdim."

"Görüyorum."

Kerry, bana çok benziyor, diye düşündü bir sorunu olsa da, bunu kendi çözmeye çalışıyor. O, özel biri.

Robin birden, "Geofftan hoşlanıyorum," dedi. "O harika."

Geoff... Kerry gözlerini tabağına dikti ve tavuğunu kesmekle ilgilendi. Onun bir gece önce giderken yaptığı alaycı aşağılayıcı yorumunu düşünmek istemiyordu. *İyi geceler, Sayın Yargıç.*

"Hı-hı," diye cevapladı, Geoff'un hayatlarında önemli bir yeri olmadığını ifade edebildiğini umarak.

"Tekrar ne zaman gelecek?" diye sordu Robin.

Artık baştan savma cevap verme sırası Kerry'de idi. "Oh, bilmiyorum. Sadece üzerinde çalıştığı bir dava için gelmişti."

Robin üzölmüştü. "Sanırım bundan babama bahsetmemeliydim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey, o, yargıç olunca etrafının yargıçlarla çevrili olacağını ve sonunda onlardan biriyle evleneceğini söyledi. Aslında ona senden bahsetmek gibi bir niyetim yoktu, ama bir gece önce iş için gelen bir avukattan hoşlandığımı söyledim ve babam da onun kim olduğunu sordu."

"Ve sen de onun Geoff Dorso olduğunu söyledin. Bunda yanlış bir şey yok ki."

"Bilmiyorum. Babam bana sinirlenmiş gibiydi. Hanka zaman geçiriyorduk ama o birden sessizleşti ve bana yemeğimi bitirmemi söyledi. Eve gitme zamanıymış."

"Rob, baban kiminle çalıştığımıla ilgilenmiyor ve Geoff Dorso'nun onunla veya müvekkillerinden biriyle kesinlikle bir alakası yok. Baban şu an çok zor bir dava ile ilgileniyor. Belki de sen onun aklını bundan bir süre uzak tuttun ve yemeğiniz biterken de, davasını tekrar düşünmeye başladı."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Robin bunu sorarken yüzü umutla dolmuş ve gözleri parlamıştı.

"Gerçekten böyle düşünüyorum," dedi Kerry. "Bir dava üzerindeyken, kafamın ne kadar karışık olduğunu bilirsin."

Robin gülmeye başladı. "Oh, Tanrım. Evet, bilirim."

Saat dokuzda, Kerry, yatakta kitap okuyan Robin'in yanına gitti. "Işıklar kapanıyor," dedi, üstünü örterken.

"Tamam." Robin isteksizce çarşafının altında kıvrıl-

dı. "Anne," dedi, "düşünüyorum da, Geoff'un buraya sadece iş için gelmesi onu tekrar çağırmamıza engel değil, değil mi? Senden hoşlanıyor. Buna eminim."

"Oh, Rob, o insanları seven biri, ama özellikle benimle ilgilenmediğinden eminim."

"Cassie ve Courtney, onu, beni alırken gördüle. Onun çok hoş olduğunu düşünüyorlar."

Ben de öyle düşünüyorum, diye içinden geçirdi Kerry ve ışığı kapattı.

Hesaplarını düzenlemeyi planlayarak alt kata indi. Ama çalışma masasının başına gelince, gözü, Joe Palumbo'nun ona bir gün önce verdiği Reardon dosyasına takıldı. Başını salladı. Unut bunu, dedi kendi kendine. Bundan uzak dur.

Ama sadece bir göz atmaktan zarar gelmez, diye düşündü. En sevdiği koltuğa oturdu, dosyayı önüne koydu ve üstteki bölümü eline aldı.

Kayıtlarda gece yarısını yirmi dakika geçte telefon edildiği yazıyordu. Skip Reardon santrali aramış ve ona Alpine polisini bağlaması için bağırmıştı. "Karın öldü, karın öldü," diye tekrarlamıştı defalarca. Polis, onu karısının yanında diz çökmüş ağlarken bulduğunu bildirmişti. Skip, polise, eve gelir gelmez karısının ölmüş olduğunu anladığını ve ona dokunmadığını söylemişti. "Sevgili" güllerinin durduğu vazo devrilmişti. Güller cedin etrafına saçılmıştı.

Bir sonraki sabah, Skip Reardon annesi ile birlikteyken, elmas bir iğnenin kaybolduğunu iddia etmişti. Onu özellikle hatırladığını çünkü, iğnenin kendisinin değil, bir başka erkeğin verdiğiine emin olduğu parçalardan biri olduğunu söylemişti. Ayrıca, o sabah yatak odasında duran ve içinde Suzanne'ın fotoğrafı olan bir çerçevenin de kaybolduğuna yemin etmişti.

Saat on bir olduğuunda, Kerry, Dolly Bowles'un ifadesine gelmişti. İfade, kendisine anlattığı hikâye ile tıpa tıp aynıydı.

Araştırma sırasında Jason Arnott adlı birinin sorgulandığını okuyan Kerry'nin gözleri kısıldı. Skip Reardon ondan bahsetmişti. Arnott, ifadesinde, kendini kadınları Sotheby's ve Christie's gibi yerlerdeki müzayedelere götürerek onlara neler almaları gerektiğini söyleyen ve bunu için komisyon alan bir antika uzmanı olarak tanıtmıştı.

Eğlenmeyi sevdiğini ve Suzanne'ın sık sık onun partilerine ve yemeklerine, bazen Skip'le ama çoğu zaman yalnız geldiğini söylemişti.

Dedektif, ortak dostlarını kontrol ettiğini ve Suzanne'la Arnott arasında romantik bir ilişki olmadığını not düşmüştü. Hatta, bir arkadaşı, Suzanne'ın herkesle flört ettiğini ve Arnott'la "Cinsiyetsiz Jason" diyerek dalga geçtiğini söylemişti.

Yeni bir şey yok, diye düşündü Kerry dosyanın yarısını bitirdiğinde. Araştırma mükemmeldi. Açık pencereden, bir belediye görevlisi, Skip'in kahvaltıda Suzanne'a bağırdığını duymuştu. "Tanrın, adam öfkeden kudurmuştu," diye yorum yapmıştı.

Üzgünüm, Geoff, diye düşündü dosyayı kapatırken. Gözleri yanıyordu. Geri kalanını yarın inceler ve geri verirdi. Bir sonraki rapora baktı. Bu, Skip ve Suzanne'ın üye olduğu Palisades Country Klübü'nde çalışan bir taşıyıcının ifadesi idi. Gözüne bir isim çarptı ve uykusunu unutarak diğer kâğıtları da eline aldı.

Taşıyıcının adı Michael Vitti'ydi ve Suzanne Reardon hakkında tam bir bilgi deposuydu.

"Herkes ona taşıyıcı olmayı severdi. O çok iyiydi. Taşıyıcılarla şakalaşır ve büyük bahşişler verirdi. Birçok

adamla oynaşırdı. İyiydi, yani gerçekten iyiydi. Bir çok kadın ona kızardı çünkü kocaları onu beğenirdi."

Vitti'ye Suzanne'ın herhangi bir erkekle ilişkisi olup olmadığı sorulmuştu. "Oh, bilmiyorum," demişti. "Onu kimseyle yalnız görmedim. İkili golf oynayan gruplar, hep birlikte dönerlerdi, anlıyor musunuz?" Ama sonra, baskı yapılnca, Suzanne ve Jimmy Weeks arasında bir şeyler olabileceğini söylemişti. Kerry'yi oturduğu yerden ayağa fırlatan Jimmy Weeks'in adı olmuştu. Dedektifin notlarına göre, Vitti'nin söylediği ciddiye alınmamıştı çünkü Weeks'in kadınlara düşkün olduğu bilinmesine rağmen, Suzanne hakkında sorgulanınca, onu klübün dışında kesinlikle görmediğini iddia etmiş ve o süre içinde bir başka kadınla çok ciddi bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Ayrıca, cinayet gecesi orada olmadığına dair sağlam kanıtları vardı.

Kerry, taşıyıcı ile yapılan konuşmanın sonunu okudu. Vitti, Bay Weeks'in hemen hemen bütün kadınlara aynı şekilde davrandığını ve onları genellikle Tatlım, Hayatım ve Şekerim gibi isimlerle çağırdığını söylemişti.

Ona, Weeks'in Suzanne için kullandığı özel bir isim olup olmadığı sorulmuştu.

Cevap şu idi: "Şey, birkaç kere ona 'Sevgilim' dediğini duydum."

Kerry kâğıtları kucağına bıraktı. Jimmy Weeks, Bob'ın müvekkili. Bu yüzden mi Robin, Geoff Dorso'nun kendisini iş için görmeye geldiğini söylediğinde aniden değişmişti?

Geoff Dorso'nun Skip Reardon'un avukatı olduğu ve on yıldır yeni bir mahkeme olması için çalıştığı herkes tarafından biliniyordu.

Bob, Jimmy Weeks'in avukatı olarak, yeni bir dava-

nın müvekkilinin başına açabileceği bir şeyden mi korkuyordu?

Birkaç kere ona 'Sevgilim' dediğini duydum. Bu sözler, Kerry'nin beyinde yankılandı.

Kafası karışmış bir halde, dosyayı kapattı ve uyunmak için üst kata çıktı. Taşıyıcı, davada tanık olarak çağırılmamıştı. Jimmy Weeks de öyle. Savunma taşıyıcı ile hiç konuşmuş muydu? Eğer konuşmadıysa, bunu yapmalıydılar, diye düşündü Kerry. Jason Arnott'la Suzanne'ın onun partilerinde herhangi bir erkekle ilgilenip ilgilenmediği sorulmuş muydu?

Suzanne'ın üvey babasından gelecek olan fotoğrafları bekleyeceğim, dedi Kerry kendi kendine. Herhalde bir şey çıkmaz, en azından bugün Joe'ya söylediğimden fazla bir şey. Belki de Suzanne New York'a geldiğinde sadece tipini değiştirmişti. Annesinin sigorta poliçesinden kalan parası vardı. Ve Dr. Smith, sonuçta, Suzanne'ı herhangi bir şekilde ameliyat ettiğini reddetmişti.

Bekle ve gör, dedi kendi kendine. İyi tavsiye. Çünkü bu şu an yapabileceği tek şeydi.

Perşembe, 2 Kasım

51

Perşembe sabahı, Kate Carpenter saat dokuzu çeyrek geçe ofise vardı. Bugün yapılacak bir ameliyat yoktu ve ilk hasta da saat ondan önce gelmeyecekti. Bu yüzden Dr. Smith henüz gelmemişti.

Masasında oturan resepsiyonistin yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Kate, Barbara Tompkins, senin onu

aramanı istiyor ve Dr. Smith'e bu telefonda bahsetmemeni de özellikle rica etti. Çok önemli olduğunu söyledi."

"Ameliyattan doğan bir sorunu yok, değil mi?" diye sordu Kate. "Bir yıl oldu."

"Bunun hakkında bir şey söylemedi. Ona kısa bir süre sonra geleceğini söyledim. Evde onu aramanı bekliyor."

Kate, paltosunu bile çıkartmadan muhasebecinin kullandığı kibrit kutusu kadar olan ofise girdi, kapıyı kapattı ve Tompkins'in numarasını çevirdi.

Barbara'nın Dr. Smith'in devamlı kendisini takip ettiğini anlatışını korkuyla dinledi. "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Barbara. "Ona minnettarım. Bunu biliyorsunuz, Bayan Carpenter. Ama korkmaya başlıyorum."

"Size hiç yaklaştı mı?"

"Hayır."

"O zaman, bana düşünmem ve birkaç kişiyle konuşmam için zaman verin. Size bu konudan kimseye bahsetmemeniz için yalvarıyorum. Dr. Smith'in harika bir ünü var. Ve bunu mahvetmek korkunç olurdu."

"Bana yaptıklarından dolayı Dr. Smith'e olan borcumu asla ödeyemem," dedi Barbara Tompkins sessizce. "Ama lütfen bana mümkün olduğunca çabuk haber verin."

52

Saat 11.00'de, Grace Hoover, Kerry'yi aradı ve Robin'le onu Pazar akşamı için yemeğe davet etti. "Siz ikinizi son zamanlarda yeterince göremedik," dedi Grace.

"Umarım gelebilirsiniz. Celia çok güzel şeyler hazırlayacak. Söz veriyorum."

Celia, hafta içi çalışandan çok daha iyi bir aşçıydı. Robin'in geleceğini bildiği zamanlar, Celia onun eve götürmesi için kakaolu kek ve çikolatalı bisküviler yapardı.

"Tabii ki geleceğiz," dedi Kerry içtenlikle. Pazar, aileler için çok güzel bir gün, diye düşündü telefonu kaparken. Pazar günleri Robin'le müzeye, sinemaya veya daha çok bir Broadway şovuna gitmek gibi özel şeyler yapmaya çalışırdı.

Keşke babam yaşasaydı, diye düşündü. O ve anem yakında yaşıyor olurlardı. Ve keşke Bob Kinellen, olduğunu sandığım erkek olsaydı.

Bu düşünceleri aklından çıkarmak için başını salladı. Robin ve ben, Jonathan ve Grace'e sahip olduğumuz için çok şanslıyız diye hatırlattı kendine. Onlar her zaman bizim yanımızda olacaklar. Sekreteri Janet içeri girdi ve kapıyı kapattı. "Kerry, Bayan Deidre Reardon adında birine randevu verip bana söylemeyi unuttun mu?"

"Deidre Reardon mu? Hayır, randevu vermedim."

"Bekleme odasında oturuyor ve sen onu görene kadar da orada oturacağını söylüyor. Güvenliği aramamı ister misin?"

Tanrım, diye düşündü Kerry. Skip Reardon'un anesi! Ne istiyor olabilir? "Hayır. Onu içeri gönder, Janet."

Deidre Reardon doğrudan konuya girdi. "Genelde insanların ofislerine zor kullanarak girmem, Bayan McGrath, ama bu çok önemli. Oğlumu görmeye hapis-haneye gittiniz. Bunun için bir nedeniniz olmalıydı. Sizi adaletin yerine gelmediğini düşündüren bir şey ol-

du. Olduğunu biliyorum. Oğlumu tanırım ve onun masum olduğunu biliyorum. Ama Skip'i gördükten sonra, niye ona yardım etmekten vazgeçtiniz? Özellikle de, Dr. Smith hakkında ortaya çıkan şeylerin ışığında."

"Bunun ona yardım etmek istememle bir ilgisi yok, Bayan Reardon. Ben ona yardım edemem. Yeni bir kanıt yok. Dr. Smith'in kızının suratını başka kadınlara vermesi garip ama yasa dışı değil. Ve belki de bu sadece acıyla baş etme yoludur."

Deidre Reardon'un ifadesi üzüntüden kızgınlığa döndü. "Bayan McGrath, Dr. Smith 'acı' kelimesinin anlamını dahi bilmiyor. Skip ve Suzanne'in evli olduğu dört yıl boyunca onu pek fazla görmedim. Görmek istemedim. Kızına karşı davranışlarında kesinlikle sağlıklı olan bir şey vardı. Örneğin, bir gün, Suzanne'ın yanığında bir leke olduğunu hatırlıyorum. Dr. Smith, onun yanına gitti ve lekeyi sildi. Hepsini temizlediğinden emin olmak için yüzünü nasıl incelediğini görseniz onun bir heykelin tozunu aldığını düşünürdünüz. Onunla gurur duyuyordu. Bunu onaylıyorum. Ama sevgi? Hayır."

Geoff, Smith'in tanık sandalyesinde ne kadar duygusuz olduğundan bahsetmişti, diye düşündü Kerry. Ama bu hiçbir şeyi kanıtlamazdı.

"Bayan Reardon, nasıl hissettiğinizi anlıyorum..." diyerek söze başladı.

"Hayır, korkarım ki anlamıyorsunuz," diye lafını kesti Deidre Reardon. "Benim oğlum şiddet kullanabilecek biri değildir. O kemeri Suzanne'ın belinden çıkarıp boynuna dolayarak boğmayı, siz veya ben ne kadar becerebilirsek, o da o kadar becerebilir. Böyle bir cinayet işleyebilecek birini düşünün. O ne tür bir canavar?

Çünkü bir başka insanı canice öldürebilen o canavar, o gece Skip'in evindeydi."

Deidre Reardon'un gözlerinden yaşlar akmaya başladı. "Onun içindeki iyiliğin bir parçasını bile göremediniz mi? Siz kör ve sağır mısınız, Bayan McGrath? Size, benim oğlum bir katılmış gibi mi geldi?"

"Bayan Reardon, bu davaya sadece Dr. Smith'in kızının yüzü hakkındaki takıntısı yüzünden baktım, oğlunuzun masum olduğunu düşündüğüm için değil: Buna karar verecek olan mahkemedir ve bir karar verildi. Birçok başvuruda bulundu. Benim yapabileceğin bir şey yok."

"Bayan McGrath, sanırım bir kızınız var, öyle değil mi?"

"Evet, var."

"O zaman, onun işlemediği bir suç nedeniyle on yıldan beri hapiste olduğunu ve yirmi yıl daha orada kalacağını hayal edin. Sizce kızınız bir gün cinayet işleyebilir mi?"

"Hayır."

"Benim oğlum da öyle. Lütfen Bayan McGrath, siz Skip'e yardım edebilecek durumdasınız. Onu yalnız bırakmayın. Dr. Smith'in Skip hakkında neden yalan söylediğini bilmiyorum ama tahmin edebiliyorum. O, Suzanne'la evlendiği için Skip'i kıskanıyordu. Bunu bir düşünün."

"Bayan Reardon, bir anne olarak, kalbinizin ne kadar kırıldığını anlıyorum," dedi Kerry, kadının yıpranmış ve endişeli suratına bakarken.

Deidre Reardon ayağa kalktı. "Görüyorum ki size söylediğim hiçbir şeyi dinlemiyorsunuz, Bayan McGrath. Geoff bana yargıç olacağınızı söyledi. Tanrı, adalet için önünüze gelenlerin yardımcısı olsun."

Kerry, ona bakarken kadının suratı sarardı.

"Bayan Reardon, neyiniz var?" diye bağırdı Kerry.

Kadın, titreyen elleriyle çantasını alıp küçük bir kutu çıkardı ve içinden bir ilaç aldı. Onu dilinin altına koydu ve ofisi sessizce terk etti.

Kerry, uzun bir süre oturup kapalı kapıya baktı. sonra uzanıp bir sayfa aldı. Üzerine şunları yazdı.

1- Dr. Smith, Suzanne'ı ameliyat etme konusunda yalan söyledi mi?

2- Küçük Michael, Dolly Bowles'un ona bakıcılık yaptığı o gece, Reardon'ların evinin önünde dört kapılı siyah bir Mercedes gördü mü? Dolly'nin gördüğünü iddia ettiği plaka numarası nedir?

3- Jimmy Weeks'in Suzanne'la bir ilişkisi oldu mu, ve eğer olduysa Bob bunu biliyor ve bunun ortaya çıkmasından korkuyor mu?

Deidre Reardon'un dürüst, acılı suratı aklında dolaşp onu suçlu hissettirirken, Kerry listeyi inceledi.

53

Geoff Dorso, Newark mahkemesinde bir dava üzerinde çalışıyordu. Babasının arabasıyla gezintiye çıkıp bir kamyonete çarpan ve sürücüsünün bir bacak ve kolunun kırılmasına neden olan on sekiz yaşındaki müvekkili için son anda bir anlaşma yapmıştı.

Çocuk içki içmemişti ve gerçekten pişmandı. Anlaşmayla, ehliyetine iki yıl süreyle el koyulmuş ve yüz saat sosyal hizmet cezası almıştı. Geoff memnundu - onu

kolej yerine hapishaneye göndermek büyük bir hata olurdu.

Ve şimdi, bu Perşembe öğleninde, Geoff'un fazladan boş zamanı vardı. Jimmy Weeks davasını seyretmeye karar verdi. Açılış konuşmalarını dinlemek istiyordu. Ayrıca, Bob Kinellen'in mahkemede nasıl olduğunu da merak ettiğini kendine itiraf etti.

Mahkeme salonunun arka tarafında bir sandalyeye oturdu. Salonda birçok basın mensubunun olduğunu fark etti. Jimmy Weeks, hakkında yapılan birçok suçlamadan kurtulduğu için ona, şu anda müebbet hapse mahkûm olan mafya babası "Teflon Don"a ithafen "Teflon Jimmy" diyorlardı. Kinellen açılış konuşmasına başlamak üzereydi. Ne kadar yapmacık, diye düşündü Geoff. Jüriyle nasıl oynanacağını, ne zaman üzgün, ne zaman kızgın olunacağını ve şartları tersine çevirmeyi çok iyi biliyordu. Ayrıca, görünüşü ve konuşması da mükemmel, diye düşündü Geoff, Kerry'yi bu adamla hayal etmeye çalışırken. Nedense, bunu başaramadı. Veya istemedim, diye itiraf etti kendi kendine. En azında, diye düşündü rahatlayarak, Kerry, Kinellen'e hâlâ bağlı görünmüyordu.

Ama bunun ne önemi var? diye sordu kendine. Yargıç bir ara vermişti.

Koridora çıktığında Star Ledger'da muhabir olan Nick Klein yanına yaklaştı. Selamlaştılar ve Geoff, "Hepiniz buradasınız galiba," dedi.

"Büyük bir haber olacak," dedi Nick. "Avukatın ofisinde bir kaynağım var. Barney Haskell anlaşma yapmaya çalışıyor. Ona teklif ettikleri şey yeterince iyi değilmiş. Şimdi de, Jimmy'nin bir cinayetle bağlantısı olduğunu ve içeride bir başkasının yattığını söylüyor."

"Keşke benim de müvekkillerimden biri için böyle bir tanışım olsaydı," dedi Geoff.

54

Saat dörtte Joe Palumbo, ekspres postadan Wayne Stevens'in yolladığı iadeli taahhütlü paketi aldı. Hemen açarak içindeki birbirine bantlanmış iki resmi aldı. Bir de not vardı.

Sevgili Bay Palumbo,

Susie'nin ölümünün bende yaptığı etkiyi ancak sizin için bu fotoğrafları ayırırken anladım. Çok üzgünüm. Susie, yetiştirmesi kolay bir çocuk değildi. Benim kızlarım birer bebek oldukları zamanlardan beri çok çekici idiler. Susie ise değildi. Kızlar büyüdükçe, bu Susie için kıskançlık ve mutsuzluğa yol açtı.

Susie'nin annesi, karım için benim kızlarım gençliklerinin tadını çıkarırken, kendi kızının umutsuzca güvensiz ve arkadaşsız olmasını seyretmek çok zordu. Korkarım ki bu durum evimizde birçok sürtüşmeye neden oluyordu. Sanırım, her zaman, olgun ve uyumlu bir Susie'nin bir gün geri gelip bizimle tekrar birleşeceğini ummak beni mutlu ediyordu. Hoşuna gitmeyen bir çok özelliği vardı. Ama artık, umarım ki fotoğraflar işinize yarar.

Saygılarımla,
Wayne Stevens

Yirmi dakika sonra Joe, Kerry'nin ofisine girdi ve

fotoğrafları masasının üstüne bıraktı. "Sadece, Susie'nin -pardon Suzanne'ın - güzellik salonu sayesinde bu kadar güzel olduğunu düşünebilirsin diye," dedi.

Saat beşte, Kerry, Dr. Smith'in ofisine telefon etti. Doktor çıkmıştı. "Acaba, Bayan Carpenter orada mı?" diye sordu.

Kate Carpenter telefona geldiğinde Kerry: "Bayan Carpenter, ne kadar zamandır Dr. Smith'in yanındasınız?" diye sordu.

"Dört yıldır, Bayan McGrath. Neden soruyorsunuz?"

"Şey, söylediğiniz bir şey yüzünden, daha uzun bir süredir onunla birlikte olduğunuzu düşündüm."

"Hayır."

"Çünkü, ben, Dr. Smith kızına estetik ameliyat yaptığı veya bir meslektaşına yaptırdığı sırada sizin orada olup olmadığınızı bilmek istiyordum. Kızının nasıl görüldüğünü söyleyebilirim. Ofisinizde iki hastanızı gördüm ve isimlerini sordum. Barbara Tompkins ve Pamela Worth, Dr. Smith'in kızının tıpatıp benzerleri."

Kadının nefesinin kesildiğini duyabiliyordu. "Dr. Smith'in bir kızı olduğunu bilmiyordum," dedi Bayan Carpenter.

"On bir yıl önce öldürüldü. Jüri kocasının yaptığına karar verdi. Adam hâlâ hapiste ve masum olduğunu iddia etmeye devam ediyor. Dr. Smith, ona karşı tanıklık eden baş şahitti."

"Bayan McGrath," dedi Bayan Carpenter. "Dr. Smith'e ihanet ettiğimi düşünerek çok üzülüyorum, ama sanırım Barbara Tompkins ile bir an önce konuşmanız çok önemli. Size numarasını vereyim." Ve hemşire, korkulu kadının telefonunu anlattı.

Kerry, böyle bir davranışın ne anlama geldiğini dü-

şünürken, "Dr. Smith, Barbara Tompkins'i izliyor." dedi.

"Takip ediyor, neyse," dedi Bayan Carpenter doktoru korur bir tavırla. "Hem ofisinin hem de evinin numaraları var." Kerry numaraları kaydetti. "Bayan Carpenter, Dr. Smith'le konuşmak istiyorum, ama beni kabul edeceğini hiç sanmıyorum. Acaba yarın orada olacak mı?"

"Evet, ama programı tamamen dolu. Saat dörtten önce boş olmayacak."

"Orada olacağım, ama kendisine geldiğimi söylemeyin." Kerry'nin aklına bir soru geldi. "Dr. Smith'in arabası var mı?"

"Oh, evet. Evi Washington Mews'da. Karavandan dönüştürülmüş bir evde yaşıyor ve bir de garajı var. Bu nedenle bir arabası olması hiç de zor değil."

"Ne tür bir araba kullanıyor?"

"Her zaman kullandığı arabayı. Dört kapılı bir Mercedes."

Kerry telefonu sıkıca kavradı. "Ne renk?"

"Siyah."

"Her zaman kullandığı' dediniz. Her zaman siyah bir Mercedes tercih ettiğini mi söylüyorsunuz?"

"Aynı arabayı en az on iki yıldır kullandığından bahsediyorum. Bunu biliyorum, çünkü Mercedes'te yönetici olan bir hastasına söylerken duydum."

"Teşekkürler, Bayan Carpenter." Kerry telefonu kapatır kapatmaz kapıda Joe Palumbo belirdi. "Hey, Kerry, Skip Reardon'un annesi seni görmeye buraya mı geldi?"

"Evet."

"Liderimiz onu görmüş ve hatırlamış. Valiyle yeme-

ğ e çıkacağı için acelesi vardı. Onun seninle ne işi olduğunu öğrenmek istiyor."

55

Perşembe akşamı, Geoff Dorso evine geldiğinde da-iresinin penceresinden New York'u seyretti. Bütün gün Kerry'ye alayla "Sayın Yargıç" dediğini hatırlayarak üzölmüş ama bunu aklından çıkarmayı başarmıştı. Şimdi, günün sonunda yalnız kaldığında, bununla yüzleşmek zorundaydı. Ne lanet bir sinirim var, diye düşündü. Kerry, beni arayıp, dava dosyasını istemekle yeterince iyi davranmıştı. Dr. Smith ve Dolly Bowles ile konuşacak kadar anlayışlıydı. Skip'le görüşmek için Trenton'a kadar gelmişti. Eğer Skip'in gerçekten masum olduğunu düşünmüyorsa, neden yargıçlığını tehlikeye atacaktı ki?

Onunla bu şekilde konuşmamalıydım ve ona bir özür borçluyum, diye düşündü ve eğer suratıma kaparsa da onu suçlayamam. Dürüst ol, dedi kendine. Sevgili Cinayet Davası ile ilgilendikçe, Skip'in masum olduğuna inanacağını düşünüyordun. Ama neden bu kadar emin olacaktı ki? Jüri ve başvuru mahkemeleriyle aynı kararda olmaya kesinlikle hakkı var, ve onun bencil olduğunu düşündürmek de çok ucuz bir numaraydı.

Ellerini ceplerine soktu. Tarih 2 Kasım'dı. Üç hafta içinde Şükran Günü gelecekti. Skip için hapiste geçen bir Şükran Günü daha. Ve bu arada Bayan Reardon da yeni bir anjiyoya daha girecekti. On yıl boyunca bir mucize olmasını beklemek onu yıpratmıştı.

Ama yine de bütün bunlardan iyi bir şey çıktı, diye

hatırlattı kendine. Kerry, Skip'in masum olduğuna inanmayabilirdi, ama Geoff'a üzerine gitmesi için iki yol açmıştı. Bunlardan biri Dolly Bowles'un "Poppa'nı arabası" hikâyesi, diğeri ise Dr. Smith'in kızının suratını başka kadınlara vermek için duyduğu garip ihtiyaçtı. En azından bunlar, bu çok tanındık hikâyenin iki yeni noktasıydı. Telefonun çalması düşüncelerini böldü. Açmaya niyeti yoktu ama yıllarca annesinin, "Geoff, nasıl olur da telefonu açmazsın? Ya bir küp altın kazandığın için arıyorlarsa?" demesini dinlemek onun telefonu açmasına neden oldu.

Arayan, Skip'e ve Kerry McGrath'a yaptığı ziyaretleri anlatan Deidre Reardon'du.

"Deidre, Kerry'ye bunu söylemedin, değil mi?" diye sordu Geoff. Yaptığı şeyden dolayı ona duyduğu kızgınlığı saklamak için bir çaba sarf etmiyordu.

"Evet, söyledim. Ve üzgün değilim," dedi Bayan Reardon. "Geoff, Skip'in dayanmasını sağlayan tek şey umut. O kadın, onun umudunu elinin tersiyle itti."

"Deidre, araştırmam için yeni şeyler bulduğu için Kerry'ye teşekkür etmeliyiz. Bunlar çok önemli olabilir."

"Oğlumu görmeye gitti, onun yüzüne baktı, onunla konuştu ve onun bir katil olduğuna karar verdi." dedi Bayan Reardon. "Üzgünüm, Geoff. Sanırım yaşlı, yorgun ve katı olmaya başladım. Kerry McGrath'a söylediğim şeyler için pişman değilim." Hiçbir şey söylememden telefonu kapattı. Geoff derin bir nefes aldı ve Kerry'nin numarasını çevirdi.

Kerry eve gelip bakıcı gittiğinde, Robin büyük bir ciddiyetle onun suratına baktı. "Canını çıkmış gibi görünüyor, anne."

"Canım çıktı, evlat."

"Zor bir gün müydü?"

"Kesinlikle."

"Bay Green ensende mi?"

"Olacak. Ama bunu sonra anlatırım. Şu an bunu düşünmemeyi tercih ederim. Senin günün nasıldı?"

"iyi. Sanırım Andrew benden hoşlanıyor."

"Gerçekten mi?" Kerry, Andrew'un beşinci sınıftaki en hoş çocuk olarak kabul edildiğini biliyordu.

"Bunu nasıl anladın?"

"Tommy'ye, yüzümde bandaj varken bile sınıftaki diğer kızlardan daha iyi göründüğümü söylemiş."

Kerry sırttı. "İşte iltifat diye buna derim."

"Ben de öyle düşünüyorum. Yemekte ne var?"

"Süpermarkette durdum. Çizburger kulağa nasıl geliyor?"

"Harika."

"Değil, ama deniyorum. Annenin ev yemeklerinin nasıl olduğu hakkında palavra atmak zorunda değilsin, Rob."

Telefon çaldı ve Robin açtı. Annesi içindi. Ahizeyi Kerry'ye uzattı. "Bir dakika bekle, tamam mı? Yukarıdan konuşacağım. Arayan Cassie."

Kerry, Robin'in "Tamam," diye bağırışını duyunca telefonu kapattı. Posta kutusundan çıkanları mutfağın tezgâhına koydu ve incelemeye başladı. Üzerinde, adının ve adresinin yazılı olduğu beyaz bir zarf dikkatini çekti. Zarfı açtı, içindeki resmi çıkarttı ve donup kaldı.

Bu, Robin'in, evlerinin kaldırımında yürürken çekilmiş renkli bir Polaroid'i idi. Elinde kitaplar vardı. Salı günü, ona çarpacağını düşündüğü arabadan korktuğu gün giydiği koyu mavi pantolonu giyiyordu. Kerry'nin dudakları kurudu. Midesine bir tekme yemşçesine eğil-

di. Kısa ve hızlı nefesler almaya başladı. Bunu kim yaptı? Kafası karışmış bir halde, kim Robin'in üzerine bir araba sürer ve onun fotoğrafını çekip bana postalayabilir? diye düşündü.

Robin'in merdivenlerden indiğini duydu. Fotoğrafı hemen cebine attı. "Anne, Cassie seyretmem gereken bir belgesel olduğunu söyledi. Program, fende şu anda işlediğimiz konu hakkında. Bu eğlenceye girmez, değil mi?"

"Hayır. Tabii girmez. Hadi git seyret."

Kerry bir sandalyeye çöktüğü anda telefon çaldı. Arayan Geoff Dorso idi. Kerry onun özürlerini yarıda kesti. "Geoff, şimdi postayı açtım." Ona fotoğrafı anlattı. "Robin haklıydı," dedi yarı fısıldayarak. "O arabada onu izleyen biri vardı. Tanrım, ya onu içeri çekseydi. Birkaç yıl önce New York'ta ortadan kaybolan çocuklar gibi ortadan yok olurdu. Oh, Tanrım!"

Geoff, onun sesindeki korku ve umutsuzluğu fark etti. "Kerry, başka bir şey söyleme, Robin'e fotoğrafı gösterme veya üzgün olduğunu belli etme. Yola çıkıyorum. Yarım saat içinde orda olurum."

56

Dr. Smith, bütün gün boyunca Kate Carpenter'in ona karşı olan davranışlarında garip bir şey fark etmişti. Birkaç defa, onu soru dolu gözlerle kendisine bakarken yakalamıştı. Bunun nedenini merak etti.

O gece, kütüphanede her zamanki koltuğunda oturup, her zamanki iş sonrası içkisini yudumlarken onun garip davranışlarının olası nedenini düşündü. Carpen-

ter'in, bir gün önceki ameliyatta elinin titremesini fark ettiğine emindi, ama bu bakışların nedenini açıklamıyordu. Düşündüğü şey her ne idiyse, bundan daha ciddi bir şey olduğu kesindi.

Bir gece önce, Barbara Tompkins'i takip etmek korkunç bir hataydı. Arabası, apartmanının önünde trafiğe sıkışınca, mümkün olduğunca saklanmaya çalışmıştı ama yine de onun kendisini görmüş olabileceğini düşünüyordu.

Diğer taraftan, Manhattan'ın merkezi, insanların tanıdıklarına sıkça rastlayabileceği bir yerdi. Bu nedenle orada olması çok garip değildi.

Ama kısa bir bakış yeterliydi. Barbara'yı tekrar görmek istiyordu. Gerçekten görmek. Onunla konuşmak. Sonraki iki ay boyunca kontrole gelmeyecekti. Onu daha önce görmeliydi. Onun, şimdi güzelliklerini saklayan torbaları alınmış parlak gözlerinin masanın diğer ucundan ona gülümsemesini görmek için o kadar uzun süre bekleyemezdi.

O, Suzanne değildi. Ama Suzanne gibi, Barbara da güzelliğine alıştıkça, karakteri de ona uymaya başlıyordu. Ofisine ilk geldiğindeki, sade, silik halini hatırladı; Suzanne, ameliyattan bir yıl sonra, kişiliğini de tamamen değiştirmişti.

Smith, Suzanne'ın, erkekleri kendisine baktıran baştan çıkarıcı vücut hareketlerini hatırlayınca hafifçe gülümsedi. Sonra da, konuştuğu kişiye dünya üzerindeki tek insanmış hissini veren o baş sallama hareketine başlamıştı.

Sesinin bile boğuk ve içten olmasını sağlamıştı. Muzipçe, konuştuğu kişinin -ki bu hep erkek olurdu- elinde bir parmağını dolaştırırdı.

Kişilik değişiminden bahsedince, kendisine, "İki iyi

öğretmenim vardı, üvey kızkardeşlerim," demişti. "Peri masalını canlandırdık. Onlar güzeldi, ben de çirkin Sinderella. Ama bir peri yerine, ben sana sahibim."

Ama sona doğru, bu Pigmalyon fantezisi bir kâbusa dönüşmüştü. Onun kendisine duyduğu saygı ve sevgi bitmeye başlamıştı. Artık onun tavsiyelerini dinlemek istemiyordu. Sona doğru, sadece flört etmekten öteye gitmişti. Onu, birçok kere ateşle oynadığı, neler çevirdiğini anlarsa, Skip Reardon'un onu öldürebileceği konusunda uyarmıştı.

Bu kadar çok arzulanan her kadının kocası cinayet işleyebilir, diye düşündü Dr. Smith.

Titreyen elindeki boş bardağa öfkeyle baktı. Suzanne'da başardığı mükemmelliğe erişme şansı artık yoktu. Bir felaket olmadan ameliyat etmeyi bırakmalıydı. Artık çok geçti. Parkinson hastalığının ilk evrelerini geçirdiğini biliyordu.

Barbara, Suzanne değilse bile, hastaları arasında ona en çok benzeyen idi. Telefona uzandı.

Telefonu açtığında Barbara'nın sesindeki stres miydi?

"Barbara hayatım, bir şey mi oldu? Ben Dr. Smith."

Onun nefeslerini duyabiliyordu. Barbara hemen, "Oh, hayır," dedi. "Tabii ki bir şey olmadı. Nasılsınız, doktor?"

"İyiyim. Ama düşündüm de belki bana bir iyilik yapabilirsin. Lenox Hill Hastanesi'nde yatan eski bir arkadaşımı ziyaret edeceğim ve kendimi kötü hissedeceğimi biliyorum. Acaba bana acır ve benimle yemeğe çıkar mısın? Uğrayıp seni 19.30'da alabilirim."

"Ben, ben bilmiyorum."

"Lütfen, Barbara." Sesinin neşeli çıkmasına çalıştı.

"Yeni hayatını bana borçlu olduğunu söyledin. Şimdi de iki saatini bana ayırabilirsin."

"Tabii."

"Harika. O zaman 19.30'da."

"Peki doktor."

Smith telefonu kapatınca, kaşlarını kaldırdı. Barbara'nın sesindeki şey boyun eğme miydi? Sesi sanki onu buluşmaya zorlamış gibiydi.

Eğer öyleyse, Suzanne'a benzemeye başlayan bir yönü daha oldu.

57

Jason Arnott, yanlış bir şeyler olduğu düşüncesinden kurtulamıyordu. Tüm gününü, İran halıları peşinde koşan ve kendisini de arkasından sürükleyen elli iki yaşındaki Vera Shelby Tod ile birlikte New York'ta geçirmişti.

Vera, sabah telefon edip bugün için boş olup olmadığını sormuştu. Rhode Island'lı olan Shelby, Tuxedo Park'taki güzel malikânelerden birinde yaşıyordu ve istediği şeyleri elde etmeye alışık. İlk kocası ölünce, Scott Todd ile evlenmiş ama Tuxedo Park'taki evini de elinde tutmaya karar vermişti. Şimdi de Todd'un çek defterini kullanırken, sık sık, Jason'ın ender şeyleri bulma ve pazarlıktaki yeteneğinden yararlanıyordu.

Jason, Vera'yla New Jersey'de değil, Shelby'lerin Newport'ta verdiği bir partide tanışmıştı. Kuzenleri onları tanıştırmış ve Vera onun Tuxedo Park'taki evine ne kadar yakın yaşadığını öğrenince, Jason'ı partilerine davet etmeye başlamış ve onun verdiği partilere gitmişti.

Vera'nın, kendisine, yıllar önce Newport'ta yaptığı bir soygunun polis araştırmasını en küçük detayına kadar anlatması, Jason'ı her zaman şaşırtmıştı.

"Kuzenim Judith çok üzgündü," demişti. "Bir insanın, Picasso ve Gainsborough tablolarını alıp, neden Van Eyck'ı bıraktığını anlayamamıştı. Bu yüzden bir sanat uzmanı getirtmiş ve korkunç gerçeği öğrenmişti: Van Eyck sahteydi. Judith çok sinirlenmişti, ama devamlı olarak onun büyük ustalar hakkındaki eşsiz bilgileriyle övünmesini dinlemek zorunda olan bizler için bu, bir aile şakası olmuştu."

Turkomans'dan Safavids'e kadar birçok yer gezip saçma sapan birçok halıyı incelemişti ve bunların hiçbirini beğenmemişti. Çok yorulmuş olan Jason eve gitmek ve onda kurtulmak için sabırsızlanıyordu.

Ama önce, Vera'nın ısrarı üzerine, Four Seasons'da geç bir öğle yemeği yemişlerdi ve bu hoş ara Jason'ı canlandırmıştı. En azından, Vera espressosunu bitirip, "Oh, sana söylemiş miydin?" diye söze başlayana kadar. "Kuzenim Judith'in Rhode Island'daki evinin beş yıl önce soyulduğunu hatırlıyor musun?"

Jason dudaklarını kıstı. "Evet, Tabii hatırlıyorum. Ne korkunç bir olay."

Vera başını salladı. "Bence de. Ama Judith dün FBI'dan bir ilan almış. Bir süre önce Chevy Chase'de bir soygun olmuş ve gizli bir kamera hırsızı çekmiş. FBI, onun Judith'in ve daha birçok kişinin evini soyan hırsız olabileceğini düşünüyormuş."

Jason, vücudundaki her sinirin gerildiğini hissetti. Judith Shelby'le sadece birkaç kez karşılaşmıştı ve beş yıldır onu görmemişti. Kendisini hatırlayamamış olmalıydı. Henüz.

"Net bir fotoğraf mıymış?" diye sordu.

Vera güldü. "Hayır, sayılmaz. Judith, fotoğrafın profilden olduğunu ve adamın kar maskesini kaldırmış olmasına rağmen yüzünün pek görünmediğini söyledi. Sadece burnu ve ağzı görünüyormuş. O da fotoğrafı atmış."

Jason rahatladı ama kutlayacak bir şeyi olmadığını biliyordu. Eğer fotoğrafı Shelby'lere yolladıysa, girdiği diğer evlere de yollamış olmalıydılar.

"Ama sanırım, Judith artık Van Eyck olayını atlattı," diye devam etti Vera. "Fotoğrafla birlikte gelen bilgiye göre, adam tehlikeliymiş. Kongre üyesi Peale'nin annesinin ölümü hakkında sorgulanmak için aranıyormuş. Hırsız evi soyarken kadın eve gelmiş. Judith, soyulduğu gece eve neredeyse erken gidecekti. Eğer onu orada bulsaydı ne olurdu, düşünebiliyor musun?"

Jason endişeyle dudaklarını kısıtı. Peale'nin ölümüyle kendisi arasında bağ kurmuşlardı.

Four Seasons'dan çıkınca, taksiyle, arabalarını park ettikleri Doğu 57. Cadde'ye gittiler. Uzun süren bir veda ve Vera'nın, "Aramaya devam edeceğiz. Benim için mükemmel olan kilimin dışarıda bir yerde olduğunu biliyorum," şeklindeki talimatından sonra, Jason, Alpine'daki evine doğru yola çıkabilmişti. Öğlen trafiğinde, Henry Hudson yolunda ilerlerken, gizli kameranın çektiği fotoğrafın ne kadar net olduğunu merak ediyordu. Acaba birisi ona bakıp, kendisini, Jason Arnott'u anımsattığını düşünebilir miydi?

George Washington Köprüsü'nden geçip Palisades Yolu'nda ilerlerken, "Her şeyi bırakıp kaçmalı mıyım?" diye düşündü. Catskills'deki evini kimse bilmiyordu. Evi sahte bir isimle almıştı. Değişik isimler altında, birçok farklı yerde parası vardı. Sahte bir pasaport bile çı-

karttırmıştı. Belki de mümkün olduğunca çabuk ülkeyi terk etmeliydi.

Diğer taraftan, eğer fotoğraf Judith Shelby'nin düşündüğü kadar belirsiz ise, kendisini ona benzetmeler bile, onun bir hırsız olabileceği ihtimalini çok saçma bulurlardı.

Jason, Alpine yoluna döndüğünde kararını vermişti. Bu fotoğraf dışında hiçbir ipucu, parmak izi bırakmadığına neredeyse emindi. Çok dikkatliydi. Bir olasılık yüzünden harika hayat tarzından vazgeçemezdi. O, asla korkak bir adam olmamıştı. Eğer öyle olsaydı, yıllardır bu hayatı sürdüremezdi. Paniklemeyecekti. Sadece biraz daha dikkatli olacaktı. Ama bir süre iş yapmayacaktı. Kendine söz verdi. Paraya ihtiyacı yoktu ve bu da bir uyarıydı.

Dördü çeyrek geçe eve vardı ve posta kutusunu açtı. Bir zarf gözüne çarptı. Onu açtı ve içindekini -bir sayfa- çıkarttı, inceledi ve katıla katıla gülmeye başladı.

Rodin biblosunu inceleyen, profilden çekilmiş kar maskeli karikatürün kendisi olduğunu kimse aklına bile getiremezdi.

"Vive le Junk" diye bağırdı Jason. Biraz kestirmek için yatağa uzandı. Vera'nın hiç durmadan konuşması onu yormuştu. Uyandığında altı haberleri başlamak üzereydi. Uzaktan kumandayı aldı ve televizyonu açtı.

Ana haber, Jimmy Weeks davasındaki Barney Haskell'in savcılıkla anlaşma yapmaya çalıştığı hakkındaydı.

Benim yapabileceğim kadar iyi bir anlaşma değil, diye düşündü Jason. Bu rahatlatıcı idi. Ama tabii ki asla olmayacaktı.

Zil çaldığında, Robin televizyondaki bilim programını henüz kapatmıştı. Antrede Geoff Dorso'nun sesini duyunca sevindi ve onu karşılamak için koştu. Hem onun hem de annesinin çok ciddi olduklarını görebiliyordu. Belki de kavga ettiler, diye düşündü ve bunu düzeltmek istiyorlar. Yemek boyunca annesinin hiç de alışık olunmadık bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Geoff ise neşeliydi ve kızkardeşleri hakkında hikâyeler anlatıp durdu.

Geoff çok hoş, diye düşündü Robin. Onu, annesiyle her Noel seyrettikleri "Şahane Hayat" filmindeki Jimmy Steward'a benzetiyordu. Aynı utangaç, sıcak gülümsemeye, tereddütlü sese ve asla yerinde durmayacakmış gibi görünen saçlara sahipti.

Ama Robin, annesinin Geoff'un anlattığı hikâyeleri dikkatini vererek dinlemediğini fark etti. Aralarında bir şey geçtiği ve konuşmaları gerektiğini düşündü - odada o yokken. Bu yüzden büyük bir fedakârlık yaparak odasında fen projesinin üzerinde çalışmaya karar verdi.

Masayı toplamaya yardım ettikten sonra, planını söyledi ve annesinin yüzündeki rahatlamayı gördü. Geoff'la yalnız kalmak istiyor, diye düşündü sevinçle. Belki de bu iyi bir işarettir.

Geoff merdivenlerin sonunda durup Robin'in yukarı çıkmasını bekledi. Onun odasının kapısının kapandığını duyunca mutfığa geri döndü. "Fotoğrafı göreyim."

Kerry, fotoğrafı cebinden çıkarttı ve ona uzattı.

Geoff resmi dikkatle inceledi. "Sanırım Robin olan-

ları anlatırken doğru söylüyormuş" dedi. "O araba cad-
denin tam karşısına park etmiş olmalı. Birileri onu ev-
den çıkarken çekmiş.

"O zaman üzerine gelen araba konusunda haklıy-
dı," dedi Kerry. "Ya araba U dönüşü yapmasaydı? Ama
Geoff, neden?"

"Bilmiyorum, Kerry. Ama bildiğim bir tek şey var,
o da bunu ciddiye almak gerektiği. Ne yapmayı düşü-
nüyorsun?"

"Bunu yarın sabah Frank Green'e göstermeyi. Çev-
reye herhangi bir cinsî sapığın taşınıp taşınmadığını
araştırmayı. Robin'i okula arabayla bırakmayı. Onun
eve diğer çocuklarla yürüyerek değil, bakıcıyla dönme-
sini sağlamayı. Ona dikkat etmeleri için okulu uyarma-
yı."

"Robin'e söyleyecek misin?"

"Henüz emin değilim."

"Bob Kinellen'e söyledin mi?"

"Tanrım, hiç aklıma gelmedi. Bob da bunu bilmeli."

"Eğer o benim çocuğum olsaydı, ben bilmek ister-
dim," dedi Geoff. "Bak, neden onu aramıyorsun? Ben
de bu arada birer fincan kahve daha hazırlarım."

Bob evde değildi. Alice, Kerry'ye karşı soğuktu.
"Hâlâ ofiste," dedi. "Bugünlerde genelde orada yaşıyor.
Ona verebileceğim bir mesajın var mı?"

Sadece en büyük çocuğunun tehlikede olduğunu,
diye düşündü Kerry. "Bob'u ofisten ararım. Güle güle,
Alice."

Bob Kinellen telefonu ilk çalışta açtı. Kerry, Robin'e
olanları anlatırken yüzü sarardı. Fotoğrafı kimin çekti-
ğinden hiç şüphesi yoktu. Bunda kesinlikle Jimmy We-
eks'in imzası vardı. O, böyle çalışırdı. Bir sinir savaşı

başlatırdı, sonra bunu geliştirdi. Bir hafta sonra, uzaktan çekilmiş başka bir fotoğraf gönderirdi. Asla tehdit olmazdı. Not olmazdı. Sadece bir fotoğraf. Mesajı al, yoksa...

Endişelendiğini belli etmek ve Robin'in okula bir süre için arabayla gidip gelmesi konusunda Kerry'yle anlaşmak Kinellen için zor değildi.

Telefonu kapayınca, masaya bir yumruk attı. Jimmy kontrolden çıkıyordu. İki de Haskell'in, Birleşik Devletler Savcılığı ile anlaşınca her şeyin biteceğini biliyordu.

Weeks, Kerry'nin fotoğraf için beni arayacağını tahmin etmiştir diye dūřündü Bob. Bu, Kerry'ye Reardon davasını bırakmasını söylemem için beni uyarış tarzı. Ve de vergi kaırma davasında onu temize çıkarmam gerektiğini söyleme şekli, yoksa... Ama Weeks'in bilmediği řey, Kerry'nin korkmadığı idi. Tam tersi, eęer bu fotoğrafın ona bir uyarı olduğunu dūřünürse, bu onda boğanın önünde sallanan kırmızı bayrak etkisi yaratırdı.

Ama Kerry de Jimmy Weeks'in birine kancayı taktığı zaman, onun işini bitirdiğini bilmiyordu. Bob, on bir yıl önceki, Kerry'nin üç aylık hamile olduğu ve ona hem öfke hem de hayretle baktığı geceyi hatırlamıştı. "Savcılık ofisini, o hukuk firmasıyla çalışmak için mi bırakıyorsun? Sen deli misin? Onların bütün müvekkillerinin bir ayağı hapishanede. Ve diğer ayakları da orada olmalı," demişti.

Kerry'nin aşağılayıcı uyarısıyla biten hararetili bir tartışma yapmışlardı. "şunu sakın unutma, Bob. Eski bir deyiş vardır: Körle yatan şaşı kalkar."

Dr. Smith, Barbara Tompkins'i Manhattan'daki çok pahalı bir restoran olan Le Cirque'e götürmüştü. "Bazı kadınlar, sakın yerleri severler ama senin, görülebileceğin, popüler bir yere gitmek isteyeceğine bahse girerim," demişti genç ve güzel kadına.

Onu dairesinden almaya geldiğinde çıkmak için acele ettiğini fark etmişti. Mantosu küçük girişteki bir sandalyede ve çantası da onun yanındaki masada hazır duruyordu. Ona bir aperatif teklif etmemişti.

Benimle yalnız kalmak istemiyor, diye düşündü. Ama restoranda, etraflarında bir sürü insan ve başlarından ayrılmayan şef garson olduğunda Barbara rahatlamış göründü. "Albany'den çok farklı." dedi. "Hâlâ doğum gününü kutlayan bir çocuk gibiyim."

Doktor, onun sözlerini duyduğunda bir an donakaldı. Her günün Noel olduğunu ve açılmayı bekleyen bir sürü hediye paketinin olduğunu düşündüğünü söyleyen Suzanne'a o kadar çok benziyordu ki... Ama Suzanne, büyülenmiş bir çocuktan değer bilmeyen bir yetiştikine dönmüştü. Ondan çok az şey istemiştin, diye düşündü Dr. Smith. Bir sanatçının eserinden zevk almasına izin verilmemeli mi? Neden bir eser, yaratıcısı onu bir kez olsun görmek için acı çekerken, basit ve kötü niyetli insanlar arasında harcansın ki?

Bu güzel, çekici kadınlarla dolu olan salonda, bütün bakışların Barbara'nın üzerinde olması onun içini ısıttı. Bunu Barbara'ya gösterdi.

Barbara bunu reddeder gibi başını hafifçe salladı.

"Bu gerçek," diye ısrar etti Smith. Gözleri donuklaştı. "Ve sakın bunu iltifat olarak kabul etme, Suzanne. Bu beni aştğılamak olur."

İşte bundan sonra, sessiz yemek bitip de onu apartmanına bırakınca, kendine ona Suzanne deyip demediğini sordu. Ve eğer dediyse, kaç kere?

İçini çekti ve gözlerini kapayarak arkasına yaslandı. Taksi şehir merkezine ilerlerken, Charles Smith, Suzanne'ı görmek istediğı zaman, arabayla evinin önünden geçmenin ne kadar kolay olduğunu düşündü. Dışarıda golf oynamadığı zamanlar, televizyonun karşısında oturur ve büyük pencereyi oturma odasının perdelerini de asla kapatmazdı.

Onu, en sevdiği koltukta kıvrılmış otururken seyrederdi. Bazen de, Skip Reardon'la aynı kanepede, omuzları birbirine değerek, bacaklarını sehpaye uzatmış otururken görmek zorunda kalırdı. Bu, onun asla paylaşmadığı bir şeydi.

Barbara evli değildi. Hayatında özel biri olmadığını da söyleyebilirdi. Bu gece ondan kendisine Charles demesini istemişti. Suzanne'ın öldüğü gece taktığı bilezik aklına gelmişti. Bunu Barbara'ya vermeli miydi? Bu onu sevmesini sağlar mıydı?

Suzanne'a birçok mücevher vermişti. Güzel mücevherler. Ama sonra o, başka adamlardan da mücevherler almaya başlamış ve kendisinin onun için yalan söylemesini istemişti.

Smith, Barbara'nın kendisinden uzaklaşmasından dolayı üzgündü. Şoförün ikinci kez sabırsızlıkla, "Hey bayım," dediğini fark etti. "Uyuyor musunuz? Evinize geldik."

Kerry, Kinellen'i aradıktan sonra Geoff uzun süre kalmadı. "Bob da bana katılıyor," dedi Kerry kahvesini yudumlarken.

"Başka bir önerisi var mı?"

"Tabii ki yok. Her zamanki gibi. 'Sen ilgilen, Kerry. Neye karar verirsen, o olsun,' dedi."

Fincanını bıraktı. "Adil davranmıyorum. Bob gerçekten endişelenmiş gibiydi ve daha başka ne önerebilir bilmiyorum."

Mutfakta oturuyorlardı. Kahvelerini alıp oturma odasına geçeceklerini düşündüğünden Kerry ışığı kapatmıştı. Şimdi odadaki tek aydınlık, duvardaki küçük lambanın soluk ışığı idi.

Geoff, masada karşısında oturan sessiz yüzü inceledi. Kerry'nin elâ gözlerindeki üzüntünün, güzel dudakları ve şekilli çenesindeki azmin ve duruşundaki savunmasızlığın farkındaydı. Ona sarılıp, kendisine güvenebileceğini söylemek istiyordu.

Ama onun bunu istemediğini biliyordu. Kerry, McGrath, kimseye dayanmak istemezdi. Bir gece önceki bencil olduğuna dair söylediği kaba sözlerden ve Deidre Reardon'un ofisine yaptığı ani ziyaretten dolayı tekrar özür dilemeye çalıştı. "Çok sinirliydim," dedi. "Eğer Skip Reardon'un masum olduğuna inansaydın, ona yardım etmekte tereddüt etmeyeceğini biliyorum. Sen dürüst birisin, McGrath."

Öyle miyim, diye düşündü Kerry. Şu an, savcılık dosyasında Jimmy Weeks hakkında bulduğu şeyleri Ge-

off'a söylemek için uygun bir zaman değildi. Ona anlatacaktı, ama bundan önce Dr. Smith'le bir kere daha görüşmek istiyordu. Suzanne'ı ameliyat ettiğini sinirlenerek reddetmişti ama onu başka bir doktora göndermediğini söylememiştir. Bu, teknik olarak, onun yalancı olmadığı anlamına geliyordu. Birkaç dakika sonra, Geoff giderken bir süre holde durdular. "Seninle olmaktan hoşlanıyorum," dedi. Geoff, "ve bunun Reardon davasıyla bir ilgisi yok. Cumartesi gecesi Robin'i de alarak yemeğe çıkmaya ne dersin?"

"Bu çok hoşuna gider."

Geoff kapıyı açtı ve öne eğilip Kerry'nin yanağını öptü. "Sana kapıyı iki kere kilitleyip alarmı çalıştırmanı söylememin gereksiz olduğunu biliyorum ama yatağa girdikten sonra artık o fotoğrafı düşünmemeni öneririm."

O gittiğinde Kerry, Robin'i kontrol etmek için yukarı çıktı. Robin, fen ödevi üzerinde çalışıyordu ve annesinin içeri girdiğini duymadı. Kerry, eşikte durup çocuğunu inceledi. Robin'in arkası ona dönüktü, uzun kahverengi saçları omuzlarına dökülüyordu ve bacaklarını sandalyeye dolamıştı. O, fotoğrafı çeken kişinin masum bir kurbanı, diye düşündü Kerry. Robin de benim gibi. Özgür. Cassie'yle yürümek yerine okula arabayla gidip gelmekten nefret edecek.

Ve birden beyninde, Deidre Reardon'un, çocuğun işlemediği bir suçtan dolayı on yılını hapiste geçirdiğini düşünmesi için yalvaran sesini duydu.

61

Anlaşma, Barney Haskell için pek de iyi gitmiyordu. Cuma sabahı, saat yedide, avukatı Mark Young'la Newark'daki mahkemeden sadece yarım saat ama neredeyse bir dünya kadar uzak olan Summit'deki güzel ofisinde buluştu.

Barney'nin savunma grubunun başı olan Young, onunla aynı yaşıydı, elli beş. Ama benzerlik burada bitiyor, diye düşündü Barney acıyla. Young, sabahın bu saatinde bile, üzerine çok yakışan avukat takımıyla çok şık görünüyordu. Ama Barney, ceketini çıkarınca, o etkileyici omuzların yok olacağını biliyordu. Kısa bir süre önce, Star Ledger'da popüler avukat hakkında, bin dolarlık kıyafetler giydiğini de içeren bir yazı çıkmıştı.

Barney kıyafetlerini ucuzluktan alırdı. Jimmy We-eks, başka türlü için asla yeterince para vermemişti. Ve şimdi, Jimmy'ye bağlı kalırsa hapiste geçecek yıllar onu bekliyordu. Federaller şimdiye kadar çok serttiler. Jimmy'yi onlara vermesinin karşılığı olarak özgürlükten değil, sadece indirilmiş cezadan bahsediyorlardı. We-eks'i Barney olmadan da yakalayabileceklerini düşünüyorlardı. Belki. Belki de değil, diye düşündü Haskell. Onların blöf yaptığını düşünüyordu. Jimmy'nin avukatlarının onu daha önce de kurtardığını görmüştü. Kinellen ve Bartlett iyiydiler ve onun daha önceki araştırmalardan gerçek hasarlar almasını önlemişlerdi.

Ama bu sefer, Birleşik Devletler savcısının açılış konuşmasından belli olduğuna göre, federallerin güçlü ka-

nıtları vardı. Yine de Jimmy'nin şapkasından bir başka tavşan daha çıkaracağından korkuyor olmalıydılar.

Barney, eliyle etli yanağını oğuşturdu. Ona her zaman yardımcı olan, aptal banka veznedarı görüntüsüne sahip olduğunu biliyordu. İnsanlar onu fark etmez veya hatırlamazlardı. Weeks'e en yakın olan adamlar bile ona pek dikkat etmezlerdi. Onun bir uşak olduğunu düşünürlerdi. Kimse gizli yatırımlarla ve dünyanın her tarafındaki hesaplarla ilgilenen kişinin kendisi olduğunu anlamamıştı. "Seni tanık koruma programına alabiliriz," diyordu Young. "Ama en az beş yıllık bir ceza çektikten sonra."

"Çok fazla," diye homurdandı Barney.

"Bak, Jimmy'nin bir cinayetle ilgisi olduğunu kanıtlayabileceğini ima ediyorsun. Barney, yeterince oyalandım. Ya konuşmalı ya da susmalısın. Weeks'e bir cinayet yıkmak hoşlarına gider. Böylece onunla bir daha asla uğraşmak zorunda kalmazlar. Eğer müebbet hapse çarptırılırsa, organizasyonu da yıkılır. Onların istediği şey de bu."

"Onun bir cinayetle ilişkisi olduğunu ortaya çıkarabilirim. Ama onların bunu kanıtlaması gerek. Bu davaya bakan Birleşik Devletler savcısının valilik için Frank Green'e rakip olacağı doğru, değil mi?"

"Eğer ikisi de partiden aday gösterilirse," dedi Young ve masasına uzanıp bir törpü aldı. "Barney, korkarım ki artık yuvarlak konuşmayı bırakmalısın. Her ne söyleyeceksen bana güvenmek zorundasın. Yoksa senin akıllıca bir seçim yapmana yardım edemem."

Barney kısa bir an için kaşlarını çattı. Sonra alını düzleştirdi ve, "Tamam," dedi. "Sana anlatacağım. Şu seksi kadının vücuduna güller saçılmış olarak bulunduğu Sevgili Cinayeti Davası'nı hatırlıyor musun? Bu on yıl

önce olmuştu ve Frank Green adını bu davayla duyurmuştu."

Young başını salladı. "Hatırlıyorum. Kocayı mahkûm etmişti. Aslında, bu o kadar da zor değildi ama medyanın ilgisini çekmiş ve birçok gazete sattırmıştı." Gözlerini kıstı. "Bunun ne alakası var? Weeks'in o davayla ilgisi olduğunu söylemiyorsun, değil mi?"

"Kocasının o gülleri kendisine vermediğini, kadının birlikte olduğu bir erkeğin vermiş olması gerektiğini iddia ettiğini hatırlıyor musun?" Young onaylayınca, Haskell sözüne devam etti. "Suzanne Reardon'a o gülleri Jimmy Weeks göndermişti. Biliyorum. Çünkü onları, kadının öldüğü gece, saat 18.20'de ben götürmüştüm. Bir de kart vardı. Sana ne yazdığını söyleyeyim. Bana bir kâğıt ver."

Young masasının üzerinden, telefon mesajlarını yazdığı not defterini uzattı. Barney, kalemini çıkarttı. Bir dakika sonra defteri geri verdi. "Jimmy, Suzanne'a 'Sevgilim' derdi," diye açıkladı. "O gece onunla bir randevusu vardı. Karta bunları yazmıştı."

Young, Barney'in ona verdiği kâğıdı inceledi. Altı tane nota ve iki kelime vardı. 'Sana âşığım.' Altına imza olarak bir J harfi atılmıştı.

Young notaları mırıldandı ve Barney'e baktı. "Sana Sevgilim Dememe İzin Ver' şarkısının girişi," dedi.

"Hı hı. Ve de şarkının ilk dizesi. 'Sana âşığım.'

"Bu kart nerde?"

"Sorun da bu. Kimse, ceset bulunduğu zaman bundan bahsetmedi. Ve güller de her tarafa saçılmıştı. Ben sadece onları götürdüm ve oradan ayrıldım. Jimmy için Pennsylvania'ya gidecektim. Ama sonra diğerlerinin konuşmalarını duydum. Jimmy, o kadın için çıldırıyordu ve onun diğer erkeklerle görüşmesi onu deliye çeviri-

yordu. O gülleri ona gönderdiği zaman onu önceden uyarmış, boşanması ve başka erkeklerden uzak durması gerektiğini söylemişti."

"Suzanne ne tepki verdi?"

"Oh, onu kıskandırmaya bayılırdı. Sanki bu onun daha iyi hissetmesini sağlardı. Bizim çocuklardan birinin, onu Jimmy'nin tehlikeli olabileceği konusunda uyardığını biliyorum, ama o sadece gülüp geçmişti. Bana kalırsa o gece çok ileri gitti. O gülleri vücudunun etrafına saçmak tam Jimmy'nin yapacağı türden bir iş."

"Ve kart da kayıp, öyle mi?"

Barney omuzlarını silkti. "Mahkemede bunun hakkında hiçbir şey duymadın. Bana konuşmamam emredilmişti. O gece, Suzanne'ın Jimmy'yi beklettiğini biliyorum. Birkaç çocuk, Jimmy'nin en sonunda patladığını ve onu öldüreceğini söylediğini anlatmışlardı. Jimmy'nin sinirini bilirsin. Ve bir şey daha vardı. Jimmy ona çok pahalı mücevherler almıştı. Biliyorum, çünkü faturaları ben ödemiş ve birer de kopyalarını çıkartmıştım. Mahkemede bundan çok bahsedildi. Kocası kendisinin vermediği mücevherler olduğunu iddia etmişti ama Suzanne'ın babası, buldukları her şeyi kendisinin verdiğine yemin etmişti."

Young, Barney'in kullandığı sayfayı yırttı ve katlayarak göğsündeki cebe koydu. "Barney, sanırım Ohio'da geçireceğin yeni hayatından hoşlanacaksın. Birleşik Devletler savcılığına sadece Jimmy'yi cinayet suçundan yakalamakta değil, Frank Green'in masum bir adamı içeri tıktığını kanıtlamakta da yardım ettin."

Birbirlerine gülümsediler. "Onlara söyle, Ohio'da yaşamak istemiyorum," diye dalga geçti Barney. Birlikte ofisten çıkıp koridorda asansöre doğru yürüdüler. Bir asansör gelip de kapıları açılınca, Barney yanlış bir şe-

yin olduğunu hemen fark etti. Asansörde ışık yoktu. Bir içgüdüyle döndü ve koşmaya başladı.

Ama çok geç kalmıştı. Mark Young'un bin dolarlık takımının bir kurşunla delindiğini göremeden ölmüştü.

62

Kerry, işe giderken arabasında, WCBS radyosundan iki cinayet duydu. Cesetler Mark Young'ın özel sekreteri tarafından bulunmuştu. Haberde Young ve müvekkili Barney Haskell'in saat yedide garajda buluştukları ve Young'ın binaya girerken aların sistemini çalıştırmadığının zannedildiği söyleniyordu. Güvenlik görevlisi saat 20.00'ye kadar gelmemişti.

Sekreter sekize çeyrek kala geldiğinde ön kapıyı açık bulmuş, ama Young'ın geçmişte de birçok kez yaptığı gibi kilitlemeyi unutmuş olduğunu düşünmüştü. Ve asansörle yukarı çıkıp cesetleri görmüştü. Haber, Essex Eyaleti Savcısı Mike Murkowski'nin bir sözü ile bitti. İki adamın da soyulmuş olduğunu söylüyordu. Hırsızların onları binanın içine kadar takip etmiş ve karşı koymaya çalıştıklarında ise öldürmüş olabileceklerini düşünüyordu. Barney Haskell başının ve boynunun arkasından vurulmuştu. WCBS muhabiri, Barney Haskell'in Jimmy Weeks'i cinayetle suçlayabilmek için savcılıkla anlaşma yapmak üzere olmasının bu çifte cinayetle ilgisi olup olamayacağını sordu. Savcının cevabı sertti. "Yorum yok."

Kerry radyoyu kapatırken, bunun bir mafya işine

benzediğini düşündü. "Ve Jimmy Weeks'i Bob savunuyor. Vay, ne karmaşa!"

Tahmin ettiği gibi, masasında Frank Green'den bir not vardı. "Beni gör." Paltosunu çıkarttı ve koridorun karşısındaki ofise girdi.

Green hiç vakit kaybetmedi. "Reardon'un annesi burada ne arıyordu?"

Kerry, kelimelerini dikkatle seçti. "Buradaydı çünkü Skip Reardon'u görmek için hapishaneye gittim ve ona yeni bir başvuru için hiçbir neden bulunmadığını düşündüğümü belirttim."

Green'in ağzının etrafındaki çizgilerin rahatladığını görebiliyordu ama kızgın olduğu belliydi. "Sana bunu söylemiştim. Kerry, on yıl önce, Skip Reardon'un masum olduğunu düşündürecek en ufak bir delil olsaydı, onun üzerine giderdim. Ama yoktu. Medya, ofisimin bu davayı tekrar araştırdığını öğrense ne olsaydı, onun üzerine giderdim. Ama yoktu. Medya, ofisimin bu davayı tekrar araştırdığını öğrense ne yapar biliyor musun? Skip Reardon'u bir kurban gibi göstermeye bayılırlar. Gazeteleri daha çok satar - ve politik adaylar hakkında kötü yazılar yazmayı da severler."

Gözlerini kısıtı ve etkili olabilmek için parmaklarını masaya vurdu. "Biz cinayeti araştırırken bu ofiste olmadığına çok çok üzgünüm. O güzel kadının gözlerini yuvalarından fırlatacak kadar canice boğazlanmış halini görmediğin için çok üzgünüm. Skip Reardon, o kadar yüksek sesle bağınıyordu ki belediye görevlisi bir şey olmadan önce polisi aramayı düşünmüştü. Bunu mahkemede yeminliyen söyledi. Eğer şansın olursa, çok iyi bir yargıç olacağını düşünüyorum. Kerry. Ama iyi bir yargıç sağduyusunu kullanır. Ve şu an senin bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Eğer şansın olursa...

Bu bir uyarı mıydı? "Frank seni kızdırdığım için üzgünüm. Ama eğer bir mahsuru yoksa, şimdi başka bir konuya geçebilir miyiz?" Ceketinin cebinden Robin'in fotoğrafını çıkartıp ona uzattı. "Bu, dün postayla beyaz bir zarfın içinde geldi. Robin, garip arabayı gördüğü ve birinin onun peşinde olduğunu düşündüğü Salı günü giydiği kıyafetleri giyiyor. O haklıydı."

Green'in suratındaki kızgınlık yok oldu. "Onu nasıl koruyabileceğimiz hakkında konuşalım." Kerry'nin okula haber verip, onu arabayla getirip götürmek fikrine katıldı. "Bir süre önce çevreye taşınan veya serbest bırakılan bir seks suçlusunun olup olmadığını öğreneceğim. Hâlâ geçen hafta mahkûm ettiğin adamın arkadaşlarının senden öç almak istediğini düşünüyorum. Hohokus polisinden evinizi gözetlemesini rica edeceğiz. Bir yangın söndürücün var mı?"

"Püskürtme sistemim var."

"Belki gerekir diye birkaç tane de yangın söndürücü al."

"Yani bir yangın bombasına karşılık mı?"

"Bu bilinen bir şey. Seni korkutmak istemiyorum, ama önlem almalısın."

Kerry, ofisten çıkmak üzereyken, Frank, Summit'deki cinayetten bahsetti.

"Jimmy Weeks iyi çalıştı ama, eski kocan, Haskell'in anlaşması olmadan da onu kurtarmak için çok çalışmak zorunda kalacak."

"Frank, sanki bunun bir cinayet olduğu kanıtlanmış gibi konuşuyorsun!"

"Bunu doğru olduğunu herkes biliyor, Kerry. Aslında, Jimmy'nin Haskell'in işini bitirmek için neden bu

kadar uzun süre beklediğini merak ediyorum. Jimmy'den zamanında kurtulduğunu için şanslısın."

63

Bob Kinellen, saat dokuzu on geç, mahkemeye girip medya üzerine atlayana kadar Barney Haskell ve Mark Young cinayetlerini duymamıştı. Bunu öğrenince, böyle bir şeyin olacağını tahmin ettiğini fark etti.

Haskell, nasıl Jimmy'nin kendisini ona karşı ifade vermesi için sağ bırakacağını düşünebilecek kadar aptal olmuştu?

Şaşırmış ve sorulan bir soru üzerine, Haskell'in ölümünün Bay Weeks'in savunma şeklini değiştirmeyeceğini söylerken inandırıcı görünmeyi başarmıştı. "James Forrest Weeks, suçlandığı her şeyde masumdur," dedi. "Bay Haskell'in savcılıkla yapmaya çalıştığı anlaşma her ne idiye, mahkemede bunun doğru olmadığı ortaya çıkacaktır. Bay Haskell ve eski bir arkadaşım ve meslektaşım olan Mark Young'ın ölümünden büyük üzüntü duyuyorum."

Asansöre binip, ikinci katta bekleyen diğer medya mensuplarından kaçmayı başarabildi. Jimmy mahkeme salonundaydı. "Haskell'i duydun mu?"

"Evet, duydum, Jimmy."

"Bu, sanki, koşulları eşitliyor, değil mi, Bobby?"

"Evet, sanırım."

"Ama ben eşit koşulları sevmem."

"Bunu biliyorum, Jimmy."

"Tabii, biliyorsun."

Bob kelimelerini dikkatle seçti. "Jimmy, biri eski ka-

rıma, küçük kızımız Robin'in bir fotoğrafını yollamış. Fotoğraf, Salı günü okula giderken arabayı üzerine sürüp son anda bir U dönüşü yapan aynı adam tarafından yollanmış. Robin, onun kaldırımı çıkıp kendisini ezeceğini sanmış."

"New Jersey'in şoförleri hakkında yapılan şakaları bilirsin, Bobby."

"Jimmy, kızıma bir şey olmasa iyi olur."

"Bobby, neden bahsettiğini bilmiyorum. Eski karını ne zaman bir yargıç yapacak ve onu savcının ofisinden çıkaracaklar? Başka insanların işine burnunu sokmamalı."

Bob, sorusunun cevabını aldığını biliyordu. Robin'in fotoğrafını çeken, Jimmy'nin adamlarından biriydi. Bob, Kerry'yi Reardon davasını araştırmaktan vazgeçirmeliydi. Ve Jimmy, bu davadan da beraat etmeliydi.

"Günaydın, Jimmy. Günaydın, Bob."

Bob, kayınpederi Anthony Bartlett'in, Jimmy'nin yanındaki sandalyeye oturuşunu seyretti. "Haskell ve Young'ın başına gelenler çok üzücü," diye mırıldandı Bartlett.

"Trajik," dedi Jimmy.

O sırada mübaşir yanlarına gelip, yargıcın, savcı, Bob ve Bartlett'i kürsüye çağırdığını söyledi. Üzgün olduğu görünen Yargıç Benton, masasından onlara baktı. "Sanırım hepiniz Bay Haskell ve Bay Young'ın başına gelenleri duydunuz." Avukatlar sessizce başlarını salladılar. "Zor olacağını bilmeme rağmen, bu dava için iki ay harcadığını göz önüne alarak, devam etmesi gerektiğini düşünüyorum. Neyse ki jüri inzivada ve Bay Weeks'in buna karıştığı yolundaki spekülasyonlar da dahil olmak üzere bu haberleri öğrenmeyecekler. Bay Haskell ve Bay Young'ın yokluğunun, Barney Haskell'in dava-

sıyla artık kendilerinin ilglenmemesi nedeniyle olduğunu söyleyeceğim. Onları, olanlar hakkında yorumda bulunmamaları ve bunun Bay Weeks'in davasını etkilememesi için uyaracağım."

"Tamam - hadi devam edelim."

Jüri içeri girdi ve yerlerine oturdu. Bob, onların Haskell ve Young'ın boş sandalyelerini görünce ne kadar şaşırdıklarını yüzlerinden okuyabiliyordu. Yargıç, onlara, olan şeyi dikkate almamalarını söylerken, Bob onların bunu çoktan yaptığını gayet iyi biliyordu. Onun suçlu olduğunu düşünüyorlar. Bu bize hiç de yardımcı olmayacak, diye düşündü Bob.

Bob, bunun Weeks'e ne kadar zarar vereceğini düşünürken, gözü on numaralı jüri Lilian Wagner'a takıldı. Toplumda iyi bir yeri olan, kocası ve oğullarıyla gurur duyan ve sosyal statüsünün farkında olan Wagner'in problem yaratacağını biliyordu. Jimmy'nin onu kabul etmesinin bir nedeni olmalıydı. Bob'ın bilmediği şey, Jimmy'nin bir yardımcısının jüri içeri girmeden önce, iki numaralı jüri olan Alfred Wight'a sessizce yaklaştığı idi. Weeks, Wight'ın hasta bir karısı olduğunu ve hastane masrafları yüzünden iflasın eşiğinde olduğunu öğrenmişti. Umutsuz olan Bay Wight, oyunun 'Suçlu Değil' olacağı garantisine karşılığında 100.000 dolar almayı kabul etmişti.

64

Kerry, masasının üzerindeki dosya yığınının dehşetle baktı. Bunları hemen bitirmesi gerektiğini biliyordu. Yeni davalarla ilgilenme zamanı gelmişti. Ayrıca, Frank

ve birinci asistan Carmen ile görüşmesi gereken bazı anlaşmalar vardı. Yapması gereken birçok şey vardı ve dikkatini toplamalıydı. Ama bunun yerine, sekreterine, bazı cinayet davalarında savcılık tanığı olarak kullandıkları psikiyatr Dr. Craig Riker'ı aramasını söyledi. Riker, deneyimli ve görüşlerine katıldığı, mantıklı bir doktordu. Hayat zalim davrandığı zaman bir insanın yaralarını sarıp yoluna devam etmesi gerektiğini düşünüyordu. Ama hepsinden önemlisi, savunmanın kullandığı, şaşırtıcı psikiatrik terimleri çürütebilmesiydi. Kerry, onun en çok bir sanığın deli olup olmadığı sorusuna cevap veriş şeklini seviyordu. "Sanırım, o çatlak, ama deli değil. Teyzesinin evine girip onu öldürdüğünde ne yaptığını kesinlikle biliyordu. Bunu isteyerek yaptı."

"Dr. Riker'ın hastası varmış." diye bildirdi Kerry'nin sekreteri. "Sizi on biri on geçe arayacak."

Ve söylediği gibi, Janet, tam on biri on geçe, Dr. Riker'in aradığını haber verdi. "Neler oluyor, Kerry?"

Kerry, ona Dr. Smith'in başka kadınlara kızının suratını vermesini anlattı. "Suzanne'ı ameliyat ettiğini reddetti," diye açıkladı. "ve bu doğru olabilir. onu bir meslektaşına göndermiş olabilir. Ama diğer kadınlara Suzanne'ın yüzünü vermek acı çekmemenin bir çeşidi mi?"

"Hastalıklı bir acı çekme yöntemi," dedi Riker. "Onu bebekliğinden beri görmediğini söylemiştin, değil mi?"

"Doğru."

"Ve bir gün ofisine geliyor?"

"Evet."

"Smith nasıl biri?"

"Sert."

"Yalnız mı?"

"Hiç şaşırmam."

"Kerry, daha çok şey bilmeliyim. Onun kızını ameliyat edip etmediğini, bunu bir meslektaşından mı istediğini veya Suzanne'ın ona geldiğinde zaten ameliyat olmuş olup olmadığını kesinlikle bilmek isterim."

"Son olasılık aklıma hiç gelmemiştir."

"Ama eğer, egeri vurguluyorum, yıllar sonra, Suzanne'ı silik ve belki de çirkin bir kız olarak gördüyse ve onu ameliyat edip, bir güzellik yaratıp, sonra da yarattığı şeyle büyülendiyse, sanırım bu bir erotomanya vakası."

"O da nedir?" diye sordu Kerry.

"Bu, birçok şeyi kapsar. Ama yalnız bir doktorun yıllar sonra kızıyla karşılaşp, onu güzelleştirdiğini ve sonra da harika bir şey yarattığını düşündüğünü farz edersek, onu bu kategoriye sokabiliriz. Onu sahiplenmiş hatta âşık olmuş olabilir. Bu, daha çok takipçilerde ortaya çıkan algısal bir bozukluktur."

Kerry, Deidre Reardon'un, Dr. Smith'in Suzanne'a bir eşyaymış gibi davrandığını söylediğini hatırladı. Dr. Riker'a Smith'in Suzanne'ın yanağındaki bir lekeyi temizleyişini ve sonra da güzellik hakkında nutuk atışını anlattı. Ayrıca, Kate Carpenter'in, Smith'in onu takip etmesinden korkan Barbara Tompkins hakkında yaptığı konuşmadan da bahsetti.

Bir sessizlik oldu. "Kerry, bir sonraki hastam geldi. Beni gelişmelerden haberdar edersin, değil mi? Bu da-vayı takip etmek çok hoşuma gider."

Kerry, Dr. Smith'in son randevusu bittiğinde, orada olabilmek için ofisten erken çıkmayı düşünüyordu. Ama sonra, Dr. Smith'in kızıyla ilişkisi hakkında daha çok şey öğrenene kadar beklemeye karar vererek fikrini değiştirdi. Ayrıca, evde Robin'le birlikte olmak istiyordu.

Bayan Reardon, Smith'in Suzanne'a karşı olan davranışlarının 'sağlıksız' olduğunu düşünüyordu. Ve Frank Green de Smith'in tanık sandalyesinde ne kadar duygusuz olduğundan bahsetmişti. Skip Reardon, kayınpederinin evlerine pek gelmediğini ama Suzanne onu gördüğü zaman yalnız olduklarını söylemişti.

Bu insanları tanıyan ve saklayacak bir şeyi olmayan biriyle görüşmeliyim, diye düşündü Kerry. Ayrıca, Bayan Reardon'la da bir daha, sakince konuşmak isterim. Ama ona ne söyleyebilirim ki? Şu anda bir davası olan bir gangsterin golf oynarken Suzanne'a 'Sevgilim' diye hitap ettiğini mi? Bir golf taşıyıcısının onların arasında bir şeyler olabileceğini düşündüğünü mü?

Bunlar Skip Reardon'un tabutunu biraz daha sıkı kapatır, o kadar diye düşündü. Bir savcı olarak, Skip'in Beth'le birlikte olabilmek için, boşanmak istemesine rağmen Suzanne'ın bir milyonerle onu aldatırken üç bin dolarlık Saint Lauren kıyafetlerinin faturalarını kendisine ödettiğini öğrenince çileden çıkmış olabileceği ihtimalini de düşünmeliydi.

Saat beşte, Bob aradığında ofisten çıkmak üzereydi.

"Kerry, birkaç dakikalığına uğramam gerek. Bir saat kadar sonra evde olur musun?"

"Evet."

"O zaman görüşürüz," dedi ve kapattı.

Bob'un eve gelmesinin nedeni ne acaba? diye merak etti. Robin'in resminin çekilmesinden duyduğu endişe mi? Yoksa beklemediği halde mahkemede çok zor bir gün mü geçirmişti? Bu olabilir, diye düşündü Kerry ve Frank Green'in, Haskell'in ifadesi olmadan da Jimmy Weeks'in mahkûm olabileceğini söylediğini hatırladı. Bir buçuk yıllık evliliği boyunca, Bob Kinellen'le birlikte olabilmek için eve nasıl da aceleyle geldiğini acıyla hatırlayarak paltosunu ve çantasını aldı. Eve vardığında, Robin onu suçlayarak baktı. "Anne, neden Alison okula gelip beni arabayla eve getirdi? Bir neden göstermedi ve ben de kendimi aptal gibi hissettim."

Kerry bakıcıya baktı. "Seni daha fazla bekletmeyelim, Alison. Teşekkürler."

Yalnız kaldıklarında, Kerry Robin'in kızgın suratına baktı. "Geçen gün seni korkutan araba..." diye anlatmaya başladı.

Bitirdiğinde, Robin sessizce oturdu. "Bu korkunç, değil mi, anne?"

"Evet, öyle."

"Bu yüzden mi dün gece eve geldiğinde o kadar yorgun ve bitkin görünüyordun?"

"O kadar kötü görüldüğümü bilmiyordum, ama evet, çok üzgündüm."

"Ve Geoff de bu yüzden mi hemen geldi?"

"Evet."

"Keşke bana dün gece söyleseydin."

"Nasıl anlatacağımı bilmiyordum, Rob. Ben de çok gergindim."

"Peki şimdi ne yapacağız?"

"O gün caddede olanın kim olduğunu bulana kadar gerekebilecek birkaç önlem alacağız."

"Eğer geri gelirse, bu sefer bana saldıracağını mı düşünüyorsun?"

Kerry, "Hayır!" diye bağırarak istedi. Ama bunun yerine, Robin'in oturduğu koltuğa yanaşarak ona sarıldı.

Robin, başını annesinin omzuna yasladı. "Diğer bir deyişle, araba üzerime tekrar gelirse, kaçmalıyım."

"İşte bu yüzden, araba o şansı bir daha elde edemeyecek, Rob."

"Babamın bundan haberi var mı?"

"Dün gece onu aradım. Birazdan burada olur."

Robin aniden dikildi. "Benim için endişelendiği için mi?"

Ne kadar memnun oldu, diye düşündü Kerry. San-ki Bob ona bir iyilik yapmıştı. "Tabii ki senin için endişeleniyor."

"Çok iyi. Anne, bunu Cassie'ye anlatabilir miyim?"

"Hayır, şimdi olmaz. Söz vermelisin, Robin. Bunu yapanın kim olduğunu bulana..."

"Ve onu içeri tıkana kadar," diye sözünü kesti Robin.

"Kesinlikle. Bu olduktan sonra, istediğin kişiye anlatırsın."

"İyi. Bu gece ne yiyoruz?"

"Pizza ısmarlarız. Yolda durup birkaç video kaset kiraladım."

Robin, Kerry'nin çok sevdiği o muzır bakışla baktı. "Umarım komedidir."

Beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor, diye düşündü Kerry. Ne kadar korktuğunu bana belli etmeyecek.

18.10'da Bob geldi. Kerry, Robin'in neşeyle onun kollarına atılmasını seyretti. "Tehlikede olmam konusunda ne düşünüyorsun?" diye sordu Robin.

"Ben üstümü değiştirirken konuşun," dedi Kerry.

Bob, Robin'i bıraktı. "Çok uzun sürmesin, Kerry," dedi aceleyle. "Ancak birkaç dakika kalabilirim."

Kerry, Robin'in yüzünde beliren acıyı gördü ve Bob'un boğazını sıkmak istedi. Bir değişiklik yaparak, ona biraz destek ol, diye düşündü kızarak. Sesine hâkim olmaya çalışıp cevap verdi. "Bir dakika sonra geliyorum."

Hızla üstündekileri çıkarttı ve bir pantolon ve kazak giydi, ama kasten on dakika yukarıda bekledi.

Aşağı inmek üzereyken, kapısı açıldı ve Robin, "Anne," dedi.

"İçeri gir." Kerry, "Hazırım," diyecekken Robin'in yüzündeki bakışı gördü. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Babam seninle konuşurken yukarıda beklememi söyledi."

"Anlıyorum."

Bob, çalışma odasının ortasında dururken rahatsız olduğu ve gitmek için acele ettiği belli oluyordu. Paltosunu çıkarmaya bile tenezzül etmemiş, diye düşündü Kerry. Ve Robin'i üzecek ne yaptı? Herhalde, ne kadar acelesi olduğunu anlatmıştı.

Bob, onun adımlarını duyunca döndü. "Kerry, tekrar ofise gitmem gerek. Yarınki duruşma için yapmam gereken bir sürü iş var. Ama sana çok önemli bir şey söylemeliyim."

Cebinden küçük bir kâğıt parçası çıkarttı. "Barney Haskell ve Mark Young'a ne olduğunu duydun mu?"

"Tabii ki."

"Kerry, Jimmy Weeks'in haber alma kaynakları var.

Nasıl olduğundan emin değilim ama öğreniyor. Mesela, Cumartesi günü Reardon'ı görmek için hapishaneye gittiğini biliyor."

"Öyle mi?" Kerry eski kocasına baktı. "Bu onu neden ilgilendiriyormuş?"

"Kerry, oyun oynama. Endişeleniyorum. Jimmy çok umutsuz. Sana onun her şeyi öğrendiğini söyledim. Şuna bak."

Kinellen, ona bir not defterine yazılmış gibi görünen bir yazının kopyasını uzattı. Kâğıtta altı nota vardı. Altında da şu sözler yazıyordu: "Sana âşığım. J."

Kerry okurken notaları mırıldanmış olmasına karşın, "Nedir bu?" diye sordu. Ama Bob cevap vermeye fırsat bulamadan, ne olduğunu anladı ve kanı dondu. Bu, "Sana Sevgilim Dememe İzin Ver" şarkısının giriş notalarıydı.

"Bunu nereden buldun ve bu ne demek oluyor?" diye bağırdı.

"Orijinalini, morgda, Mark Young'ın göğüs cebinde bulmuşlar. Haskell, Young'ın telefonunun yanındaki deftere yazmıştı. Sekreter dün yeni bir defter koyduğunu söylüyor. Yani Haskell bunu bu sabah yedi ile yedi buçuk arasında yazmış olmalı."

"Ölmeden birkaç dakika önce."

"Kesinlikle. Kerry, bunun Haskell'in yapmaya çalıştığı anlaşmayla bir ilgisi olduğuna eminim."

"Anlaşma mı? Jimmy Weeks'i suçlayabileceğini iddia ettiği cinayetin "Sevgili" Cinayeti Davası olduğunu mu söylüyorsun?" Kerry kulaklarına inanamıyordu. "Jimmy, Suzanne'la birlikteydi, değil mi? Bob, Robin'in fotoğrafını çekip onu korkutanJimmy Weeks için çalıştığını ve bunun beni korkutma yöntemi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Kerry, bunun peşini bırakmandan başka bir şey söylemiyorum. Robin'in iyiliği için, bunun peşini bırak!"

"Weeks burada olduğunu biliyor mu?"

"Robin için seni uyaracağımı biliyor."

"Bir dakika." Kerry, inanamayarak eski kocasına baktı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Müvekkilin, temsil ettiğin o gangster ve katil, bana ileteceğini bildiğinden seni tehdit ettiği için mi buradasın? Tanrım, Bob kendini ne kadar küçültüyorsun!"

"Kerry, çocuğumun hayatını korumaya çalışıyorum."

"Çocuğun mu? Çocuğun mu? Birden senin için ne kadar önemli oldu? Onu görmeye gelmediğin zamanlar, onun kalbini kaç kere kırdığını biliyor musun? Şimdi, git burdan."

Bob dönerken, Kerry onun elinden kâğıdı aldı. "Ama bu bende kalacak."

"Ver onu bana." Kinellen onun elini yakaladı ve parmaklarını açıp kâğıdı almaya çalıştı. "Baba, annemi bırak!"

Döndüklerinde geçmekte olan yaraları solgun yüzünde parlayan Robin'in girişte durduğunu gördüler.

66

Dr. Smith, son hastası -yağlarını aldırdıktan sonra kontrole gelen biri - gittikten sonra, saat dördü yirmi geçe ofisten çıktı.

Onun gittiğini görmek Kate Carpenter'ı rahatlattı. Onun geç saatlere kadar etrafta olması rahatsız ediciydi. Bugün, kaşlarını kaldırtan Bayan Pryce'ın dikişlerini

alırken elinin titrediğini bir kez daha fark etmişti. Hemşirenin endişeleri fizikselenden öte idi. Doktorun psikolojik bir hastalığı da olduğundan emindi.

Ama Kate için en zor şey ne yapacağını bilmemesiydi. Charles Smith -en azından bir zamanlar- harika bir cerrahtı. Onun aşağılanması veya meslekten men edilmesini görmek istemiyordu. Eğer koşullar farklı olsaydı, karısı veya en yakın arkadaşıyla konuşurdu. Ama bunu yapamazdı - karısı uzun süre önce ölmüştü ve hiç arkadaşı yok gibi görünüyordu.

Kate'in kızkardeşi Jean, bir sosyal yardım kuruluşunda çalışıyordu. Jean, büyük olasılıkla, problemi anlar ve Dr. Smith'in muhtaç olduğu yardımı alması için nereye başvurması gerektiği konusunda ona tavsiyede bulunabilirdi. Ama Jean şu an Arizona'da tatildaydı ve Kate istese bile ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu.

Saat 16.30'da, Barbara Tompkins aradı. "Bayan Carpenter. Dün gece Dr. Smith aradı ve onunla yemeğe çıkmam konusunda ısrar etti. Ama bütün gece bana Suzanne deyip durdu. Kendisine Charles dememi istiyor. Ciddi bir erkek arkadaşım olup olmadığını sordu. Üzgünüm, ona çok şey borçlu olduğumu biliyorum ama o gerçekten çok itici ve bu benim sinirlerimi bozuyor. İşte bile omzumun üstünden bakıp onu bir yerlerde göreceğimi düşünüyorum. Buna dayanamıyorum. Bu böyle devam edemez."

Kate Carpenter daha fazla oyalanamayacağını biliyordu. Danışabileceği tek kişi Robin Kinellen'in annesi Kerry McGrath idi.

Kate, onun New Jersey'de savcı yardımcısı olduğunu biliyordu ama ayrıca acilde kızına yardım ettiği için Dr. Smith'e minnettar olan bir anneydi de. Ve Kerry McGrath'ın Dr. Smith'in geçmişi hakkında kendisi veya

diğer çalışanlardan daha çok şey bildiğini hatırladı. Kerry'nin doktoru neden kontrol ettiğini bilmiyordu ama kötü bir niyeti olmadığına emindi. Kerry, kendisiyle, doktorun boşandığı ve kızının öldüğü bilgilerini paylaşmıştı.

Kendini bir hain gibi hisseden Bayan Carpenter, Barbara Tompkins'e Bergen Eyalet Savcısı Asistanı Kerry McGrath'ın ev telefonunu verdi.

67

Bob Kinellen gittikten sonra, Kerry ve Robin uzun bir süre sessizce, omuzları birbirine değerek ve ayaklarını sehpa uzatarak kanepede oturdular.

Sonunda Kerry kelimelerini dikkatle seçerek konuşmaya başladı. "Her ne dediysem veya tanık olduğun sahne sana ne düşündürdüyse düşündürsün, baban seni çok seviyor, Robin. O senin için endişeleniyor. Kendini içine soktuğu durumdan hoşlanmıyorum ama onu dışarı atarken bile sana duyduğu hislerden dolayı ona saygı duyuyorum."

"Benim için endişelendiğini söyleyince deliye döndün."

"Oh, yapma, onlar sadece laftı. Bazen beni çok kızdırıyor. Yine de, senin büyüyünce, kendini başka herkesin açıkça gördüğü problemlerin içine atıp, sonra da değişen ahlak kurallarını öne sürüp 'bu yanlış olabilir, ama gerekli,' diyecek bir insan olmayacağını biliyorum."

"Babam böyle mi yapıyor?"

"Ben öyle düşünüyorum."

"Resmimi kimin çektiğini biliyor mu?"

"Bildiğini düşünüyor. Bu, Geoff Dorso'nun üzerinde çalıştığı ve benim de ona yardım etmemi istediği bir davayla ilgili. Geoff, masum olduğuna inandığı bir adamı hapisten çıkarmaya çalışıyor."

"Sen de ona yardım mı ediyorsun?"

"Aslında buna karışmamın, hiç gerek yokken başıma bela almak olduğunu düşünüyordum. Ama şimdi, yanılmış olabileceğimi, Geoff'un müvekkilinin haksız yere mahkûm edilmiş olduğunu düşünmek için birçok iyi nedenin olduğunu biliyorum. Ama diğer taraftan, bunu kanıtlamak için seni tehlikeye atacak değilim. Buna söz veriyorum."

Robin bir süre önüne baktı ve sonra annesine döndü. "Anne, bunun hiç anlamı yok. Bu tamamen adaletsizlik. Yaptığı şey için babamı aşağılıyor ve sonra da aynı şeyi sen yapıyorsun. Geoff'un müvekkilinin hapiste olmaması gerektiğini düşünürken ona yardım etmemek 'değişen ahlak kuralları' olmuyor mu?"

"Robin!"

"Ben ciddiylim. Bunu düşün. Artık pizza ısmarlayabilir miyiz? Çok acıktım."

Şaşırان Kerry, kızının kalkıp, seyretmeyi planladıkları kasetleri olduğu çantayı almasını seyretti. Robin kasetleri inceledi, bir tanesini seçti ve videoya taktı. Çalıştırmadan önce, "Anne," dedi, "geçen gün arabadaki adamın beni sadece korkutmak istediğine inanıyorum. Beni ezeceğini sanmıyorum. Beni okula bırakman ve Alison'un alması önemli değil. Ne fark eder?"

Kerry bir an kızına baktı ve başını salladı. "Fark, seninle gurur duyup kendimden utanmamda."

Robin'e sarıldı, sonra onu bırakıp mutfağa gitti.

Birkaç dakika sonra pizza için tabak çıkarırken tele-

fon çaldı ve tereddütlü bir ses, "Bayan McGrath," dedi. "Ben Barbara Tompkins. Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama Dr. Charles Smith'in ofisindeki Bayan Carpenter sizi aramamı önerdi."

Kerry dinlerken bir kalem aldı ve notlar yazmaya başladı.

Barbara, Dr. Smith'e danışmıştı... Ona bir fotoğraf gösterdi... O kadın gibi görünmek isteyip istemediğini sordu... Onu ameliyat etti... Danışmanlığını yapmaya başladı... Ona bir daire buldu... Bir moda uzmanına yolladı... Ve şimdi, ona 'Suzanne' deyip takip ediyor...

Barbara Tompkins son olarak, "Bayan McGrath, Dr. Smith'e minnettarım," dedi. "O benim hayatımı değiştirdi. Onu polise şikâyet edip bir mahkeme emri çıkarttırmak istemiyorum. Onu incitmek istemiyorum ama bunun böyle devam etmesine izin veremem."

"Onun yüzünden fiziksel bir tehlikede olduğunuzu hiç düşündünüz mü?" diye sordu Kerry.

Tompkins cevaplamadan önce bir an tereddüt etti. "Hayır, sanmıyorum. Yani bana asla zor kullanmadı. Hatta o kadar dikkatli ki, sanki her an kırılabilir porselen bir bebekmişim gibi davranıyor. Ama onda korkunç, bastırılmış bir öfke olduğunu hissediyorum ve belki de bana patlayabilir. Örneğin, geçen gece, beni yemeğe çıkarmak için geldiğinde, dışarı çıkmak için hazır olduğumu görünce mutlu olduğunu söyleyemem. Bir an için onun öfkeleneyeceğini sandım. Sadece, onunla yalnız kalmak istemiyordum. Ve şimdi eğer onu görmeyi reddetseydim bana çok, çok sinirleneceğini düşünüyorum. Ve sınırlayıcı bir mahkeme kararının ününü zedeleyeceğini biliyorum."

"Barbara, Pazartesi günü Dr. Smith'i göreceğim. Ama onun, bundan haberi yok. Bana anlattıklarından

ve sana Suzanne demesinden dolayı onun sağlığında bir bozukluk olduğunu düşünüyorum. Umarım yardım almaya ikna olur. Ama eğer korkuyorsan, sana New York polisine başvurma diyemem. Aslında, başvurmanın gerektiğini düşünüyorum."

"Henüz değil. Birkaç ay sonra çıkacağım bir iş seyahatim vardı, ama programımı değiştirip gelecek hafta çıkabilirim. Döndükten sonra sizinle tekrar konuşmak isterim. Ne yapacağıma o zaman karar veririm."

Telefonu kapattığında, Kerry önünde notlarıyla bir mutfak sandalyesine çöktü. Durum gittikçe daha çok karışlıyordu. Dr. Smith, Barbara Tompkins'i takip ediyordu. Kendi kızını da takip etmiş miydi? Eğer öyleyse, cinayet gecesi Dolly Bowles ve küçük Michael'ın gördüğü Mercedes'in ona ait olması büyük bir olasılıktı.

Dolly Bowles'un gördüğünü iddia ettiği plaka numaralarını hatırladı. Joe Palumbo'nun onları Dr. Smith'inkiyle karşılaştıрма fırsatı olmuş muydu?

Eğer Dr. Smith, Barbara'nın korktuğu gibi Suzanne'a saldırdıysa ve ölümünden sorumlu ise, o zaman Jimmy Weeks, Suzanne Reardon'un cinayetiyle arasında bir ilişki kurulmasından neden bu kadar çok korkuyordu?

Onu görmeden önce, Smith ve Suzanne'ın ilişkisi ve sormam gereken sorular hakkında daha çok şey öğrenmeliyim, diye düşündü Kerry. Şu antika uzmanı, Jason Arnott - konuşması gereken kişi o olabilirdi. Dosyadaki notlarına göre o sadece bir arkadaştı ama sıklıkla Suzanne'la birlikte müzayede ve benzeri şeyler için New York'a gidiyordu. Dr. Smith, birkaç kez onlarla buluşmuş olabilirdi. Arnott'u aradı ve kendisini aramasını rica eden bir mesaj bıraktı. Kerry daha sonra bir telefon daha etmeyi düşündü.

Geoff'u arayıp, Skip Reardon'a hapishanede ikinci bir görüşme ayarlamasını söyleyecekti.

Ama bu sefer annesi ve kız arkadaşı Beth Taylor'u da orada isteyecekti.

68

Jason Arnott, cuma gecesi evde kalıp kendisine basit bir akşam yemeği hazılamayı planlamıştı. Bu düşünceyle, haftada iki kere temizliğe gelen temizlikçi kadından alışverişe gitmesini istemiş ve dilbalığı filetosu, tere, bezelye ve çitır Fransız ekmeği ısmarlamıştı.

Ama Amanda Coble, saat 17.00'de arayıp, Richard ve onunla birlikte Ridgewood Country Klüp'te akşam yemeği yemeyi teklif edince sevinerek kabul etmişti.

Coble'lar tam onun tarzı insanlardı - çok zengin ama alçakgönüllü, şaşırtıcı, zeki, çok zeki Richard, uluslararası bir banker ve Amanda da bir iç dekoratördü. Jason kendi yatırımlarını başarıyla idare ederken, Richard'la geleceğin yabancı pazarlarından konuşmaktan zevk alıyordu. Richard'ın, fikirlerine saygı duyduğunu ve Amanda'nın, antikalar konusundaki uzmanlığını takdir ettiğini biliyordu.

Vera Todd ile New York'da geçirdiği bir önceki huzursuz günden sonra, onların kendisini eğlendireceğine karar verdi. Ve ayrıca, Coble'lar sayesinde birçok ilginç insanla da tanışmıştı. Aslında, üç yıl önce onların tanıştırdığı birinin Palm Springs'deki evini soyması şu ana kadarki en başarılı işiydi.

Coble'lar arabalarını park görevlisine teslim ettikleri sırada o da klübe vardı. Ön girişte onlardan bir dakika

gerideydi ve onların seçkin bir çiftle selamlaştığını gördü. Adamı hemen hatırladı. Senatör Hoover. Hoover'ın da katıldığı birçok politik yemeğe gitmişti ama asla yüz yüze gelmemiştir.

Kadın tekerlekli sandalyedeydi ama yine de boyu, uzun topuklu ayakkabılarına kadar inen koyu mavi gece elbisesinin içinde çok şık görünüyordu. Bayan Hoover'ın sakat olduğunu duymuştu ama onu daha önce hiç görmemiştir. En küçük detayları bile fark edebilen gözleri, kadının ellerinin kucağında, şiş eklemlerini kapayacak şekilde durduğunu fark etti.

Onun safir mavisi gözleriyle süslenmiş ve hâlâ çekici olan yüzünü incelerken, gençken ve bütün bunlardan önce çok güzel olması gerektiğini düşündü.

Amanda Coble başını çevirdi ve onu gördü. "Jason, buradasın." El salladı ve onları tanıştırdı. "Bu sabah Summit'de işlenen cinayetten bahsediyorduk. Senatör Hoover da, Richard da avukat Mark Young'ı tanıyorlardı."

"Bunun o gangsterin işi olduğu belli." dedi Richard sinirle.

"Katılıyorum" dedi Jonathan Hoover. "Ve vali de katılıyor. Son sekiz yılda, onun suç oranlarını nasıl düşürdüğünü hepimiz biliyoruz ve Frank Green'in bu iyi çalışmayı devam ettirmesine ihtiyacımız var. Size şunu söyleyebilirim: Eğer Weeks, devlet mahkemesinde yargılanıyor olsaydı, savcı anlaşmayı yapmış ve Haskell'in ifadesini almış olurdu ve bu cinayetler de hiç işlenmezdi. Ve şimdi Royce, bütün bu işi bozan adam, vali olmak istiyor. Ama benim yapabileceğim bir şey yok!"

"Jonathan," dedi Grace Hoover ayıplayarak. "Bunun seçim yılı olduğu ne kadar belli, öyle değil mi,

Amanda?" Hepsi gülümserken ekledi; "Sizi daha fazla tutmayalım."

"Karım, kolejde öğrenciyken tanıştığımızdan beri beni hizaya sokmaya çalışıyor," diye açıkladı Jonathan Hoover, Jason'a. "Sizi tekrar görmek güzeldi, Bay Arnott."

"Bay Arnott, sizinle daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu Grace Hoover aniden.

Jason, içindeki alarm sisteminin harekete geçtiğini hissetti. "Sanmıyorum," diye cevapladı yavaşça. "Tanışsaydık, eminim ki hatırlardım." O zaman ona tanıştığımızı düşündüren şey neydi?

"Neden bilmiyorum ama sanki sizi tanıyorum. Neyse, herhalde yanılıyorum. İyi geceler."

Coble'lar her zamanki gibi ilginç ve yemek de lezzetli olmasına rağmen, Jason, geceyi, evde kalıp kendine fileto pişirmiş olmayı dileyerek geçirdi.

Saat on buçukta eve döndüğünde, telesekreterine bırakılan mesajı dinleyince kendini daha da kötü hissetmeye başladı. Arayan, Bergen Eyaleti Savcı Yardımcısı olduğunu söyleyen Kerry McGrath'di. Ev telefonunu bırakmış ve kendisini bu gece on bire kadar veya yarın sabah erkenden aramasını rica etmişti. Kendisiyle, bir cinayet kurbanı olan, eski komşu ve arkadaşı Suzanne Reardon hakkında resmi olmayan bir konuşma yapmak istediğini söylemişti.

69

Cuma gecesi, Geoff Dorso, ailesinin Essex Fells'deki evine akşam yemeğine gitti. Bu, son anda alınmış bir

karardı. Kızkardeşi Marian, kocası Don ve iki yaşındaki ikizleri, bir sürpriz yaparak hafta sonu için Boston'dan gelmişlerdi. Annesi hemen diğer dört çocuğunu, onların eşlerini ve çocuklarını, gelen misafirleri karşılamak için bir araya toplamaya başlamıştı. Diğerlerinin de uygun olduğu tek gün Cumaydı, bu yüzden Cuma günü toplanacaklardı.

Annesi, o gün öğleden sonra aradığında yarı rica emrederek, "Planlarını erteleyeceksin, öyle değil mi, Geoff?" demişti.

Geoff'un hiçbir planı yoktu ama annesinin başka bir davet yapma olasılığına karşı, kaçamak bir cevap verdi. "Emin değilim, anne. Birkaç ayarlama yapmam gerekecek, aına..."

Ve bu taktiği seçtiği için anında pişman oldu. Annesi sesinde ilgiyle onun sözünü kesti. "Oh, demek bir randevun var, Geoff! Tatlı biriyle mi tanıştın? Sakın iptal etme. Onu da getir. Tanışmak istiyorum." Geoff içinden inledi. "Aslına bakarsan anne, ben sadece şaka yapıyordum. Bir randevum yok. Saat altıda görüşürüz."

"Tamam, tatlım." Annesinin sesinde, olası bir gelinle tanıştırmaya hazır olduğunu belli eden bir memnuniyet vardı.

Geoff telefonu kapayınca, annesinin Kerry'yi ne kadar çok seveceğini düşünmüş olduğunu fark etti ve bundan rahatsız oldu.

Saat 18.00'de, ailesinin yirmi yedi yıl önce, şimdiki değerinin onda biri fiyatına aldığı Tudor tarzı güzel eve geldi. Biz büyürken ideal bir aile eviydi, diye düşündü ve şimdi de bütün bu torunlar için ideal bir evdi. Artık en küçük ve bekâr kızkardeşinin yaşadığı yandaki klübenin önüne park etti. Hepsisi, o klübede yaşama hakla-

rını, okulda iken veya mezun olduklarında kullanmışlardı. Kendisi de Columbia Hukuk Okulu'nda okurken ve sonraki iki yıl orada yaşamıştı.

Çok güzel zamanlar geçirdik, diye düşündü, soğuk kasım havasını solurken. Davetkâr ve parlak ışıklı evin sıcaklığını hissetti. Aklı yine Kerry'ye gitti. Tek çocuk olmadığım için çok mutluyum, diye düşündü. Ben kolejdeyken babam ölüp annem tekrar evlenip binlerce mil uzağa taşınmadığı için çok memnunum. Bu Kerry için hiç de kolay olmasa gerek.

Onu bugün aramalıydım, diye düşündü. Neden aramadım? Kimsenin üstüne düşmesini istemediğini biliyorum ama diğer taraftan endişelerini paylaşabileceği kimsesi yok. Robin'i, bu ailenin çocuklarını koruyabileceği gibi koruyamaz.

Merdivenlerden çıktı ve kendini Dorso klanının üç kuşağının buluştuğu zamanlardaki gürültülü sıcaklığa bıraktı.

Boston'dan gelenlerle uzun bir süre kucaklaşıp, her zaman gördüklerine selam verdikten sonra, Geoff babasıyla çalışma odasına kaçmayı başarabildi.

Hukuk kitapları ve imzalı ilk baskılarla dolu oda, küçüklerin girmesi yasak olan bir yerdi. Edward Dorso, kendisi ve oğlu için viski koydu. Yetmiş yaşındaki Edward, iş hukukunda uzmanlaşmış ve müvekkilleri arasında birçok büyük şirket bulunmuş olan emekli bir avukattı. Edward, Mark Young'ı tanır ve severdi ve Geoff'un mahkemede duymuş olabileceği herhangi bir bilgiyi öğrenmek için sabırsızlanıyordu.

"Söyleyecek pek bir şey yok, baba," dedi Geoff. "Hırsızların, Jimmy Weeks'e karşı ifade vermek için anlaşma yapmak üzere olan Barney Haskell ve avukatı

Mark Young'ı öldürmesinin tesadüf olduğuna inanmak çok zor."

"Katılıyorum. Bu arada, bugün Trenton'da Sumner French ile bir öğle yemeği yedim. Seni ilgilendirebilecek bir şeyden bahsettik. Weeks'e on yıl önce Philly ve Lancaster arasına bir otoyol inşa edileceğini haber verdiğinden emin oldukları bir şehir planlama çalışanı var. Weeks birçok yer aldı ve otoyol projesi halka açıklandığında bunları satarak büyük bir kâr elde etti."

"Bunlarda yeni bir şey yok," dedi Geoff. "Bu her zaman oluyor ve polise göre ise bu imkânsız. Ve eklemeliyim ki kanıtlaması da çok zor."

"Bunu söylememin bir nedeni var. Weeks'in bu bomboş arazilerin bir kısmını nakit sıkıntısı çeken bir adamdan aldığını öğrendim."

"Tanıdığım biri mi?"

"En sevdiğin müvekkilin, Skip Reardon."

Geoff omuzlarını silkti. "Elimizde bir şey yok, baba, bunu biliyorsun. Bu sadece Skip Reardon'u batırmanın bir başka yolu daha. Tim Farrell'in, Skip'in savunması için her şeyini nakite çevirdiğinden bahsettiğini hatırlıyorum. Kâğıt üstünde, Skip'in maddi durumu iyi görünüyordu ama aslında birkaç eski arazisi, çok lüks evinin üzerine olan yüklü bir ipoteği ve kendisini Kral Midas'la evli sanan bir karısı vardı. Eğer hapse girmeseydi, Skip bugün çok zengin olabilirdi, çünkü o çok iyi bir işadamıydı. Ama her şeyini adil piyasa değerine göre sattı."

"Eğer alıcının bilgisi varsa adil piyasa değeri değildir," dedi babası sertçe. "Öğrendiğim şeylerden biri de, o zaman da Weeks'in muhasebecisi olan Haskell'in bu işten de haberi olduğu. Belki bu bilgiler bir gün, bir şekilde lazım olur."

Geoff cevap verme fırsatı bulamadan, çocuklar kapının dışından bağırdılar. "Büyükbaba, Geoff Amca, yemek hazır."

"Ve işte emir de geldi..." diyerek bir alıntı yaptı. Edward Dorso ve ayağa kalkıp gerindi.

"Sen git baba. Ben biraz sonra geliyorum. Mesajlarımı kontrol etmek istiyorum." Telesekreterinde Kerry'nin boğuk ve kısık sesini duyunca, ahizeyi kulağına yapıştırdı.

Kerry, Skip'i tekrar görmek için hapishaneye gitmek istediğini gerçekten söylüyor muydu? Ve Skip'in annesiyle Beth Taylor'un da orada olmasını istediğini? "Yaşasın!" diye bağırdı.

Kendisini çağırması için yollanan yeğeni, Jistin'i kucağına alarak, annesinin tablonun tamamlanması için erkeklerin oturmasını beklediğini bildiği yemek odasına gitti.

Babası şükran duasını okuduktan sonra annesi ekledi. "Ve Marian, Don ve ikizlerin de burada olması bizi çok mutlu etti."

"Anne, Kuzey Kutbu'nda yaşamıyoruz," dedi Marian ve Geoff'a göz kırptı. "Boston sadece üç buçuk saat uzakta."

"Annenin elinde olsaydı," dedi babası sırtarak, "aile hep bir arada olurdu. Ve siz de burada annenizin gözü önünde yaşardınız."

"Hepiniz bana gülebilirsiniz," dedi anneleri, "ama bütün ailemi bir arada görmeyi seviyorum. Üç kızımın evlenmiş olması ve Vickey'nin de Kevin gibi hoş biriyle birlikte olması çok güzel."

Geoff, onun çifte bakışını seyretti.

"Bir de tek oğlumun doğru kızı bulduğunu görseydim..." Herkes dönüp de Geoff'a gülümseyince sustu.

Geoff yüzünü ekşitti ve annesinin bunlarla uğraşmadığı yirmi yıl boyunca, Drew Üniversitesi'nde ortaçağ edebiyatı öğrettiği zamanlar ne kadar ilginç bir kadın olduğunu kendisine hatırlatarak gülümsedi. Aslında, adının Geoffrey olmasının nedeni de annesinin Chaucer'a* olan hayranlığındandı. Yemek sırasında bir ara Geoff, çalışma odasına geri döndü ve Kerry'yi aradı. Kendisini aramasından mutlu olduğunu söyleyen Kerry'nin sesini duyunca heyecandan titredi.

"Kerry, Skip'i yarın görebilir misin? Annesi ve Beth'in sen gelince her şeyi bırakıp geleceklerini biliyorum."

"Bunu isterim, Geoff, ama gelebilir miyim, bilmiyorum. Robin'i bırakmak istemiyorum, Cassie'lere bile. Çocuklar hep dışarı çıkıyorlar ve orası işlek bir köşede."

Geoff, kendi sesini duyana kadar çözümün ne olduğunu bilmiyordu. "Benim daha iyi bir fikrim var. Ben ikinizi de alırım ve biz gittiğimizde Robin'i burada ailemle bırakabiliriz. Kızkardeşim, eşi ve çocuklar buradalar. Ve onlar yüzünden diğer torunlar da gelecek. Robin'in yanında birçok insan olacak. Ve bu da yeterli değilse, kayınbiraderimın Massachusetts Polis Teşkilatı'nda bir yüzbaşı. İnan bana kızın güvende olacak."

* Geoffrey Chaucer.

70

Jason Arnott, bütün gece uyanık kalarak, Savcı Yardımcısı Kerry McGrath'ın 'resmi olmadığını' belirttiği telefonunu nasıl değerlendireceğini düşündü. Ama sabah 7.00'de kararını verdi. Onu arayacak ve saygılı ama soğuk bir tonla çok uzun sürmemesi koşuluyla, onunla görüşüp bilgi vermekten memnun olacağını söyleyecekti. Bir iş gezisine çıkmak üzere olduğunu ileri sürecekti.

Catskills'e bir gezi, diye söz verdi kendine Jason. Evde saklanacaktı. Beni orada kimse bulamaz. Bu sırada her şey biter. Ama endişelenecek bir şeyim varmış gibi görünmemeliyim.

Kararını verdikten sonra, soygunların ardından evine özgürce geldiğinde uyumayı sevdiği gibi rahat bir uykuya daldı.

09.30'ta kalktığında ilk iş olarak Kerry McGrath'ı aradı. Telefon ilk çalışta açıldı. Jason, onun sesindeki minnettarlığı duyunca rahatladı.

"Bay Arnott, aradığınıza çok sevindim ve sizi temin ederim ki bu resmi değil," dedi. "Yıllar önce, Suzanne

Reardon'un arkadaşı ve antika uzmanı olduğunuzu duydum. Bu dava hakkında yeni gelişmeler oldu ve sizinle Dr. Smith ile kızı Suzanne arasındaki ilişkiyle ilgili gördüğünüz şeyler hakkında konuşma fırsatımız olursa çok minnettar olurum. Söz veriyorum, fazla zamanınızı almayacağım." Bunda ciddiydi. Jason sahte şeyleri anlardı, bu onun mesleği idi ve bu kadın sahte değildi. Suzanne hakkında konuşmak zor olmayacak, dedi kendine. Dün Vera Shelby Todd'la alışveriş yaptığı gibi onunla da sık sık alışveriş yapardı. Partilerinin çoğuna katılmıştı, ama daha birçok kişi katılmıştı. Bundan birşey çıkmazdı.

Jason, kendisine saat 13.00'te randevusu olduğunu ve onu bir saat içinde ziyaret edebilirse çok mutlu olacağını söyleyen Kerry'yi kabul etti.

71

Kerry, Jason Arnott'un evine giderken Robin'i de götürmeye karar verdi. Robin'in bir gece önce, Haskell'in notu için Bob'la yaptıkları tartışmayı gördüğü için üzgün olduğunu biliyordu ve yarım saatlik yolda konuşma fırsatı bulabileceklerini düşünmüştü. Bob'la olan sahneden dolayı kendisini suçluyordu. Onun notu vermeyeceğini tahmin etmeliydi. Yine de, ne yazdığını biliyordu. Daha sonra Geoff'a göstermek için hemen bir yere kaydetmişti.

Güneşli, sıcak, insanın ruhunu yenileyen bir gün, diye düşündü. Artık Reardon davasıyla ciddi olarak ilgilenmesi gerektiğini bildiğinden, bunu mümkün oldu-

ğunca çabuk yapmak istiyordu. Robin onunla gelmeyi neşeyle kabul etmiş ama öğlene kadar geri dönmüş olması gerektiğini söylemişti. Cassie'yi yemeğe çağırmak istiyordu.

Kerry, ona kendisi iş için Trenton'da iken Geoff'un ailesiyle kalmak hakkındaki planından bahsetti. "Çünkü benim için endişeleniyorsun" dedi Robin.

"Evet," diye kabul etti Kerry. "Senin güvende olacağını bildiğim bir yerde olmanı istiyorum ve Dorso'larla çok iyi olacağını biliyorum. Pazartesi, seni okula bıraktıktan sonra, Frank Green ile bunun hakkında konuşmam gerekecek. Şimdi, Rob, Bay Arnott'un evine varınca, sen de benimle geleceksin, ama onunla özel olarak konuşmam gerektiğini biliyorsun. Yanına kitap aldın mı?"

"I ıh. Acaba Geoff'un kaç tane kuzeni ve yeğeni bugün orada olacak? Bir bakalım, dört tane kızkardeşi var. En küçüğü evli değil. Geoff'tan küçük olanının üç tane çocuğu var, dokuz yaşında bir oğlan - benim yaşıma en yakın olan,- yedi yaşında bir kız ve dört yaşında bir oğlan. Geoff'un ikinci kızkardeşinin dört çocuğu var ama onlar küçük - sanırım en büyüğü altı yaşında, ve bir de iki yaşında ikizleri olan kardeşi var."

"Rob, Tanrının, bunları ne zaman öğrendin?"

"Geçen akşamki yemekte. Geoff onlardan bahsediyordu. Ama senin dinlemediğini fark etmişti. Neyse, oraya gitmenin çok eğlenceli olacağını düşünüyorum. Geoff, annesinin çok iyi bir aşçı olduğunu söylüyor."

Closter'dan çıkıp Alpine'a geldiklerinde, Kerry elindeki adrese baktı. "Yaklaştık."

Beş dakika sonra, Jason Arnott'un Avrupa tarzındaki evinin rüzgârlı yoluna girmişlerdi. Parlak güneş, yaş,

tuğla, tahta ve betonun nefes kesen birleşimine ve uzun pencerelere yansiyordu.

"Vay!" dedi Robin.

Kerry, girişe park ederken, "Ne kadar da sade yaşadığımızı fark ettiren bir yer," diyerek kızının verdiği tepkiye katıldı.

Onlar zili bulamadan önce, Jason kapıyı açtı. Karşılama içtendi. "Bayan McGrath, ve bu da asistanınız mı?"

"Bunun resmi bir ziyaret olmayacağını söylemiştim, Bay Arnott," dedi Kerry ve Robin'i tanıştırdı. "Sanırım, biz konuşurken burada bekleyebilir." Gerçek boyutta, savaşı iki şövalyenin olduğu bronz bir heykelin yanındaki sandalyeyi gösterdi.

"Oh, hayır. Küçük çalışma odasında çok daha rahat olur." Arnott, girişin solundaki bir odayı işaret etti. "Biz de kütüphaneye gidebiliriz. Çalışma odasının hemen yanında."

Kerry, Arnott'u takip ederken, burası bir müze gibi, diye düşündü. Duvarlardaki harika resimleri, mobilyaları, bütün bu armoniyi durup incelemek çok hoşuna giderdi. İşinle ilgilen, diye uyardı kendini. Yarım saat-ten fazla sürmeyeceğine söz verdin.

Arnott ve o, maroken koltuklarda karşı karşıya oturduklarında, söze başladı. "Bay Arnott, bir kaza sonrası, Robin'in yüzü yaralandı ve Doktor Charles Smith tarafından tedavi edildi."

Arnott kaşlarını kaldırdı. "Suzanne'ın babası Dr. Charles Smith mi?"

"Kesinlikle. Onu iki ziyaret edişimizde de Suzanne Reardon'a çok benzeyen iki hasta gördüm."

Arnott ona baktı. "Tesadüftür, umarım. Herhalde, onun Suzanne'ı tekrar yarattığını söylemiyorsunuz?"

"İlginç kelime seçimi, Bay Arnott. Size telefonda da söylediğim gibi buradayım çünkü Suzanne'ı daha iyi tanımam gerekiyor. Babasıyla ve bildiğiniz kadarıyla kocasıyla ilişkilerinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyorum."

Arnott arkasına yaslandı, tavana baktı ve ellerini çenesinin altında birleştirdi.

Güzel poz, diye düşündü Kerry. Bunu beni etkilemek için yapıyor. Neden?

"Suzanne'le tanışmamı anlatarak başlayayım. On iki yıl önceydi. Bir gün gelip kapımı çaldı. Onun çok güzel bir kız olduğunu söylemeliyim. Kendini tanıttı ve kocasıyla birlikte burada bir ev inşa ettiklerini, onu antikalarla döşemek istediğini ve benim arkadaşlarıma müzayedelerde yardımcı olduğumu duyduğunu anlattı. Ona bunun doğru olduğunu ama bir iç dekoratör veya danışman olmadığımı söyledim."

"Yardımlarınız karşılığında para alıyor musunuz?"

"Başta almıyordum. Ama sonra, hoş insanlara eşlik etmekten, onları uyarıp uygun fiyata güzel şeyler almalarını sağlamaktan zevk aldığımı fark edince, adil bir komisyon almaya başladım. Başlangıçta, Suzanne'la ilgilenmek istemiyordum. O, boğucuydu, biliyorsunuz."

"Ama ilgilendiniz, öyle mi?"

Arnott omuzlarını silkti. "Bayan McGrath, Suzanne bir şey istediğinde alırdı. Ve flört etmenin beni sadece kızdırdığını anlayınca, güzelliğini başka yönde kullanmaya başladı. Çok etkileyici olabilirdi. Sonunda arkadaş olduk, aslında onu hâlâ çok özleyorum. Partilerime çok şey katmıştı."

"Skip de onunla gelir miydi?"

"Nadiren. Sıkılırdı ve açıkçası benim misafirlerim de onu sempatik bulmazdı. Sakın beni yanlış anlamayın. O, iyi ve zeki bir genç adamdı, ama tanıdığım birçok in-

sandan farklıydı. O, erken kalkan, çok çalışan ve boş konuşmalardan hoşlanmayan biriydi. Bunu bir gün herkesin ortasında söylemiş ve Suzanne'ı burada bırakıp gitmişti."

"O gece Suzanne'ın kendi arabası var mıydı?"

Arnott gülümsedi. "Suzanne onu bırakacak birini bulmakta güçlük çekmezdi."

"Skip ve Suzanne'ın ilişkileri sizce nasıldı?"

"Çözölmüş. Onları, evliliklerinin son iki yılında tanıdım. Başta, birbirlerinden memnun görünüyorlardı, ama bir süre sonra Suzanne'ın ondan sıkıldığı belli oldu. Sona doğru, artık birlikte pek bir şey yapmıyorlardı."

"Dr. Smith, Skip'in onu çok kıskandığını ve tehdit ettiğini söyledi."

"Eğer öyleyse bile, Suzanne bana bundan hiç bahsetmedi."

"Dr. Smith'i ne kadar tanıyordunuz?"

"Diğer arkadaşlarının tanıdığı kadar, sanırım. Çalışmadığı günlerde Suzanne'la New York'a indiğimizde, her zaman bize katılmayı başarırdı. Dikkati, Suzanne'ı kızdırıyor gibi görünüyordu. 'Buraya geldiğimizi ona söylediğim için bunu hak ediyorum,' türünde şeyler söylerdi."

"Kızdığını ona belli eder miydi?"

"Skip'e olan ilgisizliğini gösterdiği gibi, Dr. Smith'in de sabrını taşırdığını gizlemeye çalışmazdı."

"Onun, annesi ve üvey babası tarafından yetiştirildiğini biliyor musunuz?"

"Evet. Bana genç kızlık yıllarının ne kadar zor olduğunu anlatmıştı. Üvey kızkardeşleri onun güzelliğini kıskanmış. Bir keresinde, bazı yönlerden, Sinderella'nın hayatını yaşadığını söylemişti." Kerry, bir sonraki

sorusunun cevabını almıştı. Suzanne'ın Arnott'a Susie adında hiç de güzel olmayan bir kız olarak büyüdüğünü anlatmadığı belliydi.

Birden aklına bir soru geldi. "Dr. Smith'e nasıl hitap ederdi?"

Arnott durdu. "Doktor veya Charles diye."

"Baba demezdi, öyle mi?"

"Asla. En azından ben hatırlamıyorum." Arnott sataine baktı.

"Fazla vaktinizi almamaya söz verdim ama bilmem gereken bir şey daha var. Suzanne'ın birlikte olduğu bir adam var mıydı? Veya daha açık söylemek gerekirse, Jimmy Weeks ile görüşüyor muydu?"

Arnott cevap vermeden önce düşündü. "Onu Jimmy Weeks'le bu odada ben tanıştırdım. Jimmy'nin buraya geldiği tek zamandı. Birbirlerinden etkilenmiş görünüyorlardı. Sanırım bilirsiniz, Weeks'de her zaman bir güç olmuştur ve bu da Suzanne'ı hemen etkilemişti. Ve tabii ki Jimmy, güzel kadınlardan hep hoşlanmıştı. Suzanne, tanıştıktan sonra, Jimmy'nin, zamanının çoğunu geçirdiği Palisades Country Klübü'ne sık sık gelmeye başladığını söylemişti. Ve sanırım, Jimmy de oraya üyeydi."

Kerry, taşıyıcının söylediklerini hatırladı ve sordu; "Suzanne bundan mutlu oluyor muydu?"

"Oh, hem de çok. Ama sanırım bunu Jimmy'ye belli etmiyordu. Onun birçok kız arkadaşı olduğunu biliyordu ve onu kıskandırmak hoşuna gidiyordu. Rüzgâr Gibi Geçti'nin başında, Scarlett'in diğer kızların sevgilerini etkilediği sahneyi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"İşte, Suzanne da öyleydi. Bunu özel olarak yaptığını düşünürdünüz. Sonuçta, bu bir yetişkin hilesidir, öy-

le değil mi? Ama Suzanne'ın, başını döndürmeye çalışmadığı erkek yoktu. Bu da onun kadınlar tarafından sevilmesini önlüyordu."

"Peki ya Dr. Smith onun flörtlerine ne tepki veriyordu?"

"Çok kızılıyordu, diyebilirim. Sanırım, eğer bu mümkün olsaydı, müzelerin en değerli eserlerini korudukları gibi, onu diğer erkeklerden uzak tutmak için etrafına bir korkuluk yerleştirirdi."

Hedefe ne kadar yakın olduğunu bilmiyorsun, diye düşündü Kerry. Deidre Reardon'un, Dr. Smith'in Suzanne'a bir eşya gibi davrandığını söylediğini hatırladı. "Eğer teoriniz doğruysa, Bay Arnott, bu, Dr. Smith'in Skip'e kızması için bir neden olmaz mı?"

"Kızmak mı? Bence bundan daha da öteydi. Sanırım, ondan nefret ediyordu."

"Bay Arnott, Suzanne'ın babası veya kocası dışında herhangi bir erkekten mücevher kabul ettiğini düşünmek için hiç nedeniniz oldu mu?"

"Aldıysa bile bundan haberim yok. Suzanne'ın çok güzel mücevherleri olduğunu biliyorum. Skip, ona her doğum gününde ve Noel'de, beğendiğini söylediği bir mücevher alırdı. Ayrıca babasının verdiğini sandığım Cartier tipi mücevherleri de vardı."

Veya verdiğini söylediği diye düşündü Kerry. Ayağa kalktı. "Bay Arnott, Suzanne'ı Skip'in mi öldürdüğünü düşünüyorsunuz?"

Arnott da ayağa kalktı. "Bayan McGrath, antikalar hakkında bilgim olduğuna inanıyorum. Ama insanları tanımakta o kadar iyi değilim. Ama aşk ve paranın cinayet için en iyi nedenler olduğu doğru değil midir? Bu durumda, her iki nedenin de Skip'te bulunduğunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor. Sizce de öyle değil mi?"

Jason, bir pencereden Kerry'nin arabasının uzaklaşmasını seyretti. Yeterince yardımcı ve açık olduğunu düşünerek, aynı on yıl önce, savcılık ve savunmanın yaptığı gibi, McGrath'ın da onu bir daha sorgulamak için bir nedeni olmayacağına karar verdi.

Skip Reardon'un Suzanne'ı öldürdüğünü düşünüyor muyum? Hayır, Bayan McGrath. Birçok erkek gibi, Skip'in de karısını öldürme kapasitesine sahip olduğunu düşünüyorum. O gece bunu bir başkası yaptı.

72

Skip Reardon, hayatının en kötü haftalarından birini geçirmişti. Kendisini görmeye gelen Savcı Yardımcısı Kerry McGrath'ın gözlerindeki şüpheyi görmek, başvuruların artık kabul edilmeyeceği yolundaki haberlerin üstüne tuz biber olmuştu.

Sanki kafasının içinde bir koro durmadan şunları söylüyordu: "Şartlı tahliye ihtimali bile olmadan yirmi yıl daha." Tekrar ve tekrar. Skip, bütün hafta boyunca, kitap okuduğu ve televizyon seyrettiği zamanlar dışında, hüccresinin duvarlarındaki çerçeveli fotoğraflara bakmıştı.

Çoğunda, Beth ve annesi vardı. Bazı fotoğraflar, on yedi yıl önce, Beth'le ilk çıkmaya başladığı yirmi yedi yaşındaki halini gösteriyordu. Beth, öğretmeye yeni başlamış ve kendisi de Reardon İnşaat Şirketi'ni henüz kurmuştu.

Hapiste geçirdiği on yıl boyunca, Skip, bu fotoğraflara bakıp, her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini düşünerek uzun saatler harcamıştı. Eğer o gece, Suzanne'la

tanışmasaydı, şimdi Beth'le on dört veya on beş yıllık evli olacaktı. Herhalde iki veya üç çocukları olurdu. Bir çocuğum olması nasıl bir şey olurdu, diye düşündü.

Beth'e, birlikte hayal ettikleri evi inşa etmiş olurdu - Suzanne'ın istediği ve kendisinin nefret ettiği gibi delice, modern ve bir mimarın hayal gücünün sınırlarını zorlayacak bir ev değil.

Hapiste geçen bütün bu yıllara, masumiyetini bilecek, Amerikan adalet sistemine güveni ve bu kâbusun bir gün biteceğine olan inancı ile dayanmıştı. Hayallerinde, başvuru mahkemesi, Dr. Smith'in yalancı olduğuna karar veriyordu ve Geoff yanına gelip şöyle diyordu: "Hadi gidelim, Skip. Sen özgür bir adamsın."

Hapishane kurallarına göre, günde iki telefona izni vardı. Genellikle, annesi ve Beth'i haftada ikişer kere arardı. En azından biri, Cumartesi veya Pazar günü onu ziyarete gelirdi.

Bu hafta, Skip ikisini de aramamıştı. Kararını vermişti. Beth'in kendisini ziyaret etmesine artık izin vermeyecekti. O kendi hayatına devam etmeliydi. Gelecek doğum gününde kırk yaşında olacak, diye düşündü. Bir başkasını bulup evlenmeli ve çocuk yapmalıydı. Çocukları çok severdi. Meslek olarak öğretmenliği ve sonra da danışmanlığı seçmesinin nedeni buydu.

Ve Skip bir başka şeye daha karar vermişti. Bir gün dışarı çıkıp, onları inşa edeceği hayaliyle artık oda ve evler çizmeyecekti. Hapisten çıktığı zaman - eğer çıkabilirse- altmışlarında olacaktı. Ve bunu önemseyecek kimse kalmayacaktı.

Bu yüzden, Cumartesi sabahı Skip, avukatının telefonda olduğu söylenince, Geoff'a kendisini unutmasını söylemek niyetiyle telefonu kabul etti. Artık, o da başka şeylerle uğraşmalıydı. Kerry McGrath'ın, annesi ve

Beth'le kendisini görmeye geliyor olduğunu öğrenince çok sinirlendi.

"McGrath ne yapmak istiyor, Geoff?" diye sordu. "Annem ve Beth'e beni burdan çıkarmak için çalışarak zamanlarını neden harcadıklarını göstermek mi? Benim için olan her kanıtın, nasıl bana karşı olduğunu göstermek mi istiyor? McGrath'a bunları tekrar dinlemeye ihtiyacım olmadığını söyle. Mahkeme beni mahkûm etmekle harika bir iş yaptı."

"Kapa çeneni, Skip," diye bağırdı Geoff sert bir sesle. "Kerry'nin sana ve bu cinayet davasına olan ilgisi, ona birçok sorun yarattı. Bu işin peşini bırakmazsa, on yaşındaki kızına bir şey olabileceğini söyleyen bir tehdit de buna dahil."

"Tehdit mi? Kim?" Skip elindeki ahizeye sanki yabancı bir şeymiş gibi baktı. Kerry McGrath'ın kızının kendisi yüzünden tehdit edildiğini anlamak mümkün değildi.

"Sadece kim değil, ayrıca neden? Kim'in Jimmy Weeks olduğuna eminiz. Neden ise, soruşturmanın tekrar açılmasından bir sebeple korkması. Şimdi dinle, Kerry, annen ve Beth'le bu davanın her satırını tekrar incelemek istiyor. Hepinize birçok sorusu var. Ayrıca, Dr. Smith hakkında sana anlatmak istediği şeyler de var. Onun ifadesinin sana neler yaptığını hatırlatmama gerek yok. Son görüşme saati için orada olacağız. Bu yüzden yardımcı olmayı düşünsen iyi olur. Bu, seni dışarı çıkarabilmek için elimize geçen en iyi şans. Ve sonuncusu da olabilir."

Skip telefonunun kapandığını duydu. Bir gardiyan onu hücrelerine geri götürdü. Yatağına oturdu ve yüzünü avuçlarına gömdü. Bunun olmasını istememişti, ama

elinde olmadan, başarıyla engellediğini sandığı umut, hayatına geri dönmüştü ve şimdi içinden taşıyordu.

73

Geoff, Kerry ve Robin'i saat birde aldı. Essex Fells'e geldiklerinde, Geoff onları eve soktu ve içerdekilerle tanıştırdı. Bir gece önceki yemekte, yetişkinlere, Robin'i getirmesinin nedenini kısaca anlatmıştı.

Geoff, Kerry'den hep "Robin'in annesi" diye bahsettiği için, annesinin, bu kadının oğlu için özel olduğu yolundaki umutları suya düşmüştü.

"Tabii, Robin'i yarın öğleden sonra için getir," demişti. "Zavallı çocuk, kim onu incitmeyi düşünebilir? Ve Geoff, sen ve annesi - adı Kerry mi demiştin? Trenton'dan gelince, kalıp yemek yemelisiniz."

Geoff, "Bakarız," demesinin bir işe yaramayacağını biliyordu. Ters bir şey çıkmazsa, bu akşam yemeğini annemin masasında yiyeceğiz, diye düşündü.

Kerry'yi görünce annesinin gözlerinde oluşan beğeniyi hemen fark etti. Kerry, kemeri olan, deve tüyü bir ceket ve ona uygun bir pantolon giymişti. Haki rengi balıkçı yaka kazağı, ela gözlerindeki yeşil tonlarını ortaya çıkartmıştı. Saçlarını omuzlarında açık bırakmıştı. Tek makyajı ruj ve fardı. Annesinin, Kerry'nin Robin'in gelmesine izin verdikleri için samimi ama aşırı olmayan minnettarlığını çok beğendiğini görebiliyordu. Annem her zaman aşırıya kaçılmaması gerektiğini söyler, diye düşündü.

Robin, dokuz torunun da evde bir yerlerde olduğunu öğrenince çok sevindi. "Don, seni ve iki büyük toru-

numu, Spor Dünyası'na götürecektir," dedi Bayan Dorso, Robin'e.

Kerry başını salladı ve mırıldandı. "Bilmiyorum."

"Don, Massachusetts Polis Teşkilatı'nda yüzbaşı olan kayınbiraderim" diye açıkladı Geoff ona sessizce. "Çocuklara uhu gibi yapışacaktır."

Robin'in harika vakit geçireceği belliydi. Önünden geçen iki yaşındaki ikizlere ve onları kovalayan dört yaşındaki kuzenlerine baktı. "Çocuk parkı gibi," dedi sevinçle. "Sonra görüşürüz, anne."

Arabaya binince, Kerry arkasına yaslandı ve içini çekti.

"Endişelenmiyorsun, değil mi?" diye sordu Geoff hemen.

"Hayır. Bu bir rahatlama belirtisiydi. Ve şimdi, sana daha önce anlatmadığım şeyleri anlatınama izin ver."

"Ne gibi?"

"Suzanne'ın gelişme yıllarında ozaman aynaya baktığında gördüğü yüz gibi. Dr. Smith'in Suzanne'ın yüzünü verdiği bir hastasını izlediği gibi. Jason Arnott'tan bu sabah öğrendiğim şey gibi."

Deidre Reardon ve Beth Taylor, hapishanenin ziyaretçi kabul odasına gelmişlerdi bile. Geoff ve Kerry, kontrolden geçtikten sonra onlara katıldılar ve Geoff, Kerry'yi Beth ile tanıştırdı. Beklerken, Kerry sıradan şeylerden bahsetti. Skip'le birlikte olduklarında onlarla neler konuşmak istediğini biliyordu, ama bunu kendine saklamayı tercih etmişti. Değişik noktaları belirttiğinde üçünün de yüzünde oluşacak ifadeyi kaçırmak istemiyordu. Bayan Reardon'un soğuk karşılamasını fark ederek, hemen ısındığı Beth Taylor'la konuşmaya başladı.

Saat tam üçte, ziyaretçilerin mahkûmlarla görüşmelerine izin verilen salona alındılar. Bugün, Kerry'nin geçen hafta yaptığı ziyaret sırasında olduğundan daha kalabalıktı. Kerry, savcı ve savunma avukatının bulunduğu ziyaretlerde verilen özel toplantı odalarından birini istemiş olmayı diledi. Ama bu, Bergen Eyaleti Savcı Yardımcısının, mahkûm edilmiş bir katili ziyaret ettiğinin kayıtlara geçmesi anlamına geliyordu ve buna henüz hazır değildi.

Sesin daha az olduğu bir köşede bir masaya oturdular. Skip getirilince, Deidre Reardon da, Beth Taylor da ayağa fırladılar. Gardiyan Skip'in kelepçelerini çözdükten sonra, Deidre oğlunu kucaklarken Beth arkada durdu.

Kerry, Beth ve Skip'in birbirlerine bakışlarını seyretti. Yüz ifadeleri ve çekingen öpüşmeleri, aralarındaki en ateşli ve coşkulu şeyin sarılma olduğunu belli ediyordu. Kerry, mahkemede Skip Reardon'un otuz yıl cezaya çarptırıldığını duyduğunda yüzünde oluşan acıyı görmesini ve Dr. Smith'in bir yalancı olduğunu söylediği yürek parçalayıcı haykırışlarını dinlemesini hatırladı. Bunu tekrar düşününce, dava hakkında pek bir şey bilmemesine rağmen, o gün Skip'in sesindeki gerçekliği duymuş olduğunu hissetti.

Kerry birçok soru yazdığı ve cevap için boşluk bıraktığı sarı bir defter getirmişti. Onlara, ikinci ziyareti neden yapmak istediğini kısaca anlattı: Dolly Bowles'un, Suzanne'ın öldüğü gece gördüğü Mercedes hakkındaki hikâyeyi; Suzanne'ın büyürken çirkin olduğu gerçeğini; Dr. Smith'in hastalarına onun suratını vermesindeki garipliği; Smith'in Barbara Tompkins'e olan ilgisini; Jimmy Weeks'in adının soruşturma sırasında geçmiş olmasını ve son olarak da Robin'e yapılan tehdit-

ti. Kerry, onların yeni noktaları duyduktan sonra geçirdikleri şoku atlattıklarında, birbirlerine tepki vermekte gecikmemelerinin iyi bir şey olduğunu düşündü. Beth Taylor Skip'in elini tuttu ve sordu, "Şimdi ne yapabiliriz?"

"En başta söylemeliyim ki, şimdi Skip'in suçlu olduğu konusunda büyük şüphelerim var, ve bulmayı ümit ettiğim şeyleri açığa çıkarabilirsek, Geoff'a kararın değiştirilmesi konusunda elimden gelen yardımı yapacağım. Böyle düşünüyorum," dedi Kerry. "Bir hafta önce, Skip, seninle konuştuktan sonra, sana inamadığımı düşündün. Bu tam olarak doğru değil. Sadece, duyduklarımı iki bölüme - senin lehine ve aleyhine - ayıramadığımı hissettim ve düşündüm. Yeni bir başvuru için neden olabilecek hiçbir şey duymadım. Öyle değil mi, Geoff?"

Geoff başını salladı.

"Dr. Smith'in ifadesi mahkûm olmanın asıl sebebi, Skip. En büyük umut, o ifadenin inanılabilirliğini azaltmak. Ve bunu yapmanın tek yolu, yalanlarının bazılarını yüzüne vurarak onu bir köşeye sıkıştırmak ve onlarla yüzleşmesini sağlamak."

Kerry, hiçbirinin konuşmasına fırsat vermeden sözüne devam etti. "Sormak istediğim ilk sorunun cevabını aldım bile. Suzanne, estetik ameliyat olduğunu hiç söylemedi. Bu arada formaliteleri bir kenara bırakalım. Benim adım Kerry."

Görüşmenin geri kalan bir saat on beş dakikalık kısmında, onları soru yağmuruna tuttu. "Her şeyden önce, Skip, Suzanne hiç Jimmy Weeks'den bahsetti mi?"

"Ara sıra," dedi Skip. "Onun, klübün bir üyesi olduğunu biliyordum. Suzanne her zaman golf skorlarıyla övünürdü. Ama, onun bir başkasıyla birlikte olduğunu"

dan şüphelendiğimi anlayınca, sadece oynadığı kadınlardan bahsetmeye başladı."

"Weeks vergi kaçırma davasındaki adam değil mi?" diye sordu Deidre Reardon.

Kerry onayladı.

"Bu inanılmaz. Hükümetin onu rahat bırakmamasının korkunç olduğunu düşünüyordum. Geçen yıl, kanser kampanyasında gönüllüydüm ve o, Peapack'teki binasını kullanmamıza izin vermişti. Her şeyi ayarlamış ve sonra da yüksek bir bağış yapmıştı. Ve sen, onun Suzanne'la birlikte olduğunu ve senin küçük kızını tehdit ettiğini söylüyorsun."

"Jimmy Weeks, halkın gözündeki iyi adam imajının korunması için her şeyi yapıyor," dedi Kerry ona. "Onun, hükümetin kurbanı olduğunu düşünen bir tek siz değilsiniz. Ama inanın bana, gerçek er ya da geç ortaya çıkacaktır." Skip'e döndü. "Suzanne'ın başka bir adamdan aldığını düşündüğün mücevherleri bana anlatmanı istiyorum."

"Gümüş burç figürlerinin olduğu altın bir kolye. Ama Oğlak gümüş değil, elmaslarla çevriliydi. Suzanne bir Oğlaktı. Çok pahalı bir parça olduğu belliydi. Onu nereden bulduğunu sorunca, babasının verdiğini söyledi. Babasını, bir sonraki görüşümde, ona Suzanne'a karşı olan cömertliği için teşekkür ettim ve tahmin ettiğim gibi, adamın, neden bahsettiğim konusunda en ufak bir fikri bile yoktu."

"İşte böyle şeyler işimize yarayabilir. Başlangıç olarak, New Jersey ve Manhattan'daki kuyumculara broşürler gönderebiliriz," dedi Kerry. "Kaç tanesinin yıllar önce sattığı bir parçayı hatırlayacağını veya birinin stili ni tanıyacağını tahmin edemeyiz."

Skip, ona alyansa benzeyen, zümrüt ve elmas bir

yüzüğü anlattı. Elmaslar ve zümrütler art arda, pembe bir altının üzerine yerleştirilmişlerdi.

"Bunu da mı babasının verdiğini iddia etti?"

"Evet. Babasının ona hiçbir şey veremediği yılların acısını çıkarttığını söylüyordu. Bazı parçaların annesinden kalan aile mücevherleri olduğunu söylüyordu. Buna inanmak daha kolaydı. Ayrıca çok eski olduğu belli olan çiçek şeklinde bir iğnesi vardı."

"Onu hatırlıyorum" dedi Deidre Reardon. "Gümüş bir zincirle bağlanmış daha küçük bir goncası vardı. Bir hayır toplantısında, Suzanne'ın onu taktığı zaman çekilmiş bir gazete fotoğrafını hâlâ saklıyorum. Annesinden kaldığını söylediği bir başka parça da Suzanne'ın öldüğü gün taktığı elmas kolyeydi, Skip."

"Suzanne'ın mücevherleri o gece neredeydi?" diye sordu Kerry.

"Taktığı dışında olanlar, tuvalet masasının üstündeki mücevher kutusunda," dedi Skip. "Onları dolabındaki kasaya koyması gerekirdi ama o, çoğu zaman bunu umursamazdı."

"Skip, davadaki ifadene göre, o gece yatak odandan birkaç eşya kaybolmuş."

"Kaybolduğuna emin olduğum iki şey var. Bir tanesi çiçekli iğneydi. Ama iğnenin o gün mücevher kutusunda olduğuna yemin edemem. Ama tuvalet masasının üzerinde duran minyatür bir çerçevenin kaybolduğuna yemin edebilirim."

"Bana onu tarif eder misin?" dedi Kerry.

"İzin ver de ben tarif edeyim," diye araya girdi Deidre Reardon. "Çerçeve çok güzeldi, Kerry. Mücevher tasarımcısı Faberge'nin bir asistanı tarafından yapıldığı söyleniyordu. Kocam savaş sırasında işgal ordusundaydı ve onu Almanya'dan almıştı. Oval incilerle süslenmiş

altın kenarları olan mavi mine bir çerçeve idi. Onu Skip ve Suzanne'a düğün hediyesi olarak vermiştim."

"Suzanne, içine bir fotoğrafını koymuştu," diye açıkladı Skip.

Kerry, nöbetçinin duvar saatine baktığını gördü. "Sadece birkaç dakikamız var," dedi aceleyle. "O çerçeveyi en son ne zaman gördün, Skip?"

"O sabah, ben giyinirken yerindeydi. Çok iyi hatırlıyorum, çünkü, giydiğim takımın ceplerine eşyalarımı yerleştirirken ona baktım. O gece, dedektifler beni sorgulamak için götürceklerini söylediklerinde, yanımda onlardan biriyle odaya bir kazak almaya çıktım. Çerçeve yoktu."

"Eğer, Suzanne'ın başka bir adamla ilişkisi varsa, o gün çerçeveyi ona vermiş olamaz mı?"

"Hayır. O, Suzanne'ın en güzel fotoğrafıydı ve ona bakmayı severdi. Ayrıca, onun bile, annemin düğün hediyesini bir başkasına verecek kadar cüretkâr olabileceğini sanmıyorum."

"Ve çerçeveyi bir daha hiç görmedin, öyle mi?" diye sordu Kerry.

"Asla. Ama onun çalınmış olabileceğini söylediğimde, savcı, bir hırsız girseydi bütün mücevherlerin çalınacağını söyleyerek bana karşı çıktı."

Çalan zil, ziyaret saatinin bittiğini haber verdi. Skip ayağa kalktığında bu sefer bir kolunu annesine, diğerini Beth'e sardı ve onları kendisine çekti. Onların başının üstünden Kerry ve Geoff'a baktı. Gülümsemesi onu on yaş daha genç gösterdi.

"Kerr, sen beni buradan çıkar, ben de sana hayatın boyunca çıkmak istemeyeceğin bir ev inşa edeyim." Ve aniden güldü. "Tanrım," dedi. "Bu yerde, bunu söylediğime inanamıyorum."

Salonun karşı tarafında, mahkûm Will Toth, kız arkadaşıyla birlikte oturuyordu ve dikkatini Skip Reardon'un yanındaki gruba yöneltmişti. Skip'in annesini, avukatı ve kız arkadaşını daha önce birçok kez görmüştü. Ve bir hafta önce Skip'i ziyaret ettiğinde Kerry McGrath'ı da tanımıştı. Onu nerede olsa tanırdı - McGrath, önündeki on beş yılını bu cehennemde geçirmesine neden olan kişiydi. Bugün Reardon'a çok yakın davrandığı belliydi. Onun kendisine söylediği her şeyi yazdığını fark etmişti. Ziyaret saati bitince, Will ve kız arkadaşı ayağa kalktılar. Onu öperken, Will kulağına fısıldadı. "Eve gider gitmez ağabeyini ara ve McGrath'ın bugün de burda olduğunu ve birçok not aldığını iletmesini söyle."

74

Hamilton soygununda yetkili olan ajan Si Morgan, Cumartesi günü öğleden sonra Quantico'daki ofisinde, dava ve onunla ilişkisi olduğunu düşündükleri diğer soygunlar hakkında bilgisayardan çıkan bilgileri inceliyordu.

Hamilton'lardan ve benzeri şekilde soyulmuş kişilerden, olaylardan birkaç ay önceden itibaren evlerine gelen konukların listesini yapmalarını istemişlerdi. Bilgisayar, isimleri biraraya getirmiş ve çok sık rastlananları ayırmıştı.

Asıl sorun, diye düşündü Si, bu insanlar hep aynı çevredendi ve özellikle de büyük olaylarda, belli insanlara rastlamak olağan dışı değildi.

Ama yine de, sürekli olarak rastladıkları birkaç isim vardı. Si, alfabetik sıraya konmuş isimleri inceledi.

İlk isim Arnott, Jason idi.

Bundan bir şey çıkmaz, diye düşündü Si. Arnott, birkaç yıl önce gizlice araştırılmış ve temiz çıkmıştı. Kazançlı devlet tahvilleri vardı ve hesaplarında da bir soygunla bağlantı kurulabilecek ani yükselmeler görünmüyordu. Geliri de yaşam tarzını karşılayabilecek durumdaydı. Gelir vergisi beyanı, tahvil işlemlerine uyuyordu. Bir sanat ve antika uzmanı olarak büyük saygı görüyordu. İnsanları iyi eğlendiriyor ve çok seviliyordu.

Onda yanlış olan bir şey varsa, o da Arnott'un fazlasıyla mükemmel olması idi. Bu ve antika ve sanat hakkındaki derin bilgisi, kurbanlarından sadece en değerli eşyalarını çalan hırsızla benzerlik gösteriyordu. Hiçbir şey çıkmasa bile onu bir kere daha kontrol etmekten bir zarar gelmez, diye düşündü Si. Ama, listede sıkça rastlanan, kendi halkla ilişkiler şirketine sahip olan Sheldon Landi ile daha fazla ilgileniyordu.

Landi hep güzel insanlarla birlikte gibi görünüyor, diye düşündü Si. Çok para kazanmamasına rağmen, lüks içinde yaşıyordu. Ayrıca Landi, bilgisayarın aramaları gerektiğini söylediği profile de uyuyordu: Orta yaşlı, bekâr, üniversite mezunu ve serbest meslek sahibi.

Misafir listelerinden ayırdıkları kişilere gizli kamera da çekilen fotoğraftan altı yüz tane ilan göndermişlerdi. Şu ana kadar otuz ihbar almışlardı. Arayanlardan biri, hırsızın, eski kocası olduğunu ileri süren bir kadındı. "Evliyken beni soydu, boşanırken yalan söyleyerek büyük bir nafakaya sahip oldu ve fotoğraftaki gibi sivri bir çenesi var."

Si, arkasına yaslanırken, telefon konuşmasını hatırla-

layarak ve gülümsedi. Kadının bahsettiği eski kocası, bir Birleşik Devletler senatörüydü.

Pazar, 5 Kasım

75

Jonathan ve Grace Hoover, Kerry ve Robin'i saat 13.00'te bekliyorlardı. İkisi de güzel bir Pazar yemeğinin uygar ve dinlendirici bir gelenek olduğuna inanıyorlardı.

Ne yazık ki, Cumartesinin güneşli havası gitmişti. Pazar günü soğuk ve kapalı başlamıştı ama öğlene doğru, ev kuzu rostosunun güzel kokusu ile dolmuştu. En sevdikleri oda olan kütüphanede yanan ateşin karşısında konuklarının gelmesini bekliyorlardı.

Grace, Tifnes'in bulmacasını çözüyordu, Jonathan da gazetenin sanat bölümüne dalmıştı. Grace'in sinirle söylendiğini duyunca başını kaldırdı ve kaleminin elinden kayarak halıya düşmüş olduğunu gördü. Onu almak için güçlükle eğilmeye çalışmasını seyretti.

"Grace," dedi sitemle ve kalkıp kalemi ona verdi.

Grace kalemi alırken içini çekti. "Jonathan, ben sensiz ne yapardım?"

"Bunu asla öğrenmek zorunda kalmayacaksın, hayatım. Ve duygular karşılıklıdır."

Grace, bir süre, elini onun yüzüne yasladı. "Biliyorum, canım. Ve inan bana, bu bana dayanma gücü veren tek şey."

Hoover'lara giderken, Kerry ve Robin bir gece önce-

si hakkında konuşuyorlardı. "Dorso'ların evinde olmak, bir restorana gitmekten çok daha eğlenceliydi," dedi Robin sevinçle. "Anne, onlardan çok hoşlandım."

"Ben de," diye itiraf etti Kerry hiç düşünmeden.

"Bayan Dorso, iyi bir aşçı olmanın zor olmadığını söylüyor."

"Katılıyorum. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Oh, anne." Robin üzülmüştü. Ellerini birbirine kavuşturdu ve Riverdale'e geldiklerini gösteren dar yola baktı. "Çok iyi makarna yapıyorsun," dedi.

"Evet, ve hepsi bu."

Robin konuyu değiştirdi. "Anne, Geoff'un annesi onun senden hoşlandığını düşünüyor. Ben de. Bunun hakkında konuştuk."

"Ne yaptınız?"

"Bayan Dorso, Geoff'un çıktığı kızları asla eve getirmediğini söyledi. Liseden beri sen ilkinışsin. Çünkü kızkardeşleri çıktığı kızlara hep şakalar yaparlarmış ve o da şimdi çok utangaçmış."

"Sanırım öyle" dedi Kerry düşünmeden. Hapishaneden dönerken, çok yorgun olduğu için gözlerini kapattığını ve uyandığında kendini Geoff'un omzunda bulduğunu hatırladı. Ve bu o kadar doğal, o kadar doğru gelmişti ki.

Grace ve Jonathan Hoover'a yaptıkları ziyaret, tahmin ettikleri gibi çok sakindi. Kerry, onların Reardon davası konusunu açacaklarını biliyordu, ama bu kahve servisinden önce olmazdı. Robin, o zaman masadan kalkar ve Jonathan'ın onun için aldığı her zaman hazır olan yeni bilgisayar oyununu oynamaya giderdi.

Yemek sırasında, Jonathan, yasama toplantılarını ve

valinin kabul ettirmeye çalıştığı bütçeyi anlatarak onları eğlendirdi. "Görüyorsun, Robin" diye açıkladı, "politika futbola benziyor. Vali, oyunu yöneten koç ve senatoda olan parti liderleri de bek oyuncularını."

"Bu sensin, değil mi?" diye sordu Robin.

"Senatoda, evet sanırım böyle diyebilirsin," diyerek onayladı Jonathan. "Ve takımın geri kalanı da topu taşıyanı korur."

"Ya diğerleri?"

"Diğer takımdan olanlar, oyunu bozmak için ellerinden gelen en kötü şeyleri yaparlar."

"Jonathan," dedi Grace sessizce.

"Üzgünüm hayatım. Ama bu hafta, hayatım boyunca gördüğümde daha çok ganimet kavgası gördün."

"O da ne demek?" diye sordu Robin.

"Bu, parti üyelerinin, bölgelerindeki seçmenleri kazanmak için bütçeye ekledikleri gereksiz harcamalar anlamına gelen, eski ve çoğu zaman da onursuz olan bir gelenektir. Bazı insanlar bunu bir sanat haline getirdi."

Kerry gülümsedi. "Robin, hükümetin işleyişini, Jonathan Amcan gibi birinden öğrendiğin için ne kadar şanslı olduğunun umarım farkındasındır."

"Hepsi çok bencildir" dedi Jonathan. "Kerry Washington'daki Yüksek Mahkeme için yemin ederken, biz Robin'i aday göstermiş olacağız."

İşte başlıyoruz, diye düşündü Kerry. "Rob, yemeğini bitirdiyse, neden bilgisayarda ne olduğuna bakmıyorsun?"

"Seveceğin bir şey var," dedi Jonathan. "Garanti ediyorum."

Hizmetçi elinde kahve tepsisiyle dolaşıyordu. Kerry, ikinci fincanı da içmeye ihtiyacı olacağından emindi.

Buradan sonra, artık yokuş aşağı gidiyoruz, diye düşündü.

Jonathan'ın Reardon davasını sormasını beklemedi. Bunun yerine, bildiği her şeyi, o ve Grace'e anlattı ve bitirirken de, "Dr. Smith'in yalan söylediği ortada," dedi. "Jimmy Weeks'in davanın tekrar açılmamasını istemek için çok önemli nedenleri olduğu da belli. Yoksa o veya adamları neden Robin'le ilgilenirler ki?"

"Kinellen de, Robin'e bir şey olabilir diye tehdit mi etti?" Grace'in sesi buz gibi ve aşağılayıcı idi.

"Uyardı demek daha doğru olur." Kerry, Jonathan'a döndü. "Bak, Frank Green için işleri mahvetmek gibi bir niyetim yok. O çok iyi bir vali olur ve politikada neler döndüğünü Robin'e açıklarken aynı şeyleri bana da söylediğini biliyorum. Green, Vali Marshall'ın politikasını devam ettirecektir. Ve Jonathan, kahretsin, bir yargıç olmak istiyorum. Ve iyi bir yargıç olacağımı da biliyorum. Kandırılma veya duygu sömürüsü olmadan, adil bir yargıç olacağımı da biliyorum. Ama daha savcıyken adaletsizliğe sırtımı dönersem, nasıl bir yargıç olabilirim?"

Sesini yükselttiğini fark etti. "Üzgünüm," dedi. "Sarımlı ileri gittim."

"Yapmamız gerekenleri yapmak zorunda olduğumuzu düşünüyorum," dedi Grace sessizce.

"Söylemeye çalıştığım şey, Main Caddesi'nde, bir ata binip kalabalığı filan selamlamak istemediğim. Eğer bir şeyler yanlışsa, bunu bulup, sonra da topu Geoff Dorso'ya vermek istiyorum. Yarın öğleden sonra Dr. Smith'i göreceğim. Önemli olan, onun ifadesinin inanırlılığını azaltmak. Onun yakında patlayacağını düşünüyorum. Birini takip etmek suçtur. Eğer onu köşeye sıkıştırıp, mücevherleri Suzanne'a kendisinin verdiği ko-

nusunda yalan söylediğini, bir başka erkeğin olabileceğini itiraf ettirirsem, yeni bir şey yakalayabiliriz. Geoff Dorso, bunu ele alır ve yeni bir dava açabilir. Bunun dosyalanıp duyulması en az birkaç ay sürer. O zamana kadar Frank Green vali olmuş olur."

"Ama sen, hayatım, bir yargıç olamayabilirsin." Jonathan başını salladı. "Çok ikna edicisin, Kerry ve bunun sana neye mal olacağını düşünerek endişelenirken bile sana imreniyorum. Bunlardan en önemlisi Robin. Tehdit, sadece tehdit olabilir, ama bunu ciddiye alınalısın."

"Ciddiye alıyorum, Jonathan. Geoff Dorso'nun evinde olduğu zaman hariç, bütün hafta boyunca gözümün önünden ayrılmadı."

"Kerry, ne zaman ki, evinizin güvenli olmadığını hissedersen, onu buraya bırak," diye teklif etti Grace. "Güvenliğimiz mükemmel ve dış girişi de kaparız. Alarmı var, böylece biri içeri girmeye çalışırsa, haberimiz olur. Onu okula getirip götürmesi için emekli bir polis tutabiliriz."

Kerry, elini Grace'in parmaklarının üstüne koydu ve onları sıktı. "İkinizi de seviyorum," dedi sadece. "Jonathan, lütfen, bunu yapmak zorunda olduğum için hayal kırıklığına uğrama."

"Sanırım seninle gurur duyuyorum" dedi Jonathan. "Adını karıştırmamak için elimden geleni yapacağım, ama..."

"Ama bana güvenme. Biliyorum," dedi Kerry yavaşça. "Tanrım, bazen seçenekler ne kadar zor oluyor, öyle değil mi?"

"Sanırım artık konuyu değiştirsek iyi olacak" dedi Jonathan neşeyle. "Ama bana haber vermeye devam et."

"Tabii."

"Geçen gece çok güzel bir gelişme oldu. Grace, kendini yemeğe çıkabilecek kadar iyi hissetti."

"Oh, Grace, çok sevindim" dedi Kerry içtenlikle.

"O geceden beri, onu daha önce nerde gördüğümü hatırlayamadığım için aklıma takılan bir adamı düşünüyorum" dedi Grace. "Jason Arnott."

Kerry, Jason Arnott'tan bahsetmenin gerekli olacağını düşünmemişti. Şu an da, "Neden onu tanıdığını düşünüyorsun?" diye sormaktan başka bir şey söylemeye karar verdi.

"Bilmiyorum" dedi Grace. "Ama onunla daha önce tanıştığımızdan veya resmini gazetede gördüğümünden eminim." Omuzlarını silkti. "Yakında hatırlarım."

76

Jimmy Weeks davasına bakan jüri, Barney Haskell ve Mark Young cinayetleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu, ama medya, onlar dışında herkesin bunu öğrendiğinden emin oluyordu. Hafta sonu boyunca, birçok gazete, sütunlarını araştırmaya ayırmıştı ve bütün televizyon haberleri de cinayeti gösteriyordu.

Kimliği gizlenen korkulu bir tanık, sonunda polisi aramıştı. Tanık, bankadan para çekmek üzereydi ve Mark Young'ın bürosunun bulunduğu küçük binanın garajına giren koyu mavi bir Toyota görmüştü. Bu olurken, saat 07.10'du. Tanık, arabasının sağ ön lastiğinin inmiş olduğunu düşündüğü için arabayı kenara çekmişti. O, lastiğe bakmak için arabanın yanına eğilince kapı tekrar açılmış ve otuz yaşlarında bir adam Toyota'ya koşmuştu. Tanık, adamın yüzünün belirsiz olduğunu ama normalden büyük bir silah taşıdığını söylemişti.

Toyota'nın eyalet dışı olan plakasının bir bölümünü

okumayı başarmıştı. Polis arabayı belirlemiş ve bunun Perşembe günü Philadelphia'dan çalındığını öğrenmişti. Arabanın yanmış şasesi Cuma günü Newark'da bulunmuştu.

Haskell ve Young'ın sıradan bir soygun sırasında ölmüş olmalarına dair en ufak bir olasılık da, bu bilginin ışığında ortadan kalkmış oluyordu. Bunun, mafya işi olduğu belliydi ve emri verenin de Jimmy Weeks olduğuna şüphe yoktu. Ama polis bunu nasıl kanıtlayacağını bilmiyordu. Tanık, katili tanımlayamayacağını söylüyordu. Araba gitmişti. Kurbanları öldüren kurşunlar şüphesiz ki, şu an nehrin dibinde yatan veya el değiştirmiş ruhsatsız bir tabancadan çıkmıştı.

Pazartesi günü, Geoff Dorso, bir kez daha, birkaç saatini Jimmy Weeks davasında geçirdi. Hükümet, davayı çok sağlam ve reddedilemez delillerle yürütüyordu. Frank Green'e karşı aday olmaya niyetli olan Royce, tribüne dayanıyordu. Azalan saçları ve çelik çerçeveli gözlükleriyle zeki bir görüntüsü olan bu adamın stratejisi, Weeks Yatırımları'nın çok karışık işleri ve para transfeleri hakkındaki bütün alternatif açıklamaları ortadan kaldırmak gibi makul bir şeydi.

Kartları ve onları göstermek için kullandığı sopasıyla, Geoff'a okuldaki rahibeleri hatırlatmıştı. Geoff, Royce'un, Weeks'in işlerini jüriye açıklamakta çok başarılı olduğunu düşündü. Onun açıklamalarını anlamak için matematik dehası olmaya gerek yoktu.

Royce, Jimmy Weeks'in özel uçağının pilotunu tanık sandalyesine çıkarmış ve onu mahvetmişti. "Jetin kâğıt işlerini ne sıklıkta yapardınız?.. Bay Weeks onu özel partileri için ne sıklıkta kullanırdı?.. Onu arkadaşlarına kişisel eğlenceleri için ne sıklıkta verirdi?.. O jetin motorlarının her çalışışının faturası şirkete kesilmiyor

muydu?.. İş harcamaları olarak gösterdiği bütün o vergi indirimleri kişisel zevkler içindi, öyle değil mi?"

Bob Kinellen'in sorgulama sırası gelince, Geoff, onun bütün cazibesini kullanarak gezilerin tarihleri ve amaçları hakkında pilotun kafasını karıştırmaya çalıştığını fark etti. Bir kez daha Geoff, Kinellen'in iyi ama yeterince iyi olmadığını düşündü. Jürilerin akıldan ne geçtiğini bilmek imkansızdı ama Geoff onların bunu yuttuğunu hiç şahmıyordu.

Jimmy Weeks'in kayıtsız suratını inceledi. Mahkemeye her zaman tutucu takımları, beyaz gömleği ve kravatı ile geliyordu. Bu da oynamaya çalıştığı oyunun bir parçasıydı; vergi toplayıcılarının cadı avı tuzağına düşmüş, birçok yatırıma sahip, elli yaşındaki iş adamı ve girişimci.

Geoff, bugün onu Suzanne Reardon'la olan ilişkisi bakımından değerlendiriyordu. İlişkileri nasıldı, diye düşündü. Acaba ne kadar ciddiydi? Ona mücevherleri veren Weeks miydi? Geoff, Haskell'in, Suzanne'ın öldüğü gece aldığı güllere ilişik notu bir kâğıda yazarak avukatına verdiği duymuştu, ama Haskell öldüğü ve kâğıt da kayıp olduğu için Weeks ile herhangi bir bağlantı kurmak mümkün olmayacaktı.

Mücevherler araştırmaya geçecek ilginç bir nokta diye düşündü Geoff. Acaba kız arkadaşlarına hediye aldığı özel bir yer var mı, diye sordu kendi kendine. Birkaç yıl önce çıktığını ve bana, daha önce Weeks ile çıktığını söyleyen kızın adı neydi, diye düşündü. İsmi hatırlayamadı, ama iki üç yıl önce kullandığı not defterine bakabilirdi. Onu bir yerlere yazdığından emindi.

Yargıç ara verince, Geoff hızla mahkeme salonundan çıktı. Birinin adını seslendiğini duyduğunda koridoru yarılamıştı. Kendisine bağırان Bob Kinellen'di. Yanı-

na gelmesini bekledi. "Bugünlerde müvekkilimle fazlaca ilgilenmiyor musun?" diye sordu Kinellen sessizce.

"Şu an için sadece genel bir ilgi," diye cevapladı Geoff.

"Bu yüzden mi Kerry ile görüşüyorsun?"

"Bob, bunu sormaya hiç hakkın olmadığını düşünüyorum. Ama yine de cevaplayacağım. Sen, ünlü müvekkilinin küçük kızını tehdit ettiğini söyleyip gittikten sonra onun yanında olduğum için mutluyum. Yılın Babası için henüz aday gösterilmedin mi? Bence, telefonun başında bekleyerek zamanını boşa harcama. Nedenise aday gösterileceğini hiç sanmıyorum."

77

Grace Hoover, Pazartesi sabahı yatakta her zamankinden daha uzun bir süre kaldı. Evin içi sıcak olmasına rağmen, kış soğuğu kemik ve eklemlerine ulaşmanın bir yolunu buluyormuş gibi görünüyordu. Elleri ve parmakları ve bacakları ve dizleri ve bilekleri çok kötü ağrıyordu. Hükümetin toplantıları sona erdiğinde, o ve Jonathan New Mexico'daki evlerine gideceklerdi. Kendine, orada çok daha iyi olacağını, kuru ve sıcak havanın her zaman işe yaradığını hatırlattı.

Yıllar önce, hastalığının başında, Grace, kendisine asla acımamaya karar vermişti. Ona göre bu, bütün duyguların en kötüsüydü. Yine de, en kötü günlerinde, gittikçe artan ağrılarının yanında, hareketlerinin de azaldığını kendine itiraf ediyordu.

Jonathan gibi bir politikacının katılmak zorunda olduğu olaylara gitmekten gerçekten zevk alan birkaç po-

litakacı eşinden biriydi. Tanrı biliyor ya, orada saatlerini geçirmeye meraklı değildi, ama Jonathan'a yapılan iltifatları görmek hoşuna gidiyordu. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki. O vali olmalıydı. Bunu biliyordu.

Ve Jonathan, bu etkinliklerde zorunlu olarak boy gösterdikten sonra, sessiz bir akşam yemeğine gider veya anlık bir kararla hafta sonu için bir yere kaçarlardı. Grace, yirmi yıllık evliyken gittikleri Arizona'da konuştukları birinin, onlara balayına çıkmış gibi göründüklerini söylediğini hatırlayarak gülümsedi.

Şimdi ise, tekerlekli iskemle belası ve giyinmesine, banyosuna yardım edecek bir hemşire gereği, bir otelde kalmayı Grace için bir kâbusa dönüştürüyordu. Jonathan'ın ona bu tür bir yardım yapmasına izin veremezdi ve günlük bir hemşireyle, evde çok daha iyiydi.

Bir gece önce, akşam yemeği için klübe gitmekten hoşlanmıştı. Bu, haftalardır ilk dışarı çıkışıydı. Ama, şu Jason Arnott - onu kafamdan atamamam ne kadar garip değil mi, diye düşündü, huzursuzca parmaklarını birbirine kenetlemeye çalışırken. Jonathan'a onu bir kez daha sormuştu, ama o, sadece, Arnott'un da katıldığı bir yardım toplantısında karşılaşmış olma ihtimali olabileceğini söylemişti. Grace o tür büyük olaylara gitmeyeli yıllar oluyordu. O zamanlar, değneklerle yürüyordu ve kalabalığın arasında itilip kakılmaktan hiç hoşlanmamıştı. Hayır, onun hakkında aklını kurcalayan başka bir şey olduğunu biliyordu. Neyse, dedi kendi kendine, yakında bulurum.

Hizmetçi Carrie, elinde bir tepsiyle yatak odasına girdi. "Bir fincan çay daha isteyebileceğinizi düşündüm," dedi neşeyle.

"Haklısın, Carrie. Teşekkürler."

Carrie tepsiyi bıraktı ve yastıkları kabarttı. "İşte.

Böyle daha iyi." Elini cebine soktu ve buruşturulmuş bir kâğıt çıkarttı. "Oh, Bayan Hoover, bu senatörün çalışma odasındaki çöpte idi. Senatörün bunu atacağını biliyorum, ama yine de almamın bir mahsuru olup olmadığını sormak istedim. Torunum Billy bir gün FBI ajanı olmak istiyor. Onların yolladığı gerçek bir ilanı görmek onu çok mutlu edecektir." Kâğıdı düzeltti ve Grace'e uzattı.

Grace ona baktı ve geri vermek üzereyken durdu. Jonathan, bunu Cuma günü kendisine göstermiş ve dalga geçerek, "Tanıyor musun?" diye sormuştu. İlanda, bunun son zamanlarda soyulmuş evlere ziyaretçi olarak giden herkese dağıtıldığı yazıyordu.

Karanlık, neredeyse seçilemeyecek olan fotoğraf, soygun yapmak üzere olan bir adamı gösteriyordu. Neredeyse hepsi bir parti veya sosyal etkinlik türü şeylerden sonra olan benzer soygunlardan da onun sorumlu olduğuna inanılıyordu. Onun misafirlerden biri olabileceğine dair bir teori vardı. Verilen her bilginin gizli kalacağı da ilana eklenmişti.

"Peale'lerin Washington'daki evinin birkaç yıl önce soyulduğunu biliyordum," demişti Jonathan. "Korkunç bir şey. Jock'un zafer partisi için oradaydım. İki hafta sonra, annesi bir aile tatilinden erken dönmüş ve hırslıza rastlamıştı. Merdivenlerin sonunda, kırık bir boyunla yatarken bulunmuştu ve bir John White Alexander tablosu da çalınmıştı."

Belki de Peale'yi tanıdığım için bu fotoğrafla bu kadar çok ilgilendim, diye düşündü Grace, ilanı sıkıca tutarken. Yüzünün açısına göre, kamera aşağıda gizli olmalıymış.

Silik fotoğraftaki dar boynu, sivri burnu ve kısık dudakları inceledi. Birinin suratına doğrudan baktığında

bunları fark edemezsin diye düşündü. Ama eğer, birine tekerlekli iskemleden bakıyorsan, onu bu açıdan görürsün.

Bu adamın, bir gece önce klüpte tanıştığım Jason Arnott'a çok benzediğine yemin edebilirim, diye düşündü Grace. Bu mümkün olabilir miydi?

"Carrie, bana telefonu verir misin, lütfen?" Bir dakika sonra Grace kendisini klüpte Jason Arnott ile tanıştıran Amanda Cole ile konuşuyordu. Her zamanki konuşmalardan sonra, Grace lafı Arnott'a getirdi. Hâlâ onu bir yerden tanıdığı düşüncesine saplandığını itiraf etti. O nerede yaşıyor, diye sordu. Ne iş yapıyor?

Telefonu kapattığında, Grace, soğumak üzere olan çayından bir yudum aldı ve fotoğrafı tekrar inceledi. Amanda'ya göre, Arnott, bir sanat ve antika uzmanı idi ve Washington'dan Newport'a kadar en iyi sosyete de yer alıyordu.

Grace, Jonathan'ı Trenton'daki ofisinden aradı. Jonathan o sırada dışarıda idi, ama saat üç buçukta kendisini aradığında, ona Jason Arnott'un, FBI'ın aradığı hırsız olduğunu düşündüğünü anlattı.

"Bu, büyük bir suçlama, hayatım," dedi Jonathan dikkatle.

"Gözlerim çok dikkatlidir, Jonathan. Bunu bilirsin."

"Evet bilirim," diye onayladı Jonathan sessizce. "Ama açıkçası, bunu söyleyen sen değil de bir başkası olsaydı, FBI'a bu ismi vermekte tereddüt ederdim. Böyle bir şeye karışmak istemiyorum, ama ilanın üstündeki telefon numarasını söyle. Onları arayayım."

"Hayır," dedi Grace. "FBI'ı aramamın yanlış olduğunu düşünmediğine göre, onları ben ararım. Eğer yanılıyorsam, senin bununla bir ilgin olmaz. Ama eğer haklıysam, en azından, tekrar yararlı bir şey yaptığımı

hissederim. Yıllar önce Jock Peale'nin annesiyle tanışmış ve onu çok sevmiştim. Onun katilini bulan kişi olmak çok hoşuma gider. Kimse, cinayet işledikten sonra, elini kolunu sallayarak gezemez."

78

Dr. Smith çok kötü bir durumdaydı. Barbara Tompkins'e ulaşamamasıyla daha da kötü olan, yalnız bir hafta sonu geçirmişti. Cumartesi çok güzel bir gündü ve onun, arabayla Westchester'a gidip Hudson'daki küçük hanlardan birinde yiyecekleri erken bir öğle yemeğinden hoşlanacağını düşünmüştü. Barbara'nın telesekreterine mesaj bırakmıştı ama eve döndüyse bile kendisini aramamıştı. Pazar günü de bir öncekinden iyi geçmemişti. Smith, genellikle Pazar günleri kendini Times'ın sanat sayfasına bakmaya ve gidebileceği bir Broadway oyunu, bir resital veya Lincoln Merkezi'nde katılabileceği bir etkinlik bulmaya zorlardı. Ama bugün, bunlardan hiçbirini yapmak istemiyordu. Pazar gününün çoğunu, kıyafetleriyle yatakta uzanıp Suzanne'ın duvardaki resmini inceleyerek geçirmişti.

Başardığım şey inanılmazdı, dedi kendine. Güzel bir anne babanın, çirkin ve silik çocuğu, doğduğunda hak ettiği şeye sahip olmuştu - hem de fazlasıyla. Ona o kadar güzel, o kadar nefes kesici bir güzellik vermişti ki ona bakanlar şaşırıyordu.

Pazartesi sabahı Barbara'yı ofisten aramış ve bir iş gezisi için California'ya gittiğini, iki haftadan önce dönmeyeceğini öğrenmişti. Bu, onu gerçekten üzmüştü.

Bunun bir yalan olduğunu biliyordu. Perşembe gecesi çıktıkları yemekte, Barbara bu Çarşamba günü La Grenoville'de yiyeceği iş yemeğini iple çektiğinden bahsetmişti. Bunu hatırlıyordu, çünkü Barbara o lokantaya daha önce hiç gitmediğini ve bunu dört gözle beklediğini söylemişti.

Pazartesi gününün geri kalanında, hastalarına yoğunlaşmak Smith için zordu. Programı da çok kalabalık değildi. Hastaları giderek azalıyordu ve ilk konsültasyon için gelenler de geri gelmiyordu. Bunu pek umursamıyordu - o kadar azı gerçek güzellik potansiyeline sahipti ki...

Bir kez daha, Carpenter'ın gözlerini üzerinde hissetti. Çok iyi bir hemşireydi, ama Smith onun ayrılma zamanının geldiğine karar vermişti. Bir önceki gün ameliyat sırasında, onun kendisini, çocuğunun okul piyesini hata yapmadan bitirmesini dileyen endişeli bir anne gibi izlediğini fark etmişti.

Saat 15.30'daki randevusu iptal olunca, Smith eve erken gitmeye karar verdi. Arabasını alıp Barbara'nın ofisine doğru gidecek ve caddenin karşısına park edecekti. Barbara genellikle beşi birkaç dakika geçe çıkardı ama, o her ihtimale karşı erken gitmek istiyordu. Onu atlattığı düşüncesi dayanılmazdı. Bunun doğru olduğunu bir öğrenirse...

Kerry McGrath'ın yaklaştığını gördüğü sırada binanın lobisinden, Beşinci Cadde'ye çıkmak üzereydi. On-
dan kurtulmak için etrafına baktı ama bu imkânsızdı. Kadın tam önündeydi.

"Dr. Smith, sizi yakaladığım çok sevindim." dedi Kerry. "Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir şey var."

"Bayan McGrath, Bayan Carpenter ve resepsiyonist

hâlâ ofisteler. İhtiyacınız olan yardım onlar tarafından karşılanacaktır." Sırtını dönüp ondan uzaklaşmaya çalıştı.

Kerry onunla birlikte yürümeye başladı. "Dr. Smith, Bayan Carpenter veya resepsiyonist, sizin kızınızı benimle tartışamazlar ve ikisi de masum bir adamın hapiste olmasından sorumlu değil."

Charles Smith'in başından aşağı sanki kaynar sular boşalmıştı. "Buna nasıl cesaret edersin?" Durdu ve Kerry'nin kolunu yakaladı.

Kerry, aniden onun kendisine saldırmak üzere olduğunu fark etti. Öfkeden yüzünün ifadesi değişmiş, dudakları ince bir çizgi olmuştu. Kerry, kolunu sıkın elinin titrediğini fark etti.

Yoldan geçmekte olan bir adam merakla onlara baktı ve durdu. "İyi misiniz, bayan?" diye sordu.

"İyi miyim, doktor?" Kerry, sesinin sakın çıkmasına çalıştı.

Smith onun kolunu bıraktı. "Tabii, tabii." Hızla Beşinci Cadde'ye yürümeye başladı.

Kerry de onun yanından yürüdü. "Dr. Smith, eninde sonunda benimle konuşmak zorunda kalacağınızı biliyorsunuz. Ve işler çığırından çıkıp kötü bir şeyler olmadan önce beni dinlerseniz çok iyi olur." Doktor cevap vermedi.

Kerry onun yanında yürümeye devam etti. Onun çok hızlı nefes alıp verdiğini fark etti. "Doktor, ne kadar hızlı yürüdüğünüz umurumda değil. Size yetişebilirim. Ofisinize dönelim mi, yoksa buralarda bir fincan kahve içebileceğimiz bir yer var mı? Konuşmalıyız. Yoksa korkarım ki tutuklanacak ve birini takip etmekle suçlanacaksınız."

"Neyle... suçlanacağım?" Smith bir kez daha ona döndü.

"İlginizle Barbara Tompkins'i korkutmuşsunuz. Suzanne'ı da korkutmuş muydunuz? Öldüğü gece oradaydınız, öyle değil mi? İki kişi, bir kadın ve bir de küçük çocuk, evin önünde siyah bir Mecredes görmüş. Kadın plakada bir 3 rakamı ve bir L harfi olduğunu görmüş. Bugün sizin plakanızda 8 ve L olduğunu öğrendim. Ne tesadüf, öyle değil mi? Şimdi, nerede konuşacağız?"

Smith, gözlerinde kızgınlıkla ona birkaç dakika boyunca baktı. Kerry, doktorun vücudu gevşerken, gözlerindeki kızgınlığın yerini teslim olmaya bıraktığını gördü.

"Bu caddenin sonunda oturuyorum," dedi Smith. Artık Kerry'ye bakmıyordu. Köşeye yaklaşmışlardı. Sol tarafı işaret etti.

Kerry bu sözleri bir davet olarak algıladı. Onun evine giderek bir hata mı yapıyorum, diye merak etti. Kopma noktasına gelmiş gibi görünüyor. Acaba evde bir hizmetçi var mı?

Ama, Smith'le yalnız olsa da olmasa da, bu şansı bir daha yakalayamayacağına karar verdi. Söylediği şeyin yarattığı şok, onda bir şeyleri harekete geçirmiş olabilirdi. Dr. Smith'in başka bir adamı hapiste görneyi umursamayacağından ama herhangi bir nedenle sanık olarak mahkemeye çıkma ihtimalinden hoşlanmayacağından emindi.

Washington Mews, 28 numaraya gelmişlerdi. Smith anahtarını çıkarttı, dikkatle kilide soktu, çevirdi ve kapıyı açtı. "İsrar ediyorsanız içeri girin, Bayan McGrath," dedi.

FBI, soyulmuş evlerde misafir olmuş insanlardan ipuçları almaya devam ediyordu. Şu anda on iki tane şüphelileri vardı ama Si Morgan, baş şüphelisi Sheldon Landi'nin, Pazartesi günü halkla ilişkiler şirketinin, gerçek işleri için sadece bir paravan olduğunu söylemesiyle sonuca vardığını düşünüyordu. Landi soruşturulmaya çağırılmıştı ve Si, kısa bir an için onun itiraf edeceğini düşünmüştü. Ama Landi, kollarını masaya dayayıp, ellerini çenesinin altında kavuşturmuş ve "Hiç, Tell All okudun mu?" diye fısıldamıştı.

"Bir dedikodu gazetesi değil mi?" diye sordu Si.

"Evet, en büyüklerinden biri. Haftada dört yüz bin basıyor." Bir an, Landi'nin sesinde bir övünme hissedildi. Ama sonra, neredeyse duyulamayacak kadar kısık bir sesle konuştu. "Söyleyeceğim şey bu odadan dışarı çıkmamalı. Ben, Tell All'un baş editörüyüm. Eğer bu duyulursa, bütün arkadaşlarım benimle ilgisini keser."

Demek hepsi bu, diye düşündü Si, Landi ayrıldıktan sonra. O küçük yılan, sadece bir dedikoducuymuş. O hırsızlıkları yapacak kadar zeki olamazdı zaten.

16.15'te, dedektiflerden biri içeri girdi. "Si, Hamilton davasıyla ilgili bir telefon var. Sanırım, sen konuşsan daha iyi olur. Arayan Grace Hoover: Kocasını New Jersey Senatörü Hoover ve aradığımız adamı bir gece önce gördüğünü düşünüyor. Adı daha önce de geçen biri, Jason Arnott."

"Arnott!" Si telefonu kavradı. "Bayan Hoover. Ben Si Morgan. Aradığınız için teşekkür ederim." Dinler-

ken, Grace Hoover'ın bütün kanun adamlarının sahip olmak için dua edeceği bir tanık olduğuna karar verdi. Nedenleri mantıklı, konuşması net ve tekerlekli sandalyeden bakarken, Hamilton'ların evindeki gizli kamerayla aynı açıya sahip olabileceğini anlatırken de oldukça açıktı.

"Bay Arnott'a doğrudan bakarken, yüzünün aşağıdan bakıldığında görüldüğünden daha dolgun olduğunu düşünebilirsiniz," diye açıkladı Grace. "Ayrıca, birbirimizi tanıyıp tanımadığımızı sorduğumda dudaklarını kıstı. Sanırım bu düşünürken yaptığı bir alışkanlık. Fotoğrafınızda da nasıl sıkılmış olduklarını hatırlayın. Sanırım kamera onu yakaladığında, bibloyu inceliyordu. Onun gerçek olup olmadığını düşündüğünü tahmin ediyordu. Arkadaşım, onun antika konusunda bir uzman olduğunu söyledi."

"Evet, öyle." Si Morgan heyecanlanmıştı. İşte sonunda bulmuştu! "Bayan Hoover, aramanızı ne kadar takdir ettiğimi size anlatamam. Eğer suçlu bulunursa, yüz bin doların üzerinde bir ödül kazanacağınızı biliyorsunuz, değil mi?"

"Oh, bu umurumda değil" dedi Grace Hoover. "Onu bağışlayacağım."

Si telefonu kapattığında, evdeki masasının üstünde duran, oğullarının kolej faturalarını düşündü. Başını salladı ve Hamilton davasına bakan üç dedektifi odasına çağırdı.

Onlara, Arnott'un yirmi dört saat izlenmesini istediğini söyledi. İki yıl önce yaptıkları araştırma göz önüne alınırsa, eğer bir hırsızsa, hiç ipucu bırakmayacak kadar mükemmel bir iş başarmıştı. Onu bir süre için sadece izlemek daha iyi olurdu. Onları, çaldığı şeyleri gizlediği yere götürebilirdi.

"Eğer bu sahte bir ihbar değilse, ve soygunları yapan kişinin o olduğunu ispatlayabilirsek," dedi Si, "bir sonra yapacağımız şey, Peale cinayetini ona yüklemek olacak. Patron uzun süredir bunun çözülmesini istiyor. Başkanın annesi, Bayan Peale ile birç oynarmış."

80

Dr. Smith'in çalışma odası temizdi, ama Kerry, buranın yıllardır dokunulmamış, dökük bir görünüşü olduğunu düşündü. Anneannesinin evinde olduğunu hatırladığı türden fildişi ipek perdeler zamanla kararmıştı. İçlerinden biri güneşten yanmıştı ve yanık izinin çevresindeki ipek yırtılmıştı. Kirli kadife koltuklar çok alçaktı ve gıcırıdılar.

Güzel olabilecek, yüksek tavanlı bir odaydı, ama burası Kerry'ye, sanki kırklı yılların siyah beyaz filmlelerinden, zaman içinde donmuş bir sahne gibi geldi.

Yağmurluğunu çıkartmıştı ama Dr. Smith onu almaya tenezzül etmemişti. En ufak bir misafirperverlik göstermemesi, Kerry'ye burada onu rahatsız edebilecek kadar uzun kalamayacağını düşündürdü. Pardösüsünü katladı ve oturduğu koltuğun kenarına koydu.

Smith, yalnız olsa asla seçmeyeceği belli olan, uzun arkalıklı sert bir sandalyeye oturdu. "Ne istiyorsunuz, Bayan McGrath?" Çerçevesiz gözlüğü, düşmanca bakan gözlerini irileştirmişti. "Gerçeği istiyorum," dedi Kerry. "Suzanne'a mücevherleri veren bir başka adam olmasına rağmen, onları, neden sizin verdiğinizi söylediğinizi bilmek istiyorum. Skip Reardon hakkında neden yalan söylediğinizi bilmek istiyorum. O, asla Suzanne'ı tehdit

etmedi. Ona karşı sabrını tüketmiş olabilir, ona sinirlenmiş olabilir. Ama onu asla tehdit etmedi, öyle değil mi? Ettigine yemin etmek için nasıl bir nedeniniz olabilir?"

"Skip Reardon, kızımı öldürdü. Onu boğdu. Onu o kadar kötü boğdu ki, gözleri yuvalarından fırladı, o kadar vahşice boğdu ki boynundaki damarlar kırıldı, dili bir hayvanınki gibi dışarı sarktı..." Sesi kesildi. Kızgın bir bağırma olarak başlayan şey, neredeyse hıçkırıklara dönüştü.

"O fotoğrafları görmenin size ne kadar çok acı verdiğini tahmin edebiliyorum, Dr. Smith." Kerry yavaşça konuşuyordu. Smith'in kendisinin arkasına baktığını fark edince gözlerini kıstı. "Ama neden bu trajedi için hep Skip'i suçladınız?"

"O, onun kocasıydı. Kıskançtı, çok kıskanç. Bu bir gerçektir. Bunu herkes biliyordu." Sustu. "Şimdi, Bayan McGrath, bunu daha fazla tartışmak istemiyorum. Beni, Barbara Tompkins'i takip etmekle suçlayarak ne demeye çalıştığınızı bilmek istiyorum."

"Bekleyin. İlk önce, Reardon hakkında konuşalım, Doktor. Yanılıyorsunuz, Skip, Suzanne'ı kıskanmıyordu. Onun başkalarıyla birlikte olduğunu biliyordu." Kerry bekledi. "O da bir başkası ile birlikteydi."

Smith başını salladı. "Bu imkânsız. Olağanüstü bir kadınla evliydi ve ona tapıyordu."

"Siz, ona tapıyordunuz, doktor." Kerry bunu söylemeyi düşünmüyordu, ama söylediğinde bunun doğru olduğunu anladı. "Kendinizi Skip'in yerine koydunuz, öyle değil mi? Suzanne'ın kocası siz olsaydınız, ve onun başka erkeklerle birlikte olduğunu öğrenseydiniz, cinayet işleyebilirdiniz, değil mi?" Kerry ona baktı.

Smith gözlerini hiç kırpmadı. "Buna nasıl cesaret edersin? Suzanne benim kızımdı!" dedi soğukça. "Şim-

di defol burdan!" Ayağa kalktı ve sanki kolundan tutup dışarı fırlatmak istercesine Kerry'nin üstüne yürüdü.

Kerry, pardösüsünü kapıp ayağa fırlayarak ondan uzaklaştı. Gerekeceği takdirde kapıdan kaçıp kaçamayacağını kontrol etmek için arkasını dönüp baktı. "Hayır, Doktor," dedi. "Susie Stevens sizin kızınızdı. Suzanne'ı siz yarattınız. Ve ona sahip olduğunuzu düşündünüz, aynı Barbara Tompkins'e sahip olduğunuzu düşündüğünüz gibi. Doktor, Suzanne'in öldüğü gece Alpine'daydınız. Onu siz mi öldürdünüz?"

"Onu öldürmek mi? Sen deli misin?"

"Ama oradaydınız."

"Değildim!"

"Oh, evet, oradaydınız, ve biz de bunu kanıtlayacağız. Size garanti ediyorum. Davayı tekrar açacağız ve suçladığınız masum adamı hapisten çıkaracağız. Siz onu kıskanıyordunuz, Dr. Smith. Onu cezalandırdınız, çünkü, o, Suzanne ile birlikteydi, ama siz değildiniz. Ama bunu denediniz! Hem de o kadar çok denediniz ki, sizin ilginiz onu hasta etti."

"Bu doğru değil." Kelimeler, sıkıştığı dişlerinin arasından kaçtılar.

Kerry, Smith'in elinin ne kadar çok titrediğini gördü. Sesini alçaltıp daha uzlaşmacı bir tonda konuşmaya başladı. "Dr. Smith, eğer kızınızı siz öldürmediyseniz, bir başkası öldürdü. Ama bu Skip Reardon değildi. Suzanne'ı kendi şeklinizde sevdiğinize eminim. Onun katilinin cezalandırılmasını istediğinize inanıyorum. Ama ne yaptınız biliyor musunuz? Siz, Suzanne'in katilinin kaçmasına izin verdiniz. O, dışarıda bir yerde size gülüyor ve onu kurtardığınız için size şükran duyuyor. Eğer Skip'in sizin vermediğinizden emin olduğu mücevherleri alabilirsek, onları belirleyebiliriz. Onları kızıınıza ki-

min verdiğini bulabiliriz. Skip en azından bir parçanın kayıp olduğundan ve o gece kaybolduğundan emin."

"Yalan söylüyor."

"Hayır, söylemiyor. O bunu en başından beri söylüyordu. Ve o gece başka bir şey daha çalındı. Suzanne'in minyatür bir çerçeve içinde olan bir fotoğrafı. Onu siz mi aldınız?"

"Suzanne öldüğü gece o evde değildim."

"O zaman o gece arabanızı kim aldı?"

"Defol!" diye uludu Smith.

Kerry, artık gitmesi gerektiğini biliyordu. Yanından geçti ama kapıya ulaştığında tekrar ona döndü. "Dr. Smith, Barbara Tompkins beni aradı. Çok korkuyor. Sizden uzaklaşmak için bir iş gezisine çıktı. On gün sonra döndüğünde, sizi şikâyet etmesi için onu New York polisine bizzat ben götüreceğim." Eski evin kapısını açtı ve soğuk hava içeri doldu. "Tabii eğer," diye ekledi, "fiziksel ve psikolojik yardıma ihtiyacınız olduğunı kabul etmezseniz. Ve beni, Suzanne'in öldüğü gece olan her şeyi doğru olarak anlattığınıza ikna etmezseniz. Ve sizin veya kocasının verdiği dışındaki mücevherleri bana vermezseniz."

Kerry, üç blok ötedeki arabasına yürümek için yakasını kaldırıp ellerini cebine soktuğunda, ne çalışma odasının penceresinden bakan Smith'in, ne de Beşinci Cadde'de park etmiş olan arabanın telefonundan, onun Washington Mews'a yaptığı ziyareti rapor eden yabancıların bakışlarının farkındaydı.

Middlesex ve Ocean Eyalet Savcısı ofisleriyle işbirliği yapan Birleşik Devletler Savcılığı, Barney Haskell'in hem her zaman kullandığı evini hem de yazlık evini araştırmak için izin belgesi almıştı. Çoğu zaman karısından ayrı yaşayan Barney, orta halli güzel bir kasaba olan Edison'un sessiz bir caddesinde hoş bir müstakil evde oturuyordu. Komşuları, medyaya Barney'in hiçbirleriyle görüşmediğini ama karşılaştıklarında her zaman nazik olduğunu söylemişti.

Long Beach Island'daki, okyanusa bakan iki katlı ve modern olan diğer evindeyse yıl boyunca, karısı kalıyordu. Oradaki komşuları, Barney'nin yazın çoğunu orada geçirdiğini ve Chris-Craft adlı teknesiyle balık tuttuğunu söylemişlerdi. Diğer bir hobisi ise marangozluktu. Atölyesi garajındaydı. Birkaç komşusu ise, karısının, Barney'nin geçen yıl, eğlence merkezlerine koymak için yaptığı büyük meşe bir sandığı göstermek üzere kendilerini çağırdığını söylemişlerdi. Onunla gurur duyuyor gibi görünüyordu.

Dedektifler, Jimmy Weeks'e karşı anlaşma yapmak isteyen Barney'nin sağlam kanıtları olması gerektiğini biliyorlardı. Ayrıca, onları hemen bulamazlarsa, Jimmy'nin adamlarının bulup yok edeceğini de biliyorlardı.

Barney'nin bir kurban olduğunu söyleyerek ağlayan dul karısının karşı çıkmasına ve Barney'nin adına olsa bile evin kendisinin olduğunu ve onu mahvetmeye hakları olmadığını söylemesine rağmen, televizyon odasının

daki duvara çivili sandığa kadar her şeyi sökerek evi aradılar.

Duvardaki sıvaları sökünce, küçük bir ofisin bütün kayıtlarını saklayacak büyüklükte bir kasa buldular.

Medya eve dolduğunda, televizyon kameraları, Birleşik Devletler hükümetine çalışan emekli bir kasa uzmanının girişini kaydettiler. On beş dakika sonra kasa açılmıştı ve biraz sonra, saat 16.15'te Birleşik Devletler Savcısı Royce, Les Howard'dan bir telefon aldı.

Weeks yatırımlarının on beş yıl önceye kadar uzanan ve Jimmy'nin toplantıları hakkında Barney tarafından tutulmuş amaç ve içerikleri de yazılı olan defterler bulunmuştu.

Royce'a, bir ayakkabı kutusu içinde, Jimmy'nin kız arkadaşlarına aldığı kürkler, mücevherler ve arabalar dahil olmak üzere, Barney'nin "fatura kesilmedi" yazdığı bir sürü makbuz kopyası bulunduğu da bildirilmişti.

"Bu bir maden, bir hazine," dedi Howard, Royce'a. "Barney'nin eski deyişten haberi varmış. 'Dostuna düşmanın olabilecek gibi davran.' İlk günden beri, suçlanırsa Jimmy'yi bize vererek anlaşma yapmak için hazırlanıyormuş."

Yargıç, 16.00'da yeni bir tanıkla başlamaktaansa davayı bir gün sonraya ertelemişti. Bir başka patlak daha diye düşündü Royce. Telefonu kapattıktan sonra, güzel haberlerin keyfini çıkartarak gülümsedi. Yüksek sesle, "Sağol, Barney," dedi. "Söylediklerinin boş çıkmayacağını biliyordum." Sonra, sessizce oturarak bir sonraki hareketini düşündü.

Jimmy'nin özel muhasebecisi Martha Luce, savunma tanığıydı. Ondaki defterlerin tek ve doğru kayıtlar olduğuna dair yeminli ifade vermişti.

Royce, Bayan Luce'un kısa bir mahkûmiyet karşılığında savcılık tanığı olmayı kabul etmesinin zor olmayacağını düşündü.

82

Pazar sabahı, Jason Arnott, uyandığında grip olmak üzere olduğunu fark etti ve planladığı halde Catskills'deki evine gitmemeye karar verdi. Bunun yerine gününü, sadece kendisine hafif bir yemek yapmak için kalkması haricinde yatakta geçirdi. Bunun gibi zamanlarda yatılı bir hizmetçi tutmadığına pişman oluyordu.

Diğer traftan, ayak altında dolaşan biri olmadan evinde dilediği gibi hareket etmek hoşuna gidiyordu. Gazeteleri odasına götürdü ve gününü bunları okuyarak, portakal suyu içerek ve uyuklayarak geçirdi.

Ama, hiç kimsenin kendisini o belirsiz kakikatüre benzetemeyeceğinden emin olmak için birkaç saatte bir ilanı çıkarıyor ve fotoğrafa bakıyordu.

Pazartesi sabahı kendini çok daha iyi hissediyordu ve ilanın bir tehdit oluşturmayacağına inanmıştı. Hamilton'ların partisinde konuk olduğu için sorgulamaya bir FBI ajanı gelse bile, onun hırsızlıkla bir alakası olduğunu asla düşüneyeceklerini kendine hatırlattı.

O fotoğrafta bulamazlardı. Telefon kayıtlarıyla da. Evindeki ne tek bir antika, ne bir resimle de. Hesaplarını kontrol ederek de. Hatta, Hamilton'ların evinin soyulduğu hafta sonu bir otelde kaldığını da bulamazlardı, çünkü sahte isim kullanmıştı.

Hiçbir olasılık yoktu. Güvendeydi. Kendisine, yarın

veya en geç arşamba günü Catskills'e gidip, oradaki hazineleriyle birkaç gün eğleneceğine dair söz verdi.

Jason Arnott, FBI ajalarının telefonunu dinlemek için çoktan bir mahkeme kararı aldıklarını ve şu an evini izlediklerini bilemezdi. Gözlenip izlenmeden tek bir hareket bile edemezdi.

83

Manhattan'ın Greenwich Kasabası'nın kuzeyine giden Kerry, trafiğin en yoğun olduğu saate takılmıştı. Arabasını, On İkinci Cadde'deki garajdan 17.20'de almıştı. Evinin yoluna girip Geoff'un Volvo'sunun iki arabalık garajın yan kapısının önüne park etmiş olduğunu gördüğünde saat 18.05'ti.

Garajdan çıkarken araba telefonundan evi aramış ve hem Robin'le hem de bakıcı Alison'la konuşmuştu. İkisini de kendisi eve gelene kadar hiçbir koşulda kimseye kapıyı açmamaları hakkında uyarmıştı.

Geoff'un arabasını görmek, Alison'un arabasının olmadığını fark etmesine neden olmuştu. Geoff bir sorun çıktığı için mi geldi? Kerry, motoru ve farları kapattı, hızla arabadan çıkıp kapıyı arkasından itti ve eve koştu.

Robin pencereden onu izliyordu. Annesi basamaklara ulaşınca kapıyı açtı.

"Rob, bir şey mi oldu?"

"Hayır, anne. Biz iyiyiz. Geoff geldiğinde, seni bekleyeceğini ve Alison'a gidebileceğini söyledi."

Robin birden endişelendi. "Mahsuru yoktu, değil mi? Yani, Geoff'u içeri almamın?"

"Tabii ki yok." Kerry, Robin'i kucakladı. "Nerede o?"

"Burada," dedi. Geoff mutfak kapısında belirip, "Cumartesi gecesi Dorso yemeklerini yedikten sonra bu gece de isteyebileceğinizi düşündüm. Basit bir menü, Pirzola, yeşil salata ve haşlanmış patates."

Kerry, ne kadar yorgun ve aç olduğunu fark etti. "Kulağa harika geliyor," diye iç çekti ve paltosunun düğmelerini açtı.

Geoff onu almak için hemen yanına geldi. Paltoyu bir koluna koyarken diğer koluyla onu sarıp yanağını öpmesi o kadar doğal gelmişti ki. "Zor bir gün müydü?"

Kerry, bir süre yüzündeki sıcaklığın keyfini çıkarttıktan sonra, "Daha kolayları da olmuştu," diye yanıt verdi.

Robin, "Anne," dedi, "yukarıya çıkıp ödevimi yapacağım, ama tehlikede olan kişi ben olduğuma göre, neler olduğunu tam olarak bilmem gerekiyor, diye düşünüyorum. Dr. Smith ne dedi?"

"Ödevini bitir ve birkaç dakika dinlenmeme izin ver. Söz veriyorum, daha sonra tam bir rapor vereceğim."

"Tamam."

Geoff, oturma odasındaki gazlı şömineyi çalıştırmıştı. Şeri almış ve kadehleri de sehpa koymuştu.

"Umarım çok rahat davranıp, ileri gitmiyorumdur," diyerek özür diledi.

Kerry bir koltuğa çöktü, ayakkabılarını çıkarttı. Başını salladı ve gülümsedi. "Hayır, gitmiyorsun."

"Sana haberlerim var ama önce sen başla. Bana Smith'i anlat."

"İlk önce Frank Green'i anlatmalıyım. Bugün, ona,

öğleden sonra ofisten erken çıkacağımı ve nedenini söyledim."

"Ne dedi?"

"Önemli olan, ne demediği. Ama adil olmak gerekirse, masum bir adamı hapiste görmektense politik bir mağlubiyeti tercih edeceğini söyledi." Omuzlarını silktili. "Keşke ona inanabilseydim."

"Belki de inanabilirsin. Peki ya Smith?"

"Onu yakaladım, Geoff. Bunu biliyorum. O çözülüyor. Eğer gerçeği anlatmazsa, bir sonraki hareketim Barbara Tompkins'e onun hakkında bir takip şikâyeti davası açtırmak olacak. Bunu ima etmem bile onu şok etti. Ama bu riske girmektense pes edecektir ve biz de bazı cevaplar alacağız."

Sahte kütüklerde oynayan aleve baktı. Sonra yavaşça ekledi. "Geoff, Smith'e o gece arabasını gören iki tanığımız olduğunu söyledim. Skip'in mahkûm olmasını bu kadar çok istemesinin nedeninin, Suzanne'ı kendisinin öldürmüş olabileceği için olduğunu ileri sürdüm. Geoff, sanırım o, Suzanne'ı seviyordu. Kızı gibi değil, belki bir kadın gibi de değil. Ama, yarattığı bir şey olarak."

Geoff'a döndü. "Şu senaryoyu düşün. Suzanne, babasının her zaman etrafında olmasından, nereye gitse gelmesinden bunalmıştır. Bunları Jason Arnott söyledi. Ona inanıyorum. Ve cinayet gecesi, Dr. Smith, Suzanne'ı gömeye gider. Skip, iddia ettiği gibi gelmiş ve gitmiştir. Sianne holde durmuş, başka bir adamdan gelen gülleri düzeltiyordur. Kartın asla bulunamadığını unutma. Smith, kızgın, incinmiş ve kıskançtır. Artık sadece Skip'le değil, bir de Jimmy Weeks ile yarışmak zorundadır. Bir cinnet geçirip Suzanne'ı boğar ve Skip'ten her zaman nefret ettiği için kartı alır, Suzanne'ın

Skip'ten korktuğu hikâyesini uydurur ve savcılığın baş tanığı olur. Bu şekilde, Suzanne'ın ilgisini verdiği Skip'i en az otuz yıl hapiste cezalandırmakla kalmamış, ayrıca polisin başka bir şüpheli aramasını da önlemiş olur."

"Mantıklı," dedi Geoff yavaşça. "Ama o zaman, Jimmy Weeks, davanın tekrar açılmasından neden bu kadar korksun ki?"

"Onu da düşündüm. Ve aslını istersen, onun Suzanne'la olduğunu da ileri sürebilirsin. O gece Suzanne'la kavga ederler ve onu öldürür. Başka bir senaryo da, Suzannenin ona Skipin Pennsylvania'dan aldığı arsadan bahsetmesi. Jimmy, yanlışlıkla ona otoyolu söylemiş ve sonra da Skip'e söylemesin diye öldürünüş olabilir mi? Hatırladığım kadarıyla orada etrafında hiçbir şey olmayan araziler alınıştı."

"Bugün çok kafa yormuşsunuz, bayan" dedi Geoff. "Ve her iki senaryoyu da çok iyi hazırlamışsın. Eve gelirken haberleri dinledin mi?"

"Beynimi dinlendirmem gerekiyordu. Eski şarkıları çalan bir istasyonu dinledim. Yoksa o trafikte çıldıracaktım."

"İyi yapmışsın. Ama dinleseydin, Barney Haskell'in anlaşma için kullanacağı bilgilerin şu an Birleşik Devletler Savcılığında olduğunu bilirdin. Görünen o ki, Barney başka kimsenin tutamayacağı gibi kayıt tutmuş. Yarın, eğer Frank Green zekiyse, senin araştırmana karşı çıkmak yerine, Weeks'in Suzanne'in ölümünden birkaç ay önce aldığı mücevherlerin kayıtlarını görme izni ister. Eğer, onun burçlu bilezik gibi parçalar aldığını ortaya çıkarabilirsek, Smith'in bir yalancı olduğunu kanıtlayabiliriz." Ayağa kalktı. "Diyebilirim ki, Kerry McGrath, bu akşam yemeğini hak ettin. Burada bekle. Hazır olunca haber veririm."

Kerry koltuğa kıvrıldı ve içkisinden bir yudum aldı, ama yanan ateşe rağmen oda birden soğumuştı. Bir dakika sonra ayağa kalktı ve mutfuğa yürüdü. "Senin aşçıyı oynamayı seyredebilir miyim? Burası daha sıcak."

Geoff, saat 21.00'de gitti. Onun arkasından kapıyı kapattıktan sonra, Robin, "Anne" dedi. "Sana sormalıyım. Babamın savunduğu şu adam hakkında. Bana söylediklerinden anladığım kadarıyla babam davayı kazanamayacak. Doğru mu?"

"Bulunduğuna inandığımız deliller fazla abartılmadıysa, kazanamaz."

"Bu onun için kötü mü olacak?"

"Kimse dava kaybetmeyi sevmez, ama hayır Robin. Ben, babana olabilecek en iyi şeyin Jimmy Weeks'in mahkûm edilmesi olduğunu düşünüyorum."

"Beni korkutmaya çalışan kişinin Weeks olduğundan emin misin?"

"Evet, oldukça. Bu yüzden, Suzanne'la olan ilişkisini ne kadar çabuk bulursak, bizi korkutmak için olan nedenleri ortadan o kadar çabuk kalkar."

"Geoff bir savunma avukatı, öyle değil mi?"

"Evet, öyle."

"Geoff, Jimmy Weeks gibi bir adamı savunur muydu?"

"Hayır, Robin. Eminim savunmazdı."

"Bence de."

Saat dokuz buçukta, Kerry, Jonathan ve Grace'e Dr. Smith'le konuştuklarını anlatacağına dair söz verdiğini hatırladı. "Onun yalan söylediğini itiraf edeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Jonathan.

"Sanırım."

Grace, paralelden konuşmayı dinliyordu. "Jonat-

han, izin ver de Kerry'ye haberlerimi anlatayım. Kerry, bugün ya çok iyi bir dedektif oldum, ya da kendimi aptal yerine koydum."

Kerry, Pazar günü Jonathan ve Grace'e, Dr. Smith ve Jimmy Weeks'den bahsederken Jason Arnott hakkında da konuşma gereği duymamıştı. Grace'in onun hakkında söylediklerini duyunca, yüzünde oluşan ifadeyi göremediklerine sevindi.

Jason Arnott. Her zaman Suzanne Reardon'un yanında olan arkadaşı. İçten görünmesine rağmen, Kerry'de çok kusursuz olduğu şüphesini uyandıran adam. Eğer o bir hırsızsa, -ki Grace'in anlattığı FBI ilânına göre bir cinayet şüphelisiydi- "Sevgili" Cinayeti Davası'nı saran bulmacanın neresindeydi?

84

Dr. Charles Smith, Kerry'yi gitmeye zorladıktan sonra saatlerce oturdu. "Takipçi!" "Katil!" "Yalancı!" Ona yaptığı suçlamalar, nefretle titremesine neden oldu. Bu, sakat, yaralı veya çirkin bir surata baktığında duyduğu nefretiyle aynıydı. Bütün benliğiyle, o yüzü değiştirmek, yeniden yapmak, güzelleştirmek ihtiyacı duyuyordu. Yetenekli ellerinin, o kemik, kas ve etlerden, güzelliği bulup çıkarma ihtiyacı.

O anlarda, öfkesini, çirkinliğe neden olmuş olan yangın, kaza veya kötü genlere yöneltebiliyordu. Şimdi ise öfkesi, burada oturup kendisini yargılayan genç kadına yönelmişti.

"Takipçi!" Yarattığı ve ona zevk veren mükemmelliği kısa bir an gördüğü için ona takipçi demek! Geleceğe

bakıp, Barbara Tompkins'in kendisine böyle teşekkür edeceğini görebilmiş olmayı diledi. O zaman, ona sıradan bir surat verebilirdi - kırıksık bir cildi, sarkık gözleri ve büyük burun delikleri olan bir surat.

McGrath'ın, şikâyet dilekçesi vermek için Tompkins'i polise götürmesini düşündü. Bunu yapacağını söylemişti ve Smith bunun doğru olduğunu biliyordu.

O kadın kendisine katil demişti. Katil! Suzanne'a bunu yapabileceğini gerçekten düşünmüş müydü? Zili defalarca çaldıktan sonra kolu çevirip kapının kilitli olmadığını anladığı anın acısını tekrar hissetti.

Ve, Suzanne'ı orada, holde, neredeyse ayaklarının dibinde buluşu. Suzanne-ama Suzanne değil!.. Yuvalarından fırlamış patlak gözlü, açık ağızlı ve dili dışarı çıkmış olan çirkin yaratık, kendisinin yarattığı güzel şey değildi.

Vücudu bile hantal ve sevimsiz görünüyordu. Sol bacağı, sağ bacağının altında kıvrılmıştı ve sol ayakkabısının topuğu sağ baldırına saplanmıştı. Vücudunun etrafına saçılmış taze güller, alaycı bir şekilde, ölüye saygı gösteriyordu.

Smith, onun başında duruşunu hatırladı. Sadece, eğer Michelangelo'nun, - yıllar önce bir delinin St. Peters'da yaptığı gibi- Pitea'sını kırılmış ve bozulmuş görseydi aynı şeyi hissedeceğini düşünebiliyordu.

Uyarılarına aldırış etmediği için Suzanne'ı nasıl lanetlediğini hatırladı. Onun Reardon'la evlenmesini istememişti. "Bekle" demişti ona. "O senin için yeterince iyi değil."

"Sana kalırsa, kimse benim için yeterince iyi olmayacak," diye bağırırmıştı Suzanne.

Geceleri, pencerenin altından, onların birbirine bakışlarını, masanın üzerinde el ele tutuşmalarını, kanape-

de yan yana oturmalarını ve Suzanne'ın büyük koltukta Skip'in kucağında oturmasını seyretmeye katlanmıştı.

Bütün bunlara katlanmak yeterince zordu ama Suzanne, hiçbirisi kendisine lâıyk olmayan başka erkeklerle de birlikte olarak çok ileri gitmişti. Sonra da gelip kendisinden yardım isterdi. "Charles, Skip'e bunu bana senin aldığını söylemelisin... ve bunu... ve bunu..."

Veya, "Doktor, neden bu kadar üzgünsün?" derdi. "Kaçırdığım bütün güzel zamanların keyfini çıkartmamı bana sen söylemiştin. İşte çıkarıyorum. Skip çok çalışıyor. Hiç eğlenceli değil. Sen ameliyat yaparken risk alıyorsun. Ben de senin gibiyim. Ben de risk alıyorum. Unutma, Doktor Charles, sen cömert bir babasın." Kendi gücünün ve karşısındakinin zayıflığının farkında olan o arsız öpücükleriyle flört ederdi.

Katil? Hayır, katil olan Skip'di. Suzanne'ın cesedinin başında otururken, Smith neler olduğunu tamamen biliyordu. Kaba kocası eve geldiğinde, Suzanne'ı başka bir adamın gönderdiği gülleri düzenlerken bulmuştu ve patlamıştı. Ben de aynı şeyi yapardım, diye düşünmüştü Smith. Ve Suzanne'ın vücudunun gizlediği kartı görmüştü.

Ve sonra, orada dururken, bütün senaryo kafasında belirmişti. Skip, kıskanç koca... Jüri, bir anlık öfke ile karısını öldüren bir adama merhametli davranabilirdi. Hafif bir cezayla kurtulabilirdi. Belki de hiç ceza almazdı.

Bunun olmasına izin vermeyeceğim, diye yemin etmişti. Smith, gözlerini kapatıp, o bozulmuş, çirkin surat yerine, Suzanne'ı her zamanki gibi güzel düşündüğünü hatırladı. *Suzanne, sana söz veriyorum!* Sözünü tutmak zor olmamıştı. Bütün yapması gereken, güllerle gelen

kartı alıp eve giderek, Suzanne'in -kızının- öldüğünü bildiren acı telefonu beklemekte.

Polis kendisini sorguladığında, Skip çok kıskanç olduğu için Suzanne'in hayatından endişe ettiğini ve Skip'in iddia ettiği bütün mücevherleri kendisinin verdiğini söyledi. Böylece, onun son arzusunu da yerine getirmiş oluyordu.

Bayan McGrath istediğini söylesin. Katil hapiste. Ve orada kalacak.

Charles Smith ayağa kalktığında saat neredeyse on olmuştu. Artık ameliyat yapamazdı. Artık Barbara Tompkins'i de görmek istemiyordu. Barbara onu kandırmişti. Yatak odasına gitti, dolaptaki küçük kasayı açtı ve içinden bir tabanca çıkarttı.

Bu çok kolay olacaktı. Nereye gideceğim; diye merak etti. Ruhun yaşamaya devam ettiğine inanıyordu. Reenkarnasyon? Belki. Belki bu sefer Suzanne'in eşi olarak doğardı. Belki âşık olurlardı. Gülümsedi.

Ama sonra, kasayı kapatmak üzereyken, Suzanne'in mücevherlerine baktı.

Ya McGrath haklıysa? Ya Suzanne'in yaşamını alan Skip değil de başka biriye? McGrath katilin şimdi ona güldüğünü ve Skip'i mahkûm eden ifadesi için kendisine minnettar olduğunu söylemişti. Bunu düzeltmenin bir yolu vardı. Eğer Reardon katil değilse, o zaman McGrath, Suzanne'ı öldüreni bulmak için ihtiyacı olan her şeye sahip olmalıydı.

Smith, mücevher kutusuna uzandı, silahı onun üstüne koydu ve ikisini de çalışma odasındaki masaya götürdü. Ve sonra dikkatli hareketlerle bir sayfa çıkarttı ve dolma kaleminin kapağını açtı.

Yazmayı bitirince, notu mücevher kutusuna iliştiirdi ve onu her ihtimale karşı evde sakladığı Federal Eks-

pres kutularından birine koydu. Kutunun üzerine, Savcı Asistanı Kerry McGrath, Bergen Eyalet Savcılığı, Hackensack, New Jersey adresini yazdı. Bu adresi çok iyi hatırlıyordu. Paltosunu giydi ve atkısını alarak, lazım olduğunda kullandığı sekiz blok aşağıdaki Federal Ekspres posta kutusuna gitti.

Eve döndüğünde saat on birdi. Paltosunu çıkardı, silahını aldı ve yatak odasına gidip kıyafetleriyle yatağa uzandı. Suzanne'ın resmini aydınlatan lambanın dışındakileri kapattı.

Gününü onunla bitirecek ve tam gece yarısı yeni hayatına başlayacaktı. Kararını vermişti. Sakin, neredeyse mutlu idi.

Saat on bir buçukta kapı zili çaldı. Bu da kim, diye düşündü. Kızarak umursamamaya çalıştı ama zilin üzerindeki parmak ısrarcıydı. Ne olduğunu biliyordu. Köşede bir kaza olmuştu ve bir komşu da yardım etmesi için ona koşmuştu. Sonuçta o bir doktordu. Eğer bir kaza olmuşsa, son kez bile olsa yeteneği kullanılmalıydı.

Dr. Charles Smith kilitli kapıyı açtı ve gözlerinin arasında bir kurşun deliğiyle yere düştü.

85

Salı sabahı, saat 09.00'da Geoff ofisine geldiğinde, Deidre Reardon ve Beth Taylor kendisini bekliyorlardı.

Beth her ikisi adına özür diledi. "Geoff, aramadan geldiğimiz için üzgünüm," dedi, "ama Deidre anjiyo için yarın hastaneye gitmek zorunda. Biliyorum ki, seninle birkaç dakikalığına konuşma ve Suzanne'ın bir önceki gün bahsettiğimiz resmini verme fırsatı olursa daha huzurlu olacak."

Deidre Reardon endişeyle ona bakıyordu. "Oh, hadi, Deidre," dedi Geoff içtenlikle, "beni görmek için bahaneler bulmak zorunda olmadığını biliyorsun. Sen en sevdiğim müvekkilimin annesi değil misin?"

"Tabii," diye mırıldandı Deidre Reardon, Geoff ellerini tutarken. "Ben, sadece, geçen hafta, o tatlı Kerry McGrath'ın ofisine dalarak ona bir pislik gibi davrandığım için çok utanıyorum. Ve bir de Kerry, oğluma yar-

dım etmeye çalıştığı için kendi çocuğunun tehdit edildiğini öğrendim."

"Kerry, o gün neler hissettiğini kesinlikle anladı. Ofisime geçelim. Kahvenin hazır olduğuna eminim."

"Sadece birkaç dakika kalacağız," diye söz verdi Beth. Geoff onun önüne bir kahve fincanı koydu. "Ve, Skip için gerçekten umut olmasının bizi ne kadar mutlu ettiğini söyleyerek de vakit harcamayacağız. Nasıl hissettiğimizi ve yaptığınız şeyler için ne kadar minnettar olduğumuzu biliyorsun."

"Kerry, dün Dr. Smith'i gördü," dedi Geoff. "Onu köşeye sıkıştırdığını düşünüyor. Ama başka gelişmeler de var." Onlara Barney Haskell'in kayıtlarından bahsetti. "En azından Weeks'in Suzanne'a verdiğini düşündüğümüz mücevherlerin izini bulabiliriz."

"Burada olmamızın nedenlerinden biri de bu," dedi Deidre Reardon ona. "Suzanne'ın kayıp elmas iğnesini taktığı fotoğrafın bende olduğunu söylemiştim, hatırlıyor musun? Cumartesi gecesi hapishaneden döner dönmeyiz, onu bulmak için dosyama baktım ama bulamadım. Bütün Pazar günümü ve dünü, onu arayarak geçirdim. Onu plastik bir koruyucuya koyup, kendi kâğıtlarımın arasına kaldırdığımı unutmuşum. Ne aptallık! Neyse, sonunda buldum. O gün mücevherler hakkında yaptığımız konuşmadan sonra, bunu almanın senin için önemli olabileceğini düşündüm."

Geoff'a bir zarf uzattı. İçinden, haftalık bir gazete olan Palisades Community Life'in katlanmış bir sayfası çıktı. Geoff gazetenin tarihine bakınca, on bir yıl öncesine ve Suzanne Reardon'un ölümünden neredeyse sadece bir ay önce olan 24 Nisan'a ait olduğunu gördü.

Palisades Country Klübü'nden bir grubun fotoğrafı

gazetenin dört sütunluk yerini kaplıyordu. Geoff, Suzanne Reardon'u hemen fark etti. Olağanüstü güzelliği sayfadan taşıyordu. Biraz yan duruyordu ve kamera, ceketinin yakasındaki parlak elmasları çok iyi yakalamıştı.

"Bu kaybolan iğne," dedi Deidre. "Ama Skip, onu Suzanne'in üzerinde en son ne zaman gördüğünü hatırlamıyor."

"Bunu verdiğinizde sevindim" dedi Geoff. "Haskell'in tuttuğu raporların bir kopyasını aldığımızda, iğnenin izini bulabiliriz."

İkisinin suratındaki umudu görmek, Geoff'u neredeyse üzmüştü. Onları dışarı çıkarırken, lütfen onları hayal kırıklığına uğratmama izin verme, Tanrım diye dua etti. Kapıda Deidre'ye sarıldı. "Unutma, bu anjiyoyu olacaksın ve kendini daha iyi hissetmeye başlayacaksın. Skip özgür kaldığında hastalanabilirsin."

"Geoff, ben bu zamana kadar şimdi pes etmek için dayanmadım."

Geoff birkaç müvekkili ile konuştuktan sonra Kerry'yi aramaya karar verdi. Belki de Deidre'nin verdiği fotoğrafın bir kopyasının kendisine fakslanmasını istedi. Belki de sadece sesini duymak istiyorum, diye itiraf etti kendine.

Sekreteri onu bağladığında Kerry'nin sesinde duyduğu korku Geoff'u dondurdu. "Dr. Smith'in bana yol aldığı bir paketi henüz açtım. İçinde bir not, Suzanne'in mücevherleri ve sevgili gülleriyle birlikte gelmiş olması gereken kart var. Geoff, Skip ve mücevherler hakkında yalan söylediğini itiraf ediyor. Ben bunu okurken intihar etmiş olacağını söylüyor."

"Tanrım, Kerry, o-"

"Hayır, değil. Anlasana, intihar etmemiş, Geoff. Bi-

raz önce ofisinde çalışan Bayan Carpenter beni aradı. Dr. Smith randevusuna gelmeyip telefonu da açmayınca, evine gitmiş. Kapısı açılmış, o da içeri girmiş. Cesedini holde yatarken bulmuş. Vurulmuş ve ev de aranmış. Geoff, acaba bunun nedeni birinin Dr. Smith'in ifadesini değiştirmesini istememesi ve mücevherleri arıyor olması mı? Geoff, bunu kim yapıyor? Bir sonraki Robin mi olacak?"

86

O sabah saat 09.30'da, Jason Arnott pencereden baktı ve bulutlu ve kapalı havayı görünce neşesi kaçtı. Bacakları ve sırtındaki ağrılar haricinde, onu hafta sonu yatıran virüsü yenmişti. Ama yanlış giden bir şeyler olduğu hissinden kurtulamıyordu.

Bunun nedeni o kahrolasica FBI ilanıydı. Ama Kongre üyesi Peale'nin evindeki geceden sonra da aynı şeyi hissetmişti. Oraya vardığında, alt kattaki otomatik lambalardan birkaçı yanıyordu ama alt kat tamamen karanlıktı. Merdivenlerden çıkan adımları duyduğunda elinde tabloyla koridordaydı. Işık, koridoru aydınlattığında tabloyu yüzüne tutacak zamanı ancak olmuştu.

Sonra, "Oh, Tanrım," diye bağırarak çılgınlığı duymuş ve bunun Kongre üyesinin annesi olduğunu anlamıştı. Onu incitmek istememişti. Sadece ona çarpıp düşürmek ve onu görmesin diye gözlüklerini almak niyetindeydi. Peale'nin partisinde onunla uzun süre konuşmuştu ve gözlükleri olmadan bir yarasa kadar kör olduğunu biliyordu. Tabloyu yüzüne tutarak onun üzerine koşmuştu. Ama, ağır çerçeve, kafasına planladığından daha

sert vurmuştu ve kadın merdivenlerden aşağı yuvarlanmıştı. Jason, hareketsiz kalmadan önce çıkarttığı son sestten, onun öldüğünü anlamıştı. Aylarca arkasından bakıp, elinde kelepçelerle kendisine yaklaşan birini görmekten korkarak yaşamıştı. Şimdi, kendini her ne kadar tersine ikna etmeye çalışsa da, FBI ilanı aynı tür bir tedirginliğe neden oluyordu.

Peale olayından sonraki tek avuntusu, o gece aldığı John White Alexander'ın başyapıtı olan *Ulykuda* adlı tabloyla gözlerine ziyafet çekmek olmuştu. Onu, aynen Peale'nin yaptığı gibi, Catskills'deki evinin yatak odasında saklıyordu. Birçok insanın, bu tablonun eşi olan *Poz'u* görmek için Metropolitan Sanat Müzesi'ne gittiğini bilmek çok heyecan vericiydi. Ama o, *Ulykuda'yı* tercih ederdi. Uzanmış olan güzel kadın figürü, *Poz'daki* ile aynı hatları taşıyordu ama kapalı gözler ve güzel yüz, ona Suzanne'ı hatırlatıyordu.

İçinde Suzanne'ın fotoğrafı olan çerçeve masasında duruyordu ve bir Faberge takliti olan çerçeve masadaki değerli şeylere uymasa bile her ikisinin de odasında olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu. Masa, birinci kalite mermerdendi ve Gotik döneme aitti. Ona, Merri-man'ların evini bir kamyonla boşalttığı zaman sahip olmuştu.

Catskills'i arayacaktı. Orayı sıcak ve dolu buzdolabıyla bulmayı seviyordu. Ev telefonunu kullanmak yerine, sahte kimliklerinden birine kayıtlı olan cep telefonundan kâhyasını aradı.

Dışarıdan, Gaz ve Elektrik Tamir Servisi gibi duran minibüsün içinde Arnott'un telefon görüşmesi yaptığı belirlenmişti. Ajanlar, konuşmayı dinlerken, bir zafer

kazanmış edasıyla birbirlerine gülümsediler. "Sanırım, Bay Arnott'un gizli sığınağını bulmak üzereyiz," dedi yetkili ajan. Jason'ın, "Teşekkürler, Maddie. Bir saat içinde yola çıkıyorum, saat 13.00'te orada olurum," diyerek konuşmayı bitirmesini dinlediler.

Maddie her zamanki cevabını verdi. "Sizin için her şeyi hazırlayacağım. Bana güvenebilirsiniz."

87

Frank Green bir dava üzerinde çalışıyordu. Bu yüzden, Kerry, Smith cinayetini ve onun kendisine gönderdiği paketi ona ancak öğlene doğru anlatabildi. Artık sakinleşmişti ve Geoff aradığı zaman, kontrolünü nasıl olup da kaybettiğini bilmiyordu. Ama duyguları daha sonra patlayacak gibiydi. Şu an için, Joe Palumbo'nun Robin'in okulunun önünde ona eşlik etmek için beklemesi ve Kerry eve dönene kadar onunla kalacak olması, korkularının yatışmasına yardımcı olmuştu.

Green, her mücevheri, Smith'in Kerry'ye yolladığı paketdeki mektupla karşılaştırarak dikkatle inceliyordu. "İşte burada. Altın rakamları, fildişi yüzeyi ve elmas ve altın kayışı olan saat. Tamam, burada. Pembe altın üzerine zümrüt ve elmas taşları olan yüzük. O da burada. Antika elmas bilezik. Elmas kopçalarla tutturulmuş üç elmas bant." Bileziği yukarı kaldırdı. "Çok güzel."

"Evet. Suzanne'in öldürüldüğü gece bunu taktığını hatırlıyor olabilirsin. Bir de Skip Reardon'un tarif ettiği antika elmas iğne vardı. Dr. Smith ondan bahsetmiyor ve görünüşe bakılırsa onu hiç de almamış. Ama Geoff bana Suzanne'in ölümünden sadece birkaç hafta önce o

iğneyle çekilmiş ve yerel bir gazetede basılmış bir fotoğrafını faksladı. İğne, evde bulunan eşyaların arasından çıkmadı. Onun bileziğe ne kadar benzediğini ve bir an-tika olduğunu görebilirsin. Diğer parçalar da çok güzel ama dizaynları oldukça modern."

Kerry, silik fotoğrafa baktı ve Deidre Reardon'un iğ-neyi neden bir anne-çocuk figürüne benzettiğini anladı. Aynı anlattığı gibi, iğne, bir büyük çiçek ve bir tomur-cuktan oluşuyordu. Bir zincirle birbirine bağlanmışlardı. Kerry, bu figür kendisine çok tanıdık geldiği için şaşır-a-rak, bir an onu inceledi.

"İğnenin Haskell'in kayıtlarında olup olmadığına bakacağım." diye söz verdi Green. "Şimdi şunu iyice anlayalım. Bildiğin kadarıyla, bu iğne de dahil olmak üzere, Suzanne'ın doktordan Skip'e kendisinin verdiği-ni söylemesini istediği parçaların tümü bunlar, öyle mi?"

"Smith'in yazdığına göre, evet, ve bunlar Cumartesi günü Skip'in söylediklerine de uyuyor."

Green, Smith'in mektubunu bıraktı. "Kerry, dün Smith'i görmeye gittiğinde takip edilmiş olabilir misin?"

"Şimdi düşünüyorum da sanırım edildim. Bu yüz-den Robin'in güvenliği hakkında bu kadar endişeliyim."

"Evinin önüne bir devriye koyacağız, ama bütün bunlar bitene kadar sen ve Robin'in daha güvenli bir yerde kaldığını bilmek beni daha mutlu eder. Jimmy Weeks bir hayvandır. Royce, onu vergi kaçırmaktan içe-ri atabilir ama sen, bulduğun şeylerle onu cinayetten mahkûm edebilirsin."

"Jimmy'nin sevgili gülleriyle birlikte gönderdiği kart yüzünden mi?" Kart, çoktan yazı uzmanları tarafından analiz edilmeye başlanmıştı ve Kerry, Green'e, öldürül-

dükleri gün Haskell'in avukatının cebinden çıkan kâğıt-tan bahsetmişti.

"Kesinlikle. O notaları hiçbir çiçekçi çizmedi.Öyle bir şeyi telefonda tarif ettiğini düşünsene. Anladığım kadarıyla, Jimmy iyi bir amatör müzisyen. Piyoano başına oturduğunda partiyi canlandıran türden. O kartla -ve mücevherlerin faturalarını da bulursak- Reardon davası yepyeni bir boyut kazanacak."

"Ve, Skip de yeni bir dava açabilirse, bu dava sürerken kefaletle serbest kalacak - veya üzerindeki suçlamalar kalkacak."

"Eğer senaryomuz doğruysa, bunu sağlayabilirim," diye onayladı Green.

"Frank, söylemem gereken bir şey daha var," dedi Kerry. "Jimmy Weeks'in araştırmayı bırakalım diye bizi korkutmaya çalıştığını biliyoruz. Ama bu bizim düşündüğümüzden farklı nedenlerden olabilir. Weeks'in, Skip'in nakite ihtiyacı olduğu zaman onun Pennsylvania'daki bütün değerli arazilerini aldığını öğrendim. İçeride adamı olduğu belli ve bu yüzden anlaşmanın yasal olmaması ihtimali büyük. Bu cinayet kadar büyük bir suç değil - ve tabii, hala onun Suzanne'ın katili olup olmadığını bilmiyoruz- ama yine de bu ve senin elindekiyle Weeks uzun süre içeride kalabilir."

"Ve Reardon davasını araştırmanın bunları ortaya çıkaracağından korkuyor, öyle mi?" diye sordu Green.

"Evet, bu olabilir."

"Ama bunun Robin'i tehdit etmesi için yeterli bir neden olduğuna inanıyor musun? Bana biraz abartılı görünüyor." Green başını salladı.

"Frank, eski kocamdan öğrendiğime göre, Weeks kendini korumak için hırsızlıktan cinayete kadar her şeyi yapabilecek bir insan. Ve bunların hepsinin yanında,

onun Suzanne'la birlikte olduğunu kanıtlasak da cinayet senaryosunun işlememesi için bir neden daha var," dedi Kerry. Ve ona, Jason Arnott'un Suzanne'la olan ilişkisini ve Grace Hoover'ın onun profesyonel bir hırsız olduğu yolundaki görüşlerini anlattı.

"Bir hırsız olsa bile, sence, Suzanne Reardon cinayetiyle bir alakası var mı?" diye sordu Green.

"Emin değilim," dedi Kerry yavaşça. "Bu, o hırsızlıklara karışıp karışmadığına bağlı."

"Bir yere kaybolma. FBI'ın ilanını hemen fakslatabiliriz" dedi Green ve interkomun düğmesine bastı.

"Araştırmayı kimin yönettiğini öğrenelim."

Beş dakikadan kısa bir süre sonra, sekreteri ilanı getirdi. Green ilanın üzerindeki telefonu gösterdi.

"Onlara, beni, bu araştırmanın başındaki kişiye bağlamalarını söyle."

Bir dakika sonra Green, Si Morgan ile konuşuyordu. Kerry de duyabilsin diye megafonu açtı.

"Çözmek üzereyiz" dedi Morgan. "Arnott'un Catskills'de başka bir evi daha varmış. Oraya gidip hizmetçinin bizimle konuşup konuşmayacağını görmeye karar verdik. Sizi haberdar ederiz."

Kerry koltuğun kollarını tuttu ve telefona yaklaştı. "Bay Morgan, bu çok önemli. Eğer ajanınızla hâlâ bağlantıdaysanız, ondan minyatür bir fotoğraf çerçevesi sormasını isteyin. Camı çevreleyen inciler ve mavi minelerden oluşuyor. İçinde koyu saçlı bir kadının fotoğrafı olabilir. Eğer oradaysa, Jason Arnott'un bir cinayete karıştığını anlarız."

"Ona hâlâ ulaşabilirim. Ondan çerçeveyi sormasını ister ve sonucu bize bildiririm," diye söz verdi Morgan.

"Nedir bu?" diye sordu Green, telefonu kapatınca.

"Skip Reardon, en başından beri, Suzanne'ın öldü-

ğü gece, yatak odasında duran ve bir Faberge kopyası olan çerçevenin kaybolduğunu söylüyor. O ve antika iğne, bulamadığımız iki şey."

Kerry masaya uzandı ve elmas bileziği aldı. "Şuna bir bak. Diğer mücevherlerden ne kadar farklı."

Suzanne'ın antika iğneyi taktığı fotoğrafı kaldırdı. "Komik, değil mi? Sanki o iğneyi daha önce görmüş gibiyim, yani büyüğün yanındaki küçük. Araştırma sırasında, Skip ve annesinin bundan çok bahsetmiş olmalarından olabilir. O dosyayı, başımı döndürene kadar okudum."

Bileziği kutuya geri koydu. "Jason Arnott, Suzanne'la çok zaman geçirdi. Belki de görünmek istediği gibi cinsiyetsiz değildi. Bir de şöyle düşün, Frank. Onun da Suzanne'a âşık olduğunu farz edelim. Ona antika iğne ve bileziği verdi. Bunlar, tam da onun seçeceği türden mücevherler. Ve sonra onun Jimmy Weeks'le birlikte olduğunu fark etti. Belki de o gece oraya gitti ve Jimmy'nin yolladığını düşündüğümüz gülleri ve kartı gördü."

"Onun Suzanne'ı öldürüp iğneyi geri aldığını mı söylüyorsun?"

"Ve de çerçeveyi. Bayan Reardon'un anlattığına göre çok güzel bir çerçeveymiş."

"Peki bileziği neden almadı?"

"Bu sabah seni beklerken, cesedin taşınmasından önce çekilen fotoğraflara bir göz attım. Suzanne'ın sol elinde, altın kilitli bir bilezik vardı. Bunu fotoğrafta görebilirsin. Diğer elindeki elmas bilezik görünmüyor. Kayıtları kontrol ettim. Bilezik, bluzun kolunun içine itilmişti. Bu yüzden görünmüyordu. Otopsi raporuna göre çok sıkı ve sert bir kilidi varmış. Ya taktıktan sonra fikrini değiştirip çıkarmaya çalıştı, ya da onu kendisine ve-

ren ve geri almak için gelmiş olabilecek saldırgandan saklamak istiyordu. Neden ne olursa olsun, başarılı oldu. Katil onu bulamadı."

Morgan'ın telefon etmesini bekleyen Green ve Kerry, New Jersey'deki kuyumcılara dağıtılmak üzere, sorgulamada olan mücevherlerin resimlerini gösteren bir ilan hazırlamaya çalıştılar.

Frank, "Kerry, farkında mısın," dedi, "eğer Bayan Hoover'ın verdiği bilgi işe yararsa, Kongre üyesi Peale'nin annesinin katili bir senatörün eşinden gelen bir ipucuyla yakalanmış olacak. Ve eğer Arnott, Reardon davasıyla da ilgiliyse..."

Valilik adayı Frank Green, diye düşündü Kerry, daha şimdiden masum bir adamı mahkûm etmiş olmasından nasıl kurtulacağını planlıyor! İşte politika, dedi kendi kendine.

88

Maddie Platt, alışveriş yapmak için markete girdiğinde, kendisini takip eden arabayı fark etmedi. Ellenville'den ayrılıp, Nigel Grey olarak bildiği adamın evine giden dar ve rüzgârlı yola girdiğinde de izlendiğini anlamadı.

Eve girdi ve on dakika sonra kapı çaldığında şaşırdı. Bu eve kimse gelmezdi. Ayrıca, Bay Grey içeriye kimseyi almamasını emretmişti. Gelenin kim olduğunu bilmeden kapıyı açamazdı.

Kapının yanındaki pencereden bakınca, takım elbise bir adamın en üst basamakta durduğunu gördü. Adam da onu gördü ve bir FBI ajanı olduğunu gösteren

kimliğini kaldırdı. "FBI, bayan. Konuşmanız için kapıyı açar mısınız, lütfen?"

Maddie endişeyle kapıyı açtı. Artık gerçek olduğu belli olan FBI mührü ve ajanın fotoğrafından sadece birkaç santim uzaktı.

"İyi günler, bayan. Ben FBI ajanı Milton Rose. Sizi şaşırtmak veya üzmem istemem ama sizinle Bay Jason Arnott hakkında konuşmam gerekiyor. Siz onun kahyasısınız, öyle değil mi?"

"Bayım, ben Bay Arnott diye birini tanımıyorum. Bu ev Nigel Grey'e aittir ve ben yıllardır onun için çalışıyorum. Bugün burada olacak. Aslında birazdan gelir. Ve size söylemeliyim ki izni olmayan hiç kimseyi bu eve sokmamak için emir aldım."

"Bayan, içeri girmek istemiyorum. Arama emrim yok. Ama yine de sizinle konuşmalıyım. Sizin Bay Grey diye bildiğiniz kişi, gerçekte birçok hırsızlığa karışmış olan Jason Arnott'tur. Soygun sırasında eve girdiği için bir kongre üyesinin yaşlı annesini öldürmüş bile olabilir."

"Oh, Tanrım," dedi nefesi kesilen Maddie. Bay Grey hep yalnızdı, ama kendisi hep onun Catskills'deki evine kafa dinlemek ve rahatlamak için kaçtığını düşünmüştü. Ama şimdi, onun buraya çok farklı nedenlerden dolayı "kaçıyor" olabileceğini fark etmişti.

Ajan Rose, ona Arnott'un gittiği evlerden çalınan sanat eserlerini ve diğer parçaları tarif etti. Maddie, üzülerek bütün hepsinin evde olduğunu söyledi. Ve evet, içinde bir kadının fotoğrafı olan incilerle süslü oval mavi çerçeve de yatak odasında duruyordu.

"Bayan, onun bir süre sonra burada olacağını biliyoruz. Sizden, bizimle gelmenizi istemek zorundayım. Hiçbir şeyden haberiniz olmadığına eminim, ve merak

etmeyin, başınız belada değil. Ama Bay Arnott'un evini aramak ve onu tutuklamak için bir arama emri çıkarttıracamız."

Ajan Rose, şaşkın Maddie'yi bekleyen arabaya götürdü. "Buna inanamıyorum," diye ağladı Maddie. "Ben bilmiyordum."

89

Saat 12.30'da, yirmi yıldır James Forrest Weeks'in muhasebeciliğini yapan Marta Luce, elindeki ıslak mendille oynayarak korku içinde Birleşik Devletler Savcısı Brandon Royce'un ofisinde oturuyordu. Aylar önce Royce'a verdiği yeminli ifade kendisine okunmuştu.

"O gün söylediklerinizi hâlâ kabul ediyor musunuz?" diye sordu. Royce, elindeki kâğıtları gösterirken.

"Ben bildiğim doğruları söyledim." dedi Martha. Neredeyse fısıldıyordu. Stenografa ve Barney Haskell'in evindeki araştırmanın sonucunu öğrendiğinde, panik içinde aradığı genç bir avukat olan yeğenine baktı.

Royce öne eğildi. "Bayan Luce, durumunuzun ne kadar ciddi olduğunu anlatamam. Eğer yemin altında yalan söylemeye devam ederseniz, bu sizin aleyhinize olur. Jimmy Weeks'i gömmek için yeterli bilgiye sahibiz. Kartlarımı açık oynayacağım. Barney Haskell şanssız bir şekilde aramızdan ayrıldığına göre, onun kayıtlarının doğruluğunu onaylamak için, sizin canlı tanıklık yapmanız yararlı olacaktır." Royce, "canlı" kelimesini vurgulamıştı. "Ama yardım etmezseniz, Jimmy Weeks'i mahkûm eder ve sonra da bütün dikkatimizi size yöneltiriz, Bayan Luce. Yalancı şahitlik çok ciddi bir suçtur.

Adaleti engellemek çok ciddi bir suçtur. Vergi kaçakçılığına suç ortaklığı yapmak çok ciddi bir suçtur."

Martha Luce'un her zaman çekingen olan suratı gerildi. Hıçkırmaya başladı. Açık mavi gözlerinden süzülen yaşlar, onların kızarmasına neden oldu. "Bay Weeks, annemin çok uzun süren hastalığının bütün masraflarını karşıladı."

"Bu çok hoş," dedi Royce. "Ama bunu vergi mükelleflerinin parasıyla yaptı."

"Müvekkilimin sessiz kalma hakkı var," dedi avukat yeğen.

Royce, ona aşağılayıcı bir bakış attı. "Bunu zaten belirttik, avukat bey. Ayrıca müvekkilinize, orta yaşlı, suistimal edilmiş kadınları hapse atmaya bayılmadığınızı da söyleyebilirsiniz. Bu sefer için - yalnızca bu sefer müvekkilinizin anlaşma yapması karşılığında, ona tam dokunulmazlık sağlamaya hazırız. Ondan sonra ne isterse yapabilir. Ama müvekkilinize hatırlatın," -sesi alaylıydı- "Barney Haskell anlaşma yapmak için çok bekledi ve anlaşma yapamadı."

"Tam dokunulmazlık mı?" diye sordu avukat yeğen.

"Tam, ve Bayan Luce'u hemen tanık koruma programına alacağız. Ona bir şey olmasını istemeyiz."

"Martha Teyze..." diye söze başladı genç adam, üzgün bir sesle.

Martha burnunu çekmeyi bıraktı. "Biliyorum, hayatım. Bay Royce, sanırım, Bay Weeks'den her zaman şüphelendim..."

Barney Haskell'in yazlığında gizli bir kasanın bulunduğu haberi, Bob Kinellen'in Jimmy Weeks'i aklamak umutlarının sona ermesi anlamına geliyordu. Kinellen'in her zaman sakın olan kayınpederi Anthony Bartlett bile kaçınılmazı kabul etmeye başlamıştı.

Salı sabahı, Savcı Royce, mahkemenin öğle tatilinin bir saat uzatılmasını talep etmiş ve bu kabul edilmişti. Bob, bu manevradan şüphelenmişti. Samimi davranışları nedeniyle en güvenilir tanıkları olan Martha Luce'a baskı yapıyor olabilirdi.

Haskell, tuttuğu defterlerin bir kopyasını yaptıysa, Luce'un Jimmy'nin kayıtlarını düzenli olarak tuttuğuna dair verdiği yeminli ifade, şimdi ona karşı bir silah olarak kullanılabilirdi.

Eğer Martha Luce, dokunulmazlık karşılığında savcılık tanığı olduysa her şey bitmişti.

Bob Kinellen sessizce oturarak müvekkili dışında, odadaki her şeye bakmaya çalışıyordu. Kendini, sanki üzerinde bir ağırlık varmış gibi yorgun hissediyordu ve bunun ne zaman başladığını merak etti. Son birkaç gününü gözden geçirince cevabı buldu. Kendi çocuğum tehdit edildiğinde, dedi kendi kendine. On bir yıl boyunca kanunlara uymayı başarmıştı. Jimmy Weeks'in savunulmaya hakkı vardı ve onun görevi de Jimmy'nin mahkûm edilmesini önlemektir. Bunu yasal yollardan yapmıştı. Eğer başka yöntemler de kullanıldıysa, bunu bilmiyordu veya bilmek istemiyordu.

Ama bu davada, kanunların engellenişinin bir par-

çası olmuştu. Weeks, Bayan Wagner'ı jüride istemesinin nedenini açıklamıştı: Kadının, California'da hapis yatan bir babası vardı. Adam otuz yıl önce, Yosemite Ulusal Parkı'nda kamp yapan bir aileyi öldürmüştü. Onun, Wagner'in hapiste bir babası olduğu bilgisini vermeyeceğini ve bunu Weeks'in başvurusunun bir parçası yapacağını biliyordu. Ayrıca, bunun ahlaksızlık olduğunu da biliyordu. Artık ateşle oynamıyordu. Bunun çok daha ötesine gitmişti. Kerry'yle münakaşa ederken, Robin'in ağlamasının neden olduğu utancı hâlâ hissediyordu. Acaba Kerry bu olayı ona nasıl açıklamıştı? *Baban, müvekkilinin sana yaptığı bir tehditten bahsediyordu? Geçen hafta seni korkutmak için ezmeye çalışan adama emri, babanın müvekkili vermiş.*

Jimmy Weeks hapse girmekten ölesiye korkuyordu. Kilitlenme fikrine bile katlanamıyordu. Bunu önlemek için her şeyi yapardı.

Jimmy'nin çok sinirli olduğu belliydi. Öğle yemeğini, mahkeme binasından birkaç mil ötedeki bir restoranın özel bir odasında yemişlerdi. Siparişleri alındıktan sonra, Jimmy aniden, "Sizin ikinizden de anlaşma hakkında tek bir söz dahi duymak istemiyorum," dedi. "Anlaşıldı mı?"

Bartlett ve Kinellen cevap vermeden beklediler.

"Jüri odasında, karısı hasta olan adama güvenebileceğimizi sanmıyorum."

Bunu bilmeliydim, diye düşündü Bob. Bunları tartışmak istemiyordu. Eğer müvekkili o jüriyle anlaştıysa, bu onun bilgisi dışında olmuştu. Kendini buna inandırdı. Ve Haskell de soygun sırasında öldü, dedi içinden alaylı bir ses.

"Bobby, kaynaklarımın söylediğine göre, jüriden sorumlu polisin sana bir borcu varmış," dedi Weeks.

"Sen neden bahsediyorsun Jiminy?" Bob, Kinellen salata çatalıyla oynuyordu.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Oğlunun başını büyük bir beladan kurtarmışsın. Sana minnettardır."

"Ve?"

"Bobby, bence o polis, Wagner denen kadına doğru karar vermezse, bir katil olan babasının manşetlere çok yakışacağını söylemeli."

Körle yatan şaşı kalkar. Kerry, bunu kendisine daha Robin bile doğmamışken söylemişti.

"Jimmy, bunu sakladığın için zaten yeni bir mahkeme isteyebiliriz. Bu bizim kozumuz. Daha da zorlamamıza gerek yok." Kayınpederine baktı. "Anthony ve ben, bunu mahkemeye bildirmediğimiz için başımızı belaya sokuyoruz. Bunu dava bittikten sonra öğrendiğimizi iddia ederek kurtulabiliriz. Mahkûm edilsen bile kefaletle çıkarsın ve biz de erteler, erteler, erteleriz."

"Bu yeterince iyi değil, Bobby. Bu sefer sen de kendini ortaya koymalısın. Polisle dostça bir konuşma yap. Dinleyecektir. Sorgulamada yalan söylediği için başı belada olan hanımla konuşsun. Bu sayede, aklanmasam bile jüriyi askıya alırız. Ve siz ikiniz bir dahaki sefer beni aklayacak bir şeyler bulana kadar, erteler, erteler, erteleriz."

Garson aperatifleri getirdi. Bob Kinellen çok sevdiği spesyalitelerinden ısmarlamıştı. Ama ancak bitirdiği zaman, yemekten hiçbir tat almadığını fark etti. Köşeye kısırılan tek kişi Jimmy değil, diye düşündü.

"Ben de onunla birlikteyim."

Kerry, Si Morgan aradıktan sonra ofisine döndü. Artık Arnott'un bir şekilde Suzanne Reardon'un ölümüyle bağlantılı olduğunu biliyordu. Nasıl olduğıysa, kendisi ve Frank Green, onu sorgulama şansı bulduklarında ortaya çıkacaktı.

Masasının üzerinde bir mesaj yığını vardı. Bir tanesi Jonathan'dan gelmişti ve üzerinde 'acil' yazıyordu. Ofisinin özel numarasını bırakmıştı. Kerry onu hemen aradı.

"Aradığın için teşekkürler. Kerry. Hackensack'a gelmek zorundayım ve seninle konuşmak istiyorum. Yemeğe ne dersin?"

Birkaç gün önce, "Yemeğe ne dersin, yargıç?" diye sormuştu.

Kerry bugün 'Yargıç' dememesinin kazara olmadığını biliyordu. Jonathan açık oynuyordu. Ne kadar yetenekli olursa olsun, araştırmasının Frank Green'in valiliğine mal olması durumunda yargıçlığı unutmaması gerektiğini biliyordu. Politika böyleydi ve ayrıca bu iş için sırada bekleyen birçok yetenekli insan vardı.

"Tabii, Jonathan."

"13.30'da, Solari'de."

Kerry onun neden aradığına emindi. Dr. Smith'e olanı duymuştu ve o ve Robin için endişeleniyordu.

Geoff'un ofisini aradı. Öğle yemeği olarak masasının başında bir sandviç yiyordu.

Kerry ona Arnott'u anlatınca, "İyi ki oturuyordum" dedi.

"FBI, onun Catskills'deki evinde buldukları her şeyin fotoğrafını çekip kataloglayacak. Morgan, eşyaları bir ambara mı koyacaklarına, yoksa teşhis için soyulan insanları eve mi davet edeceklerine henüz karar vermediğini söyledi. Nasıl olursa olsun, Green ve ben Arnett'la konuşmaya gittiğimizde çerçeveyi teşhis etmek için Bayan Reardon'un da orada olmasını istiyorum."

"Onun anjiosunu birkaç gün ertelemesini isterim. Kerry, ortaklarımızdan biri bugün federal mahkemedeymiş. Bana, Royce'un öğle tatilinin bir saat uzatılmasını istediğini söyledi. Söylentiye göre, Jimmy Weeks'in muhasebecisine dokunulmazlık teklif etmiş. Sert oynayarak bir tanık daha kaybetme riskine girmeyecektir."

"Yani artık bitiyor, öyle mi?"

"Kesinlikle."

"Skip'i arayıp Smith'in mektubundan bahsettin mi?"

"Hemen seninle konuştuktan sonra aradım."

"Ne tepki verdi?"

"Ağlamaya başladı." Geoff'un sesi boğuklaştı. "Ben de ağladım. O dışarı çıkacak, Kerry ve sebep de sensin."

"Hayır yanılıyorsun. Sebep sen ve Robin. Ona sırtımı dönmek üzereydim."

"Bunu başka bir zaman tartışırız. Kerry, Deidre Reardon diğer hatta. Ona ulaşmaya çalışıyordum. Seni sonra ararım. Senin ve Robin'in bu gece yalnız kalmanızı istemiyorum."

Kerry, Jonathan'la buluşmak için çıkmadan önce Joe Palumbo'nun araba telefonunu çevirdi. Joey telefonu ilk çalışta açtı. "Palumbo."

"Ben Kerry, Joe."

"Teneffüs bitti. Robin içeri girdi. Ben de kilitli olma-

yan tek kapı olan ana girişin önüne park ettim. Onu eve götürüp, o ve bakıcı ile birlikte kalacağım." Durdu. "Endişelenme, Anne. Bebeğine çok iyi bakacağım."

"Biliyorum. Teşekkürler, Joe."

Jonathan'la buluşma vakti gelmişti. Kerry koridoru aceleyle geçip kapanmakta olan asansöre yettiğinde iğneyi düşünmeye başladı. İğne nedense ona çok tanıdık geliyordu. İki bölüm. Çiçek ve gonca, anne ve çocuk gibi. Anne ve bebek... Bu ona ne hatırlatmalıydı?

Jonathan çoktan gelmiş ve sodasını yudumlamaya başlamıştı. Kerry'nin geldiğini görünce ayağa kalktı. Tanıdık kucaklaması güven vericiydi. "Yorğun görünüyorsun, genç bayan" dedi. "Yoksa sadece stres mi?"

Onunla ne zaman böyle konuşsa, Kerry babasının sağ olduğu günlerin sıcaklığını hissediyor ve Jonathan birçok yönden kendisine baba olduğu için minnettarlık duyuyordu

"Zor bir gün," dedi otururken. "Dr. Smith'i duydu mu?"

"Grace aradı. Saat 10.00'da kahvaltısını yaparken haberlerde duymuş. Weeks'in işine benziyor. İkimiz de Robin için endişeleniyoruz."

"Ben de. Ama dedektiflerimizden biri olan Joe Palumbo, okulunun dışında bekliyor. Ben eve gidene kadar onunla kalacak."

Garson gelmişti. "Siparişlerimizi verelim," dedi Kerry. "Sana anlatacaklarım var."

İkisi de neredeyse hemen gelen soğan çorbasına karar verdiler. Yemeklerini yerken, Kerry, Jonathan'a Dr. Smith'ten gelen mektup ve mücevherleri anlattı.

"Seni araştırmadan vazgeçirmeye çalıştığım için utanıyorum, Kerry" dedi Jonathan sessizce. "Elimden geleni yapacağım, ama vali, Green'in adaylığının tehli-

kede olduğunu düşünürse, bunun suçunu senin üstüne yıkacaktır."

"Hiç değilse bir umut var," dedi Kerry. "Ve FBI'a verdiği ipucu için de Grace'e teşekkür etmeliyiz." Jason Arnott hakkında öğrendiklerini anlattı. "Frank Green'in, Skip Reardon'un boş yere mahkum edilmesinden doğacak olumsuz etkileri nasıl önlemeye çalışacağını görebiliyorum. Kongre üyesi Peale'nin annesini öldüren hırsızın Senatör Hoover'in eşinin verdiği ipucu sayesinde yakalandığını açıklamak için sabırsızlanıyor. Bu işin sonunda, onun en yakın arkadaşı olacaksın ve onu kim suçlayabilir? Tanrı biliyor ya sen New Jersey'de en çok saygı duyulan politikacısın."

Jonathan gülümsedi. "Gerçeği biraz çarpıtıp, Grace'in ilk önce Green'e danıştığını ve FBI'ı araması için onu Green'in ikna ettiğini bile söyleyebiliriz." Gülümsemesi birden silindi. "Kerry. Arnott'un Reardon davasındaki olası suçu Robin'i nasıl etkileyebilir? Onun fotoğrafını çekip sana gönderen kişinin Arnott olma ihtimali var mı?"

"Hayır. Tehditi Robin'in kendi babası bildirdi ve fotoğrafı çekenin de Jimmy Weeks olduğunu itiraf etti."

"Bir sonraki adım nedir?"

"Muhtemelen, Frank Green ve ben çerçeveyi teşhis etmesi için Deidre Reardon'u Catskills'e götüreceğiz. Arnott şu sıralar yakalanmış olmalı. Onu en azından şu an için yerel hapishanede tutarlar. Ve, çalıntı eşyaları belirli soygunlara bağlamaya başladıktan sonra, onu farklı yerlere götürürler. Bence asıl hedefleri, onun Kongre üyesi Peale'nin annesini öldürdüğünü kanıtlamak. Ve, tabii, eğer Suzanne Reardon'un ölümünden sorumluysa, onu burada sorgulayacağız."

"Ya konuşmazsa?"

"Weeks ve Arnott, burada yaşadıkları için başta Bergen Eyaleti olmak üzere New Jersey'deki bütün kuyumculara ilanlar gönderiyoruz. Bence, kuyumculardan biri modern parçalardan birini hatırlayacak ve bunu Weeks'e bağlayacaktır. Ve antika bileziğin de Arnott'tan geldiği anlaşılabilecek. Suzanne'ın kolunda bulunduğu zaman yeni bir kopçası olduğu belliydi ve bilezik o kadar farklı ki bir kuyumcu onu mutlaka hatırlar. Arnott'a karşı ne kadar çok kanıt toplarsak, anlaşılmaya çalışması o kadar kolay olur."

"O zaman yarın erkenden Catskills'e gideceksin, öyle mi?"

"Evet. Tabii ki Robin'i bir sabah daha evde yalnız bırakmayacağım ama Frank Green erkenden yola çıkmak isterse, bakıcıyı ayarlayacağım."

"Benim daha iyi bir fikrim var. Robin bu gece bizde kalsın. Sabah onu okula bırakırım, veya istersen Palumbo denen adam bırakır. Evimizdeki güvenlik sistemi neredeyse bir sanat eseri. Bunu biliyorsun. Tabii ki ben de orada olacağım. Bilmem hatırlar mısın, Grace'in baş ucundaki çekmecesinde bir tabancası var. Ona yıllar önce kullanmayı öğretmiştim. Ayrıca, Robin'in ziyaretinin Grace'e de çok iyi geleceğini düşünüyorum. Son zamanlarda pek iyi değil ve Robin'in evde olması onu mutlu edecektir."

Kerry gülümsedi. "Evet." Bir süre düşündü. "Jonathan, bu gerçekten işe yarayabilir. Yürüttüğüm başka bir dava üzerinde çalışmalıyım. Ve Arnott'u sorgulamadan önce davayı bir kez daha gözden geçirmek istiyorum. Okuldan eve döndüğünde, Robin'i arar ve bu plandan bahsederim. Sen ve Grace için deli oluyor ve pembe misafir odasını da çok seviyor."

"Orası senindi, hatırlıyor musun?"

"Tabii. Nasıl unutulabilirim? Bu, Grace'in kuzeni olan bahçe mimarına üç kâğıtçı dememden önceydi."

92

Uzatılmış öğle tatili bittikten sonra Savcı Royce, Birleşik Devletler'in James Forrest Weeks'e karşı açtığı davanın öğleden sonraki oturumu için mahkemeye döndü. Mütevazî görünüşünün altında, Martha Luce'un bilgisayar gibi bir beyne sahip olduğunu öğrendiği için kendine güveniyordu. Royce'un iki asistanı, onu nazikçe sorgularken, Jimmy Weeks'i çivileyecek olan lanet kanıtlar bir bir ortaya çıkıyordu.

Luce'un yeğeni olan avukatının olanakları var, diye itiraf etti Royce kendine. Martha'nın konuşmaya başlamasından önce, anlaşmanın tanıklar huzurunda imzalanmasında ısrar etmişti. Yapacağı ve daha sonra geri çekmeyeceği dürüst işbirliği karşılığında, ne şimdi ne de ileride hiç bir federal veya sivil suçla yagrılanmayacaktı.

Ama Luce'un kanıtlarını daha sonra vereceklerdi. Savcılık davayı temkinli yürütüyordu. Bugün sorgulayacakları tanık Jimmy'nin adamına her ay beş bin dolar haraç verdiğini itiraf etmişti. Tanığı sorgulama sırası savunmaya gelince, Bob Kinellen tanığın küçük hatalarını bulup, onu Jimmy'nin paraya dokunduğunu görmediği için adamın kendi adına çalışıyor olabileceğini itiraf ettirmeye çalışması yüzünden, Royce bütün sorgulamayı itiraz etmek için ayağa fırlatarak geçirdi. Kinellen iyi, diye düşündü Royce, yeteneğini bu pislikle harcaması ne kötü.

Royce, jüriye konuşma yapan Robert Kinellen'in de aynı fikirde olduğunu bilemezdi.

93

Jason Arnott, Catskills'deki evine adım atar atınaz, kötü giden bir şeyler olduğunu hissetti ve Maddie'nin orada olmadığını fark etti.

Eğer Maddie yoksa ve not da bırakamışsa, o zaman kötü bir şey vardı. Her şey bitti, diye düşündü. Kendisini ne zaman yakalayacaklardı? Çok yakında. Bundan emindi.

Birden acıkmıştı. Buzdolabını açtı ve Maddie'den almasını istediği tütsülenmiş alabalığı çıkarttı. Sonra da krem peynir, tost ekmeği ve bir şişe soğuk Pouilly-Fuisse aldı.

Bir tabak balık hazırladı ve şarabını bir kadehe doldurdu. İkisini de eline alarak evi dolaşmaya başladı. Bir tür elveda turu diye düşündü, çevresindeki zenginliği incelerken. Yemek odasındaki örtü şahane. Oturma odasındaki Aubusson - ona basmak ilkelikti. Elinde küçük bir çocuk olan, zayıf bir figürden oluşan bronz Chaim Gross heykeli. Gross, anne-çocuk temasını severdi. Arnott, Gross'un anne ve kızkardeşinin Holocaust'ta öldüğünü hatırladı.

Bir avukata ihtiyacı olacaktı. İyi bir avukata. Ama kim?

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sadece bir avukat tanıyordu: Bıkıp usanmadan, on yıldır Skip Reardon için çalışan Geoffrey Dorso, Dorso'nun iyi bir ünü vardı ve yeni bir müvekkil isteyebilirdi. Özellikle

de, bu müvekkilin, zavallı Skip'in dışarı çıkmasına yardımcı olacak kanıtları varsa. Ön kapının zili çaldı. Bunu umursamadı. Zil bir daha çaldı ve ısrarla devam etti. Arnott, lezzetini sindirerek son lokmasını yedi.

Arka kapının zili de çalmaya başlamıştı. Kuşatıldım, diye düşündü. "Ah, pekâlâ." Bunun bir gün olacağını biliyordu. Keşke içgüdülerini geçin hafta dinleyip ülkeyi terk etseydi. Arnott, şarabının sonunu içti ve bir kadeh daha içmesinin çok iyi olacağını düşünerek mutfağa gitti. Bütün pencerelerde kızgın ve güçlü olmanın verdiği tatmin duygusuyla dolu yüzler vardı.

Arnott onlara selam verdi ve kadehini alayla kaldırdı. Bir yudum aldı, arka kapıya giderek kapıyı açtı ve onlar içeri dalarken kenara çekilip bekledi. "FBI, Bay Arnott," diye bağırıldılar. "Evinizi aramak için izniniz var."

"Baylar, baylar" diye homurdandı Arnott, "size dikkatli olmanız için yalvarıyorum. Burada birçok güzel ve paha biçilmez eşya var. Onlara alışık olmayabilirsiniz, ama lütfen saygı duyun. Ayaklarınız çamurlu mu?"

94

Kerry, 15.30'da Robin'i aradı. O ve Alison, bilgisayar da Jonathan Amca ve Grace Teyze'nin verdiği oyunlardan birini oynuyorlardı. Kerry Robin'e planları anlattı: "Bu gece geç saatlere kadar çalışmam ve yarın sabah da saat yedide yola çıkınam gerekiyor. Jonathan ve Grace, onlarla kalmadan büyük mutluluk duyacak ve senin orada olduğunu bilmek beni de rahatlatacak."

"Neden Bay Palumbo okulun önüne park etmişti ve

neden beni eve getirdi ve neden şimdi dışarıda bekliyor? Bunun nedeni büyük tehlikede olmam mı?"

Kerry sesinin normal çıkmasına özen gösterdi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama bu sadece bir önlem, Rob. Dava, sonunda bitmek üzere."

"Güzel. Bay Palumbo'yu severim ve tamam, Grace Teyze ve Jonathan Amca'yla kalırım. Onları da seviyorum. Ama peki ya sen? Bay Palumbo senin için de evin önünde bekleyecek mi?"

"Eve geç döneceğim ve ben oraya vardığımda yerel polisler her on beş dakikada bir evin önünden geçecek. Bu da bana yeter."

"Dikkatli ol, anne." Bir an için Robin'in cesareti gitmiş ve sesi, korkmuş bir kız gibi çıkmıştı.

"Sen de dikkatli ol, hayatım. Ödevlerini yap."

"Yaparım. Ve Grace Teyze'nin eski fotoğraf albümlerine bakmak isteyeceğim. Eski kıyafetleri ve saç şekillerine bakmayı seviyorum ve doğru hatırlıyorsam, hepsi sıralıydı. Belki bir fikir edinebilirim diye düşündüm. Çünkü, fotoğraf sınıfındaki ödevimiz bir hikâye anlatacak şekilde düzenlenmiş bir aile albümü."

"Evet, orada çok güzel fotoğraflar var. Orada çalışırken onlara bakmayı çok severdim." Kerry eski anıları hatırladı. "Grace Teyzen ve Jonathan Amca'nın kaçartane hizmetçiyle büyüdüklerini hesaplamaya çalıştım. Evi süpürürken veya bulaşık yıkarken bunu hâlâ düşünüyorum."

Robin kıkırdadı. "İyi, devam et. Belki bir gün piyango sana çıkar. Seni seviyorum, anne."

Saat 17.30'da, Geoff araba telefonundan aradı. "Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin." Cevap için beklemedi. "Bugün mahkemedeydim. Jason Arnott bana ulaşmaya çalışıyormuş. Bir mesaj bırakmış."

"Jason Arnott!"

"Evet. Biraz önce onu aradığımda benimle acil olarak konuşması gerektiğini söyledi. Onun davasını almasını istiyor."

"Onu temsil edecek misin?"

"Edemem, çünkü Reardon davasıyla ilgisi var, ve edebilecek olsaydım da etmezdim. Bunu ona söyledim, ama beni hâlâ görmek için ısrar ediyor."

"Geoff! Onun sana avukat-müvekkil gizliliğine giren bir şey anlatmasına sakın izin verme."

Geoff güldü. "Teşekkürler, Kerry. Ben bunu asla düşünemezdim."

Kerry de onunla birlikte güldü ve sonra da Robin için yaptığı planları anlattı. "Geç saate kadar burada çalışacağım. Eve gitmek için yola çıktığımda bunu Hohokus polisine bildireceğim. Her şey ayarlandı."

"Çok iyi." Geoff'un sesi ciddileşti. "Geçen akşam Smith'in evine yalnız gittiğini düşündükçe, bunun ne kadar kötü bir fikir olduğunu anlıyorum. O vurulurken sen de orada olabilirdin. Aynı Haskell vurulurken Mark Young'ın da ölmesi gibi."

Geoff, Arnott'la konuştuktan sonra Kerry'yi arayıp rapor vereceğine söz vererek telefonu kapattı.

Saat 20.00'de Kery yürüteceği dava için yapması gereken işleri bitirmişti. Bir kez daha, kalın Reardon dosyasına uzandı.

Ölüm sahnesinin fotoğraflarını dikkatle inceledi. Dr. Smith mektubunda o gece eve girip, Suazne'in cesedini buluşunu anlatmıştı. Kerry, Robin'i o durumda bulması düşüncesiyle gözlerini korkuyla kapattı. Smith, güllerle gelen kartı aldığını çünkü Suzanne'ı öldürdü-

ğünden emin olduğu için Skip'in en yüksek cezayla mahkûm olmasını istediğini yazmıştı.

Smith'in yazdıklarına inanamıyordu. Birçok insan intihar etmeyi düşünürken yalan söylemez, diye düşündü. Ve Dr. Smith'in yazdıkları Skip Reardon'un hikâyesini de destekliyordu.

Bu durumda, diye düşündü Kerry, katil 18.30'da ayrılan Skip'le, 21.00 civarı gelen doktor arasındaki zamanda eve gelen biri olmalı.

Jason Arnott mu? Jimmy Weeks mi? Suzanne'ı hangisi öldürmüştü?

Saat 21.30'da, Kerry dosyayı kapattı. Arnott'la olan yarınki sorgulaması için yeni bir şey bulamamıştı.

Ben onun yerinde olsaydım, diye düşündü, o çerçeveyi, öldüğü gün Suzanne'ın sallanan incileri tamir ettirmem için verdiğini iddia ederdim. Sonra, o öldürülünce bir cinayete karışmış olmak istemedim ve çerçeveyi sakladım, derdim.

Böyle bir hikâye mahkeme tarafından kolayca kabul edilebilirdi, çünkü oldukça inandırıcıydı. Ama mücevherler farklı bir hikâyeydi. Her şey mücevherlere bağlanıyordu. Eğer o değerli parçaları Suzanne'a Arnott'un verdiğini kanıtlayabilirse, bunun sadece arkadaşça bir hediye olduğunu söyleyerek kurtulması imkânsızlaşırdı.

Saat 22.00'de, artık sessiz olan ofisten çıktı ve garaja yürüdü. Ne kadar acıkınış olduğunu fark edince, köşedeki Arena isimli küçük lokantaya gitti ve hamburger, patates kızartması ve kahve ısmarladı. Kahve yerine kola koy ve işte Robin'in en sevdiği yemek, diye düşündü ve içini çekti. Bebeğimi özlediğimi itiraf etmeliyim.

Anne ve bebek...

Anne ve bebek...

Neden bu sözler devamlı kafasının içinde yankılanı-

yorlardı? Bunda kötü olan bir şey vardı, hem de çok kötü. Ama ne?

Birden, ofisten çıkmadan önce Robin'i arayıp iyi geceler demesi gerektiği aklına geldi. Neden aramamıştı? Kerry yemeğini hızla bitirdi ve arabasına döndü.

Saat 23.20'ydi. Çok geç olmuştu. Parktan çıkmak üzereydi ki araba telefonu çaldı. Arayan Jonathan idi.

"Kerry," dedi. Sesi kısık ve gergindi. "Robin içeride Grace'le birlikte. Aradığımı bilmiyor. Seni endişelendirmek istemedi. Ama, uyuduktan sonra kötü bir kâbus gördü. Bence buraya gelmelisin. Son zamanlarda çok şeyler oldu. Sana ihtiyacı var."

"Hemen geliyorum." Kerry sinyal lambasını sağdan sola geçirdi, gaza bastı ve çocuğuna ulaşmak için hızla yol aldı.

95

New Jersey'den Catskills'e olan yol uzun ve yorucuydu. Middeltown civarlarında sulu kar yağmaya başlamıştı ve trafik çok yavaş ilerliyordu. Yolu kapatan devrilmiş traktör, zaten işkence gibi olan yolculuğun bir saat daha uzamasına neden olmuştu.

Geoff Dorso, Jason Arnott'un tutulduğu Ellenville karakoluna aç ve yorgun bir halde ulaştığında saat onu çeyrek geçiyordu. FBI ajanlarından oluşan bir grup, Arnott Geoff'la konuşur konuşmaz onu sorgulamak için sabırsızlanıyordu.

"Beni bekleyerek vakit kaybediyorsunuz" dedi Geoff onlara. "Ben onun avukatı olamam. Bunu size söylemedi mi?"

Elleri kelepçeli olan Arnott toplantı odasına getirildi. Geoff, onu Suzanne'ın öldürüldüğünden beri, yaklaşık on bir yıldır görmemişti. O zaman, Suzanne Reardon'la arkadaşlık ve işi kapsayan bir ilişkisi olduğunu söylemişti. Skip de dahil kimse onun Suzanne'a başka türlü bir ilgi duyduğundan şüphelenmemişti.

Geoff adamı inceledi. Arnott'un yüzü, Geoff'un hatırladığından daha dolgundu ama o nazik ve umursamaz ifadesi hâlâ duruyordu. Gözlerinin çevresindeki derin çizgiler yorgunluğunu yansıtıyordu ama yine de kaşmir kazağı ve tüvit ceketıyla gösterişliydi. Şehirli beyefendi, kültürlü uzman, diye düşündü Geoff. Bu koşullar altında bile iyi görünüyor.

"Gelmen çok hoş, Geoff," dedi, Arnott içtenlikle.

"Neden burada olduğumu gerçekten bilmiyorum," diye cevap verdi Geoff. "Seni telefonda da uyardığım gibi, sen şu anda Reardon davası ile ilgilisin. Skip Reardon benim müvekkilim. Bana söyleyeceğin hiçbir şeyin gizli kalmayacağını söylemeliyim. Seni uyardım. Ben senin avukatın değilim: Bana söylediğin her şeyi savcıya söyleyeceğim, çünkü Suzanne'ın öldüğü gece o evde olduğunu kanıtlamaya niyetliyim."

"Oh, oradaydım. Seni çağırmamın nedeni de bu zaten. Endişelenme. Bu gizli bir konuşma değil. Bunu itiraf etmeye niyetim var. Senden buraya gelmeni istedim çünkü Skip için tanıklık yapabilirim. Ama karşılık olarak, o temize çıktığında beni temsil etmeni istiyorum. O zaman herhangi bir ilgi kalmayacak."

"Bak, seni temsil etmeyeceğim," dedi Geoff, kesin olarak. "On yılımı hapse giren masum bir adamı kurtarmaya çalışarak geçirdim. Eğer Suzanne'ı öldürdüysen veya öldüreni biliyorsan ve Skip'in yıllarca o hücrede

kalmasına izin verdiysen senin için kılımı kıpırdatmak yerine cehennemde yanmayı tercih ederim."

"İşte sahip olmak istediğim azim." Arnott içini çekti. "Peki. Bir de şöyle deneyelim. Sen bir savunma avukatısın. New Jersey veya başka bir yerdeki avukatları tanırsın. Bana paranın alabileceği en iyi avukatı bulacağına dair söz ver, ben de sana Suzanne Reardon'un ölümü hakkında bildiklerimi anlatayım. Bu arada, onu ben öldürmedim."

Geoff, yaptığı teklifi düşünerek ona baktı. "Tamam, ama başlamadan önce, bana söylediklerinin gizli kalması gerektiğinde Skip Reardon'a yardım etmek için kullanabileceğime dair bir belge imzalamanı istiyorum."

"Tabii."

FBI ajanlarının stenografı da onlarla birlikteydi. Arnott'un kısa anlaşmasını yazdı. O ve birkaç tanık bunu imzaladıktan sonra, Arnott, "Geç oldu ve yorucu bir gündü," dedi. "Bana önereceğin avukatı düşündün mü?"

"Evet," dedi Geoff. "Trenton'dan George Symonds. Mükemmel bir avukat ve çok iyi bir konuşmacıdır."

"Beni Bayan Peale'nin ölümüyle suçlamaya çalışacaklar. Ama yemin ederim ki, bu bir kazaydı."

"Eğer alacağın cezayı azaltmanın bir yolu varsa, o bunu bulur. En azından idama mahkûm edilmezsin."

"Onu şimdi ara."

Geoff, bir keresinde, Symonds'un evine akşam yemeğine gittiği için onun Princeton'da yaşadığını biliyordu. Ayrıca, Symond'un telefonunun eşi adına kayıtlı olduğunu da hatırlıyordu. Arnott'un yanından, cep telefonu ile onu aradı.

On dakika sonra, Geoff telefonu kapattı. "Tamam, artık harika bir avukatın var. Şimdi konuş."

"Suzanne öldüğü zaman Reardon'ların evinde olmak talihsizliğinde bulundum" dedi Arnott. Hareketleri ağırlaşmıştı. "Suzanne, bazıları çok güzel olan ve beni cezbeden mücevherleri hakkında çok dikkatsizdi. Skip'in işi için Pennsylvania'ya gideceğini biliyordum ve Suzanne da Jimmy Weeks ile o akşam bir randevusu olduğunu söylemişti. Garip görünse de ondan gerçekten hoşlanıyordu."

"Sen oradayken Weeks de evde miydi?"

Arnott başını salladı. "Hayır. Sözleştikleri gibi, Suzanne Pearl River'daki alışveriş merkezine kadar gidecek, arabasını orada bırakacak ve onun limuzinine binecekti. O akşam, Weeks ile erkenden buluşacağını sanıyordum. Belli ki yanılmışım. Suzanne'ın evine gittiğimde alt katta birkaç lamba yanıyordu ama bu normaldi. Işıklar otomatikti. Arka taraftan, yatak odasının pencerelelerinin sonuna kadar açık olduğunu görebiliyordum. Yukarı tırmanmak çocuk oyuncağıydı."

"Saat kaçtı?"

"Tam 20.00 idi. Cresskill'de bir partiye gidecektim. Uzun ve başarılı bir mesleğimin olmasının nedenlerinden biri de belirli gecelerde nerede olduğumu kanıtlayacak tanıklarımın bulunmasına özen göstermemdir."

Geoff "Eve girmiştin..." diyerek konuya dönmeye çalıştı.

"Evet. Hiç ses yoktu, ben de herkesin, planladığı şekilde gittiğini düşündüm. Oturma odasından geçip yatak odasına ve sonra da tuvalet masasına gittim. O çerçeveyi sadece bir kere görmüştüm ve gerçek bir Faberge olup olmadığını bilmiyordum. Aslında onunla

pek ilgilenmiyordum. Onu incelerken Suzanne'ın sesini duydum. Birisine bağıyordu. Bu çok şaşırtıcıydı."

"Ne söylüyordu?"

"Onları bana verdin ve bana aitler. Şimdi defol. Beni sıkıyorsun, gibi şeyler."

Onları bana verdin ve bana aitler. Mücevherler, diye düşündü Geoff. "Bu, Jimmy Weeks'in fikrini değiştirip Suzanne'ı almak için eve geldiği anlamına geliyor," dedi.

"Oh, hayır. Bir adamın, "Onları geri almalıyım," diye bağırdığını duydum. Bu ses, Jimmy Weeks'e ait olmak için çok inceydi ve zavallı Skip olmadığı da belliydi." Arnott içini çekti. "O an, neredeyse farkına varmadan çerçeveyi cebime attım. Bir taklit olduğu belli oldu ama içinde Suzanne'ın resmi olduğu için seviyordum. Onu özlüyorum."

"Çerçeveyi cebine attın," diye teşvik etti Geoff.

"Ve birinin üst kata geldiğini fark ettim. Yatak odasıydım ve Suzanne'ın dolabına girip, onun uzun elbiselerinin arkasına saklanmaya çalıştım. Kapıyı tamamen kapayamamıştım."

"Kimin geldiğini gördün mü?"

"Hayır, yüzünü değil."

"Peki ne yaptı?"

"Mücevher kutusuna gitti ve içinden bir şeyler aldı. Aradığı şeylerin hepsini bulamamış olmalıydı ki bütün çekmeceleri aramaya başladı. Delirmiş gibiydi. Birkaç dakika sonra ya aradığını bulmuş ya da vazgeçmişti. Neyse ki dolaba bakmamıştı. Bekleyebildiğim kadar bekledim ve sonra ters bir şeyler olduğunu hissederek aşağıya indim. Ve onu gördüm."

"O kutuda birçok mücevher vardı. Suzanne'ın katili ne aldı?"

"Dava sırasında öğrendiğime göre, çiçek ve goncayı... Biliyorsun, şu antika iğne. Gerçekten çok güzel bir parçaydı."

"Suzanne'a o antika iğneyi veren kişiyle antika bileziği veren kişi aynı mıydı?"

"Oh, evet. Ayrıca, bence bileziği de bulmaya çalışıyordu."

"Suzanne'a bilezik ve iğneyi kimin verdiğini biliyor musunuz?"

"Tabii ki biliyorum. Suzanne benden bir şey saklamazdı. Belirtmeliyim ki, onları veren kişinin o gece evde olan kişi olduğuna yemin edemem. Ama mantıklı, öyle değil mi? Beni anlıyor musunuz? İfadem gerçek katile yakalanmasını sağlayacak: Bu yüzden biraz saygı duyulmalıyım, siz de böyle düşünmüyor musunuz?"

"Bay Arnott, Suzanne'a bilezik ve iğneyi kim verdi?"

Arnott gülümsedi. "Söylediğimde kulaklarınıza inanamayacaksınız."

96

Kerry'nin, Old Tappan'a varması yirmi beş dakika sürdü. Yol hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu. Robin, küçük cesur Robin, her zaman babası onu atlattığında uğradığı hayal kırıklığını saklamaya çalışan, bugüne kadar korktuğunu belli etmeyen Robin - sonunda bunlar ona çok gelmişti. Onu kimseye bırakmamalıydım. Jonathan ve Grace'e bile.

Jonathan ve Grace'e bile.

Jonathan'ın sesi telefonda çok garipti, diye düşün-

dü Kerry. Şu andan itibaren, bebeğime sadece ben bakacağım, diye yemin etti.

Anne ve bebek, - işte, bu sözler aklına yine gelmişti.

Old Tappan'a giriyordu. Sadece birkaç dakika daha. Robin, Jonathan ve Grace'le kalıp fotoğraf albümlerini incelemek fikrinden çok hoşlanmış görünmüştü.

Fotoğraf albümleri.

Çiçek ve gonca iğne.

Onu daha önce görmüştü.

Grace'de.

Yıllar önce, Kerry, Jonathan için çalışmaya başladığı ilk zamanlar.

Grace o zamanlar mücevher takıyordu. Albümdeki birçok fotoğrafta onu taktığı görülüyordu. Kerry, o iğneyi ne kadar beğendiğini söylediğinde Grace gülmüştü. Ona "anne ve bebek" demişti. Suzanne Reardon gazetedeki fotoğrafta o iğneyi takıyordu! Bu da demek oluyor ki... Jonathan? İğneyi ona vermiş olabilir mi?

Grace'in, kendisine Jonathan'dan mücevherlerini kasaya koymasını istediğini söylediğini hatırladı.

"Yardımsız takıp çıkaramıyorum ve sadece evde olup olmadıklarını merak edeceğim."

Kerry, Jonathan'a, Dr. Smith'i göreceğini söylediğini fark etti. Geçen gece, eve geldikten sonra Smith'in konuşacağını söyledim, diye düşündü. Oh Tanrım! Smith'i o vurmuş olmalı. Kerry arabasını durdurdu. Güzel evin önündeydi. Kapıyı açtı ve basamaklara koştu. Robin bir katille birlikteydi.

Kerry, zile basarken araba telefonunun ısrarla çaldığını duymadı.

Geoff, Kerry'ye evden ulaşmayı denemişti. Cevap alamayınca, araba telefonunu aradı. Nerede? diye merak etti korkuyla. Nöbetçi Arnott'u götürürken, Frank Green'in ofisini arıyordu.

"Savcının ofisi kapalı. Eğer acil bir durumsa..."

Geoff acil numarasını ararken terliyordu. Robin, Hoover'larda kalıyordu. Kerry nerdeydi? Sonunda biri telefona cevap verdi.

"Ben Geoff Dorso. Frank Green'le hemen görüşmek zorundayım. Bu, olabilecek bir cinayetle ilgili. Bana evinin telefonunu verir misiniz?"

"Evinde değil. Oradell'deki bir cinayet için çağrıldı, bayım."

"Ona ulaşabilir misiniz?"

"Evet, bekleyin."

Green telefona gelene kadar üç dakika geçmişti. "Geoff, bir araştırmanın tam ortasındayım. Söyleyeceğin şey önemli olsa iyi olur."

"Önemli. Çok önemli. Reardon davasıyla ilgili. Frank, Robin Kinellen bu gece Jonathan Hoover'in evinde kalıyor."

"Kerry bunu söyledi."

"Frank, biraz önce Suzanne Reardon'a antika mücevherleri veren kişinin Jonathan Hoover olduğunu öğrendim. Onunla bir ilişkisi varmış. Sanırım katilimiz o ve Robin onunla birlikte."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Frank Green duygusuz sesiyle konuştu. "Antika mücevherleri tamir etmek-

le, ünlü, yaşlı bir adamın evindeyim. Bu akşam öldürülmüş. Soyulduğuna dair bir kanıt yok, ama oğlu, müşterilerinin isimlerini yazdığı defterin kayıp olduğunu söylüyor. Hemen Hoover'ın evine polis gönderiyorum."

98

Kapıyı Jonathan açtı. İçerisi loş ve sessizdi. "Robin sakinleşti," dedi. "Şimdi çok iyi."

Kerry, korku ve öfkeyle sıkığı yumruklarını palto-sunun cebine saklıyordu. Yine de gülünsemeyi başardı. "Oh, Jonathan, bu sen ve Grace için bir yük oldu. Robin'in korkacağını bilmeliydim. O nerede?"

"Odasında. Uyuyor."

Ben deli miyim? diye düşündü Kerry, yukarı çıkan Jonathan'ı takip ederken. Hayal gücümü çok mu çalıştırdım? Jonathan gayet normal görünüyordu.

Robin'in, pembe duvarlar, perdeler ve örtüler yüzünden pembe oda dediği misafir odasına geldiler. Kerry kapıyı açtı. Solgun ışıktaki Robin'in her zamanki şekliyle, kahverengi saçları yastığa yayılmış halde uyuduğunu görebiliyordu. Kerry iki adımda yatağın yanına geldi.

Robin avcunu yanağına koymuştu. Nefes alıp veriş normaldi.

Kerry başını kaldırıp Jonathan'a baktı. Jonathan, yatağın ayak ucunda durmuş, kendisini izliyordu. "Çok üzgündü. Buraya geldiğine göre onu götürmelisin," dedi. "Bak, içinde okul kıyafetleri ve kitapları olan çantası hazır. Senin için taşıyım."

"Jonathan, kâbus filan yoktu. O hiç uyanmadı, öyle değil mi?" dedi Kerry. Sesi çok sakindi.

"Hayır," diye cevap verdi Jonathan aynı tonda. "Ve şimdi de uyanmaması onun için daha iyi olur."

Loş gece lambasının ışığında, Kerry, onun elinde bir tabanca olduğunu gördü.

"Jonathan, sen ne yapıyorsun? Grace nerede?"

"Grace derin uykuda, Kerry. Böylesinin daha iyi olacağını düşündü. Bazen güçlü ağrı kesicilerden bir tane daha almasının onun acılarını dindirdiğini hissediyorum. Ve ona her gece götürdüğüm sıcak çikolatanın içine bir tane koyuyorum."

"Jonathan, ne istiyorsun?"

"Şimdiki gibi yaşamaya devam etmek istiyorum. Senatonun başkanı ve valinin arkadaşı olarak kalmak istiyorum. Geri kalan yıllarımı, hâlâ çok sevdiğim karımla birlikte geçirmek istiyorum. Erkekler bazen yoldan çıkarlar, Kerry. Aptalca davranırlar. Genç ve güzel kadınların kendilerini pohpohlamalarına izin verirler. Grace'in probleminden dolayı, ben de buna meyilliydim. Bunun aptallık olduğunu, bir hata olduğunu biliyordum. Bütün istediğim, Reardon denilen o bayağı kadından, bir aptal gibi ona verdiğim mücevherleri geri almaktı. Ama o vermedi."

Tabancayla işaret etti. "Robin'i uyandır, veya kucağına al."

"Jonathan, ne yapacaksın?"

"Sadece yapmam gerekeni ve bundan büyük üzüntü duyuyorum. Kerry, Kerry, neden seni ilgilendirmeyen şeyleri çözmeye çalıştın? Reardon'un hapiste olmasının senin için ne önemi vardı? Suzanne'ın babasının o bileziği hediye ettiğini söylemesi neyi değiştirdi? Bunlar olup bitmişti. Sevdiğim devlete hizmet edecek ve

sevdiğim karımla yaşayacaktım. Grace'in ihanetimi öğrenmiş olması zaten yeterince büyük bir cezaydı."

Jonathan gülümsedi. "O kadar harikaydı ki! Bana gazetedeki resmi gösterip, 'Bu sana da benim çiçek ve goncalı iğnemi hatırlatmıyor mu, tatlım? Canım onu takmak istedi. Onu kasadan alır mısın?' dedi. Biliyordu ve ben de bildiğini biliyordum, Kerry. Orta yaşlı romantik âşıktan... sert erkeğe döndüm."

"Ve Suzanne'ı öldürdün."

"Sadece karımın mücevherlerini vermeyi reddettiği için değil. Ama bir de utanmadan, yeni bir erkek arkadaş olduğunu söyledi. Jimmy Weeks. Tanrım, o adam bir katil. Bir mafya. Kerry, ya Robin'i uyandır ya da uyurken taşı."

"Anne." Robin kı mıldırıyordu. Gözlerini açtı. Yatakta oturdu. "Anne." Gülümsedi. "Neden buradasın?"

"Yataktan çık. Rob. Gidiyoruz." Bizi öldürecek, diye düşündü Kerry. Robin'in bir kâbus gördüğünü ve benim onu alıp götürdüğümü söyleyecek.

Robine sarıldı. Kötü bir şeylerin olduğunu fark eden Robin ona iyice sokuldu. "Anne?"

"Bir şey yok."

"Jonathan Amca?" Tabancayı görmüştü.

"Başka bir şey söyleme, Robin" dedi Kerry sessizce. Ne yapabilirim"; diye düşündü. O delirmiş. Kontrolden çıkmış. Keşke Geoff, Jason Arnott'u görmeye gitmeseydi. Geoff yardım edebilirdi. Bir şekilde, Geoff yardım edebilirdi.

Merdivenlerden inerken Jonathan sessizce, "Bana arabanın anahtarlarını ver, Kerry" dedi. "Sizi dışarı çıkaracağım ve senle Robin bagaja gireceksiniz."

Oh Tanrım, diye düşündü Kerry. Bizi öldürüp ara-

bayı başka bir yere götürecekt ve bunu bir mafya işi gibi gösterecek. Bunu yapanın Weeks olduğu düşünülecek.

Antreyi geçerken Jonathan tekrar konuştu. "Gerçekten çok üzgünüm, Robin. Yavaşça kapıyı aç, Kerry."

Kerry, Robin'i öpmek için eğildi. "Rob, döndüğümde koş" diye fısıldadı. "Diğer kapıya koş ve bağır."

"Kapı, Kerry" diye uyardı Jonathan.

Kerry kapıyı yavaşça açtı. Jonathan sokak lambalarını kapatmıştı. Böylece sadece caddenin sonundaki lambadan gelen ışık olacaktı. "Anahtarlarım cebimde" dedi. Yavaşça döndü ve bağırıldı. "Koş, Robin!"

Aynı anda kendini Jonathan'ın üstüne attı. İleriye atılırken silahın patladığını duydu ve başının içindeki yakan acıdan sonra gözleri karardı. Holün mermer zeminine düştü. Bir silah sesi daha duydu. Robin yardım için bağırırken sesi gittikçe azalıyordu. Yaklaşan sirenler duydu.

Sonra sadece sirenleri ve Grace'in ağlayışını duydu: "Üzgünüm, Jonathan. Üzgünüm. Bunu yapmana izin veremezdim. Bunu Kerry ve Robin'e yapamazdın."

Kerry ayağa kalkmayı başardı ve elini başına koydu. Kanlar yüzünden aşağı süzölüyordu ama başının dönmesi azalıyordu. Kafasını kaldırıp bakınca, Grace'in tekerlekli sandalyesinden yere kayıp, çarpık parmaklarının arasından tabancayı düşürdüğünü ve kocasının vücudunu kolları arasına aldığını gördü.

99

Mahkeme salonu, Savcı Asistanı Kerry McGrath'ın yargıçlık yemini için dolmuştu. Yan kapılar açılıp, siyah cüppeli birçok yargıç, yeni meslektaşlarını ortalarına almak için içeriye girince salondaki mırıltılar kesildi.

Yargıçlar, konukların önünde onlar için hazırlanmış yerlere otururken, Kerry sessizce kürsünün sağına doğru ilerledi.

Konuklara baktı. Annesi ve Sam, tören için uçakla gelmişlerdi. Koltuğunun ucunda oturan ve gözleri heyecandan koskocaman açılmış olan Robin'in yanında oturuyorlardı. Dr. Smith'le tanışmalarına neden olan talih-siz kazanın izleri geçmişti.

Geoff, bir sonraki sırada anne ve babasıyla birlikte oturuyordu. Kerry, onun hastaneye gelebilmek için FBI'dan bir helikopteri nasıl aldığını ve histeri krizi geçiren Robin'i nasıl sakinleştirdiğini ve doktorlar, kendisinin gece boyunca hastanede kalması gerektiğini söyleyince, onu alıp nasıl eve, ailesinin yanına götürdüğünü

düşündü. Onun kendisine gülümsediğini görünce göz-yaşlarına hâkim olmaya çalıştı.

En eski ve en iyi arkadaşı Margaret da oradaydı ve bugünün bir parçası olacağına dair ettiği yemini yerine getiriyordu. Kerry, Jonathan ve Grace'i düşündü. Onlar da burada olmayı düşünüyorlardı. Grace ona bir not yollamıştı:

"Güney Carolina'ya, kızkardeşimle birlikte yaşamaya gidiyorum. Olanlar için kendimi suçluyorum. Jonathan'ın o kadınla birlikte olduğunu biliyordum. Bunun uzun sürmeyeceğini de biliyordum. Ve eğer iğneni taktığı o fotoğrafı görmezden gelseydim, bunların hiçbiri olmayacaktı. Mücevherler umurumda değildi. Ben bu şekilde, Jonathan'ı o kadını bırakması konusunda uyarıyordum. Kariyerinin bir skandalla sarsılmasını istemiyordum. Lütfen beni affet ve eğer affedebilirsen Jonathan'ı da."

Affedebilir miyim? diye düşündü Kerry. Grace hayatını kurtardı ama Jonathan kendini kurtarmak için beni ve Robin'i öldürecekti. Grace, Jonathan'ın Suzanne'la birlikte olduğunu ve onun katil olabileceğini biliyordu, ama bütün bu yıllar boyunca Skip'in hapiste kalmasına göz yummuştu. Skip, annesi ve Beth kalabalıkta bir yerdeydiler. Skip ve Beth haftaya evleniyorlardı; Geoff sağdıç olacaktı.

Yeminden önce, birkaç arkadaş ve meslektaşın konuşma yapması bir gelenektir. Önce Frank Green konuştu: "Düşünüyorum da, bu görev için Kerry McGrath'dan daha uygun biri olamazdı. Onun adalet duygusu, bana bir cinayet davasını yeniden açtırttı. Birlikte, gerçek katil dışarıda dolaşırken, bir babanın damadını hapse attırmasını korkuyla izledik. Biz..."

İşte adamım, diye düşündü Kerry. Her fırsattan yararlanır. Ama sonunda, Frank de onun yanında yer almıştı. Valiyle bizzat görüşmüş ve adının listeye konulması için onu ikna etmişti.

Jimmy Weeks'in Suzanne'la ilişkisini ortaya çıkaran da Frank olmuştu. Onun kaynaklarından biri olan ve Jimmy'nin ayak işlerine bakan biri cevabı bulmuştu. Suzanne, Jimmy Weeks'le birlikte olmuş ve ondan mücevher almıştı. Ayrıca gülleri gönderen de Jimmy'ydi ve o gece onunla yemek yiyecekti. Ama Suzanne gelmeyince delirmiş ve içkinin de verdiği sinirle onu öldüreceğini bile söylemişti. Weeks boş tehditler savurmadığı için, adamlarından birkaçı onun gerçek katil olduğunu sanmışlar. O da, Suzanne'la ilişkisi olduğu ortaya çıkarsa, cinayeti kendi üstüne yıkmaya çalışacaklarından korkmuş.

Şimdi, görevli Yargıç Robert McDonough, Kerry'nin on bir yıl önce, mahkeme salonuna yepyeni bir savcı asistanı olarak ilk gelişinde, çok küçük gösterdiği için, onu yaz için çalışan bir kolej öğrencisi sandığını anlatıyordu.

Yepyeni bir gelindim de, diye düşündü Kerry acıyla. Bob o zamanlar savcı yardımcısıydı. Umarım bundan sonra Jimmy Weeks'den uzak duracak kadar akli vardır, diye düşündü.

Weeks bütün suçlamalardan mahkûm olmuştu. Şimdi de jüriyi satın almaya kalktığı için bir dava açılacaktı. Bu suçu Bob'a yüklemeye kalkmış ama başarılı olamamıştı. Ama Bob da suçlanmaktan kılıpayı kurtulmuştu. Ve Weeks, babası hapiste olan jüriyi şikâyet etse bile bir şey kazanamayacaktı. Bunu dava boyunca biliyordu ve değiştirilmesini isteyebilirdi. Belki, bütün bunlar, çok geç olmadan Bob'u korkutur, diye umdu.

Yargıç McDonough kendisine gülümsüyordu. "Evet, Kerry, sanırım zaman geldi," dedi.

Robin, ağır İncil'i taşıyarak öne çıktı. Margaret ayağa kalktı ve kolundaki, yeminden sonra Kerry'ye vereceği siyah cübbeyle onu takip etti. Kerry sağ elini kaldırdı, sol elini İncil'in üstüne koydu ve Yargıç McDonough'dan sonra tekrar etmeye başladı:

"Ben Kerry McGrath, yemin ederim ki..."

